

INSTITVTIONES ABSOLVTISSIMÆ IN LINGVAM GRÆCAM.

Annotationes in nominum verborumq; difficultates.

Inuestigatio thematis in verbis anomalis.

Accentuum breuis & docta explicatio.

Compendiosa & luculenta Syntaxeos ratio.

NICOLAO CLENARDO AVCTORE.

VNA CVM

*Renati Guillonij Annotationibus quàm eruditissimis,
& Latina Græcarum Vocum interpretatione.*

Omnia ad emendati codicis fidem sedulò collata ac restituta.

PARISIIS,
Ex Typographia Dionysii à Prato, via Amygdalina,
ad Veritatis insigne.

1575.

INSTITUTIONES

ABSOVITIVIA IN

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

NICOLAUS GEMARDUS AUCTOR

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

ALPHABETICO ORDINE

Handwritten notes in the left margin, including a small sketch of a face.

Handwritten text in cursive script, possibly a signature or title.

Handwritten text in cursive script, including the word 'Marius' and 'delegatus'.

GRÆCORVM

LITERÆ.

Sat

figura	nomen	potestas.
A α	ἄλφα	alpha
B β β̄	βῆτα	vita
Γ γ γ̄	γάμμα	gamma
Δ δ	δέλτα	delta
E ε	εῖλον	e p s i l o n
Z ζ ζ̄	ζῆτα	zita
H η	ἦτα	ita
Θ θ θ̄	θῆτα	thita
I ι	ἰῶτα	iota
K κ	κάππα	cappa
Λ λ	λάμβδα	lambda
M μ	μῦ	my
N ν	νῦ	ny
Ξ ξ	ξῖ	xi
O ο	ο μικρόν	o micron
Π π π̄	πί	pi
Ρ ρ ρ̄	ῥῶ	rho
Σ σ Σ̄	σίγμα	figma
T τ τ̄	ταῦ	tau
Υ υ	υ ψιλόν	y p s i l o n
Φ φ	φῖ	phi
Χ χ	χῖ	chi
Ψ ψ	ψῖ	psi
Ω ω	ω μέγα	o mega

Handwritten notes and signatures in cursive script, including the word 'Sassas' and other illegible characters.

G V I L L O N I V S . Alpha, vita, &c.] Apud Græcos literæ sunt tantum viginti-quatuor: quarum figure, nomina, et potestates (quæ tria literis cuiuscumque lingue accidit) deinceps collocatur apud Clenardum initio. Figura enim, id nec dubie est, quod certis lineamentis atque tractibus, literæ corpus depingit. Nomen, est ipsius elementi appellatio. Potestas verò, literæ ipsius valorè pronuntiatione indicat. Multiplex quidè certè & varia est cuiusque literæ figura, cuius varietatem colliges tum ex Clenardo, tum ex elementalibus libris, qui vulgi manibus quotidie teruntur. Idem de earundè nomine & potestate facito.

Vocales longæ, η, ω. Breues, ε, ο. Ancipites, α, ι, υ: quæ & Septem vocalium diuisio.

G V I L L O N I V S . Vocales longæ η, ω, &c.] Capitalis & primaria omnium lite-

LITERÆ.

rarum Græcarum diuisio est, vt illas fundas in vocales septem, & in septemdecim Cōsonantes. Vocales deinde subdiuidas in duas longas, α, ω: in duas breues, ε, ο, & in tres ancipites, α, ι, υ. Longæ sunt, quæ semper longā efficiunt syllabam: nisi cum terminant dictionē, & sequens dictionis incipit à vocali: tunc enim vocales naturā longæ, & diphthongi omnes communem faciunt syllabam. Animaduersione igitur dignū, α, ω, in capite, seu initio dictionum, in medijs itē dictionibus, in fine dictionū sequente consonante perpetuō longas esse: sequente verò vocali indifferentes. Et si contigerit (vt dixi) illas claudere dictionem, & sequentem dictionem incipere à vocali, tum α, & ω, omnes præterea diphthongi itā propriae redduntur communes. Proinde ante vocalem sita poetica licentia sepiissime corripuntur.

Breues vocales, ε, ο, sunt quæ semper breuem faciunt syllabam, nisi extendantur aut positione, aut casura. Fit autē et Græcis & Romanis positio, quando post vocales naturā breues (cuiusmodi apud Græcos sunt, ε, & ο) duæ subsequuntur consonantes, vt επος, id est, scriptum, seu vallum: επος, id est, eruptio, motus, impetus: in quibus ε, & ο, positione produciuntur. Et apud Latinos, Arma virūmq; &c. Aut quando litera duplex, nempe ζ, ξ, ψ sequitur: quarum duplicium vna quælibet aequè pollet, atque duæ simplices cōsonantes, vt infra cōdē loco docebitur, inter ipsarum duplicium excutiendam potestatem.

Ancipites siue communes, α, ι, υ. Græcis dicuntur τὰ δῖχρονα φωνήματα, id est, bitemporeæ vocales, quia duorum sunt temporū, & ancipitis quantitatē, nunc breuem, nunc longā cōstituentes syllabam: nō Hercule in eadem dictione, sed in quibusdam producte, in alijs verò correpte vsurpantur. Dico itaque α, ι, υ, non idē vocari δῖχρονα, quod ad cuiusvis arbitriū, vt quidam existimant, in vna eademq; dictione & produci & corripi queās: sed eo modo δῖχρονα esse, quo omnes vocales apud Latinos: ita vt in hac dictione omnino producantur, in illa corripiantur. vt fusiū docetur in nostro Gnomone. Tu rursum subdiuito septē Vocales in Mutabiles & Immutabiles. Mutabiles tres, α, ι, ο, quæ id nominis sortitæ sunt, quia in capite thematis alicuius verbi cōstituitæ, in verborum Præteritis mutantur, nēpe α, & ι, in η: & ο, in ω: eodem quoque modo in primō Futuro quorundam verborum sexta cōiugationis, & in thematibus verborum in ια, si in sexta fuerint characteristicæ. Quid characteristicæ litera sit, videbis paulo post. Immutabiles quatuor sunt, η, ι, υ, ω: quæ si in verborum thematibus fuerint principes, in præteritis non mutantur.

Quæ per u scribuntur, nūc fere per f pronuntiantur, au, af, eu, ef, &c.

Diphthongi propriae,

αυ ευ ει ευ οι ου
æ au i eui u

Impropriae;

α η ω ηυ υ ω
α ι ο ιυ ι ου

In αυ, ευ, ηυ, ου, pronuntiatur υ, vt u consonans: af, ef, if, of.

G V I L L O N I V S. Diphthōgi propriae &c.] Ex simplicibus præscriptis Vocalibus coalescunt ac constantur diphthongi duodecim, quæ diuiduntur in proprias diphthongos, & improprias. Proprie sunt sex, quas discis ex Clenardo: vt autem plures Grammaticis, ita diuiduntur, quod naturalis pronuntiatio illas postulet: quippe quæ eo, quo scribuntur modo, & proferuntur, aut certè proferri debeant. Improprie contra sic dicuntur, quod pronuntiatio naturalis illas non requirat. Tu eas diuides in ἀφωροὺς & ἄφωροῦς. Tres sunt ἀφωροὶ, α, η, ω, quæ quia scribuntur quidem, sed non proferuntur, nisi in rarissimis simplicium vocaliū, α, η, ω, sine punctis substratis, quæ polleat iota, merito profectō diphthōgi hæ tres ἀφωροὶ vocitantur, hoc est, mutæ seu obmutescentes: tu vnica dictione ἀφωροὺς vocares, si dictione Latini cum Græca compositionem reciperet: dicuntur enim quasi ἀφωροὺς τῆς φωνῆς, quod voce careat, saltem diphthongata, vt sit: docendi gratiā dixerim. Tres reliquæ ηυ, υω, ου, duriusculæ, minūsq; auribus delicatis alioqui lenocinantem ipsarum vocem non iniuriā ἀφωροὺς nūcupātur, quasi malefonas dicas. Vm enim, vt decet, proferūtur, durū quid auribus insonat: & nescio quid (vt ita dixerim) Gothicum, auribus inuicundum, si cum suauī inuicundaque Diphthongorum propriarū pronuntiatione conferantur, aultu percipitur, vt nos aliās doctus: & posthac rursus, si Deus permiserit, nos iudē vna voce sanus docturi. Cōnate

tiam planè grammaticum est, diphthongus impropria, præsertim illa quæ dicitur ἀφωτος: proinde ad pronuntiationem nihil spectat. Nã Grammatici Diphthongorum mutationes indicantur, aut certè in diphthongis alterius Vocalis elisionem, eiusmodi diphthongos inuenerūt. vt sicuti ex αι, fiat ε, aut η, vt non parùm sepe fieri assolet, id quæ iota eliso: quod tamè quia in diphthongo propria, subiunctiuæ vocalis erat, vt vocaliū neutra in illa transmutatione pereat funditus, solè Greci suppingere iota in tribus illis, α, η, ω, quæ quidè ex propriis coalescūt Diphthongis. Atq; adeo id factū esse palam est, ne ignorarent pueri in ea syllaba diphthongū desiderari. Quandoquidem autem ostēdimus α, & η, ex eo coagmentari, eadē ratione & ω, ex oi fieri dicas, mutata breui præpositiuā in propriam longam: iota verò quæ subiunctiuæ est suppingatur. Tres enim non amplius mutabiles esse Vocales paulò antè diximus, α, ε, ο: quarū quæcumque accidit permutandæ vocalis ratio, α, ε, mutātur in η, & ο, in ω, Ceterū vt de ἀφωτος compositione quoq; aliquid dicamus, vt modò ex αυ, modò ex ευ fieri, sequentibus exemplis comprobatur: ἀυλῆς, εὐλῆς, ἄυλον, εὐλον, mutato ε psilo ex diphthongo ευ in η, idq; Atticè, cum aliqui ευ sit de classe diphthongorū immutabilium, vt suo loco sumus dicturi. At ου sit ex ου, mutata breui in propriam longam. Reliquū iam est vt υ ostendamus ex υ & ε consistere, atque hanc sibi cōparare figurā, nimirū vt i assisum ad latus τῷ υ suo apice pertingat corpus mediū ipsius præpositiuæ quæ est υ. Idem verò i λόγιος se explicet deorsum. Quæ figura haud dubiè cōmodior: tanetsi Chalcozographorum nonnulli voluerint aliā figurā inuouatā sic υ subscripto videlicet, perinde atque in α, η, ω.

Vocales præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω, propterea quòd in diphthongis præponantur. Subiunctiuæ autē, ι, υ, quòd subiungantur: faciūt verò per se syllabam, quoties duobus in apice punctis notantur, πᾶσις, παῖς, puer vel puella, disyllabū, εὐπνος ἄπνος, insomnis, trisyllabum. Ceterū in tribus, α, η, ω, iota non ad latus affigitur, sed infra subscribitur.

Altera vocalium diuisio,

G V I L L O N I V S. Vocales præpositiuæ, α, ε, &c.] Est alia vocalium diuisio propter diphthongos duntaxat recepta, nempe, vt in diphthongorum coagmentatione et coalescentia, alie vocalium sint præpositiuæ, alie verò subiunctiuæ. Præpositiuæ, quæ quinque recensentur: α, ε, η, ο, ω, idèo hanc nomenclationē adeptæ sunt, quòd subiunctiuis præpositis diphthongos faciunt: vel quia in diphthongo constituenda subiunctiuis præponuntur. Subiunctiuæ verò, quæ & postpositiuas vocant, sic dicuntur, quòd in constitutione diphthongorū præpositiuis subiungantur: vel, quia præpositiuis subiunctæ aut postpositæ, diphthongos faciunt, vt patet in formulis à Clenardo præscriptis. Sūtque duæ duntaxat Subiunctiuæ vocales in diphthongis, ι, υ, Ex præpositiuis vna est, vt pote α, quæ diphthongos proprias constituat, αι, αυ, & vnā in propriam, α.

Verū enim in uerò, ε, solas proprias diphthongos parit, ει, ω: item proprias propagat, οι, ου: autem ετ, ο, diphthongos tantū improprias, ου, η, ω, ω. Antiqui enim (ne quid silentio suppressim, quod dicere sit operæ precium) aut non suppingebant prorsus iota in diphthongis α, η, ω, quæ morem adhuc retinuerunt. Dores aut certè ea utebantur figura, qua paulò antè depinximus υ, hoc videlicet modo pingentes εαι, ωι: sed quia et Scriptores & Chalcozographi in forma earum depingenda sæpenumerò hallucinabantur, Diphthongos plerūque proprias impropriarū vice depingentes: ob id aliud commentum subiit animos eruditorū, nempe vt punctum exile subisteretur, subiaceret ve corpori ipsius vocalis aliqui præpositiuæ: quod quidem punctum designaret siue polleret iota. Verū tamen illud esse prætermittendū patet minime, videlicet υ, nō solum subiunctiuā esse vocale in diphthongis αυ, ευ, ου, ηυ, ωυ, sed etiam præpositiuā in diphthongo impropria, υ ψς, υ φς, αρωα, et in consimilibus, quæ innumera sunt, quæq; postis ipse venari tibi, legendo classici auctores. Quòd quidem autē non ita multo antè Vocales diuisimus in mutabiles & immutabiles, eadem quoque diuisio in diphthongos proprias non inconcinne cadit: siquidem earū quædā sunt mutabiles, vt pote

L I T E R Æ.

α, ω, ε: quædã verò immutabiles, nimirũ α, ω, ε de quarum & transmutatione et statu agemus pluribus cum Clenardo suo loco, in tractatione augmenti temporalis verborum.

Tenues π κ τ.
 Mutæ } Mediæ β γ δ.
 Aspiratæ φ χ θ.

Consonan-
 tũ diuisio.

G V I L L O N I V S. Mutæ, &c.] Diximus paulo ante, consonantes secundam consti-
 tuere partem generalis diuisionis literarũ apud Græcos: quæ profectò subdividenda sunt in
 Mutas, Duplices, Liquidas, et in ε: Et sic in septẽ vocalibus, nouẽ mutis, tribus duplici-
 bus, quatuor liquidis, & σ, habes iustũ numerũ viginti quatuor literarũ Græcarũ. At sub-
 dividere denudò debes mutas nouem in tres Tenues, π, κ, τ: tres Medias, β, γ, δ: Et tres Aspi-
 ratas, φ, χ, θ: quæ duobus modis considerantur. Priore modo sic, rectò videlicet ordine, π, κ, τ:
 β, γ, δ: φ, χ, θ: & hoc modo ferme per se, & sine relatione aliarum ad alias expendantur.
 Posteriore autem modo illas consideraueris, ordine in formula proposita transuersario, nepe
 à summo deorsum, sic, π, β, φ: κ, γ, χ: τ, δ, θ: vt π & φ extremorum contrariorum rationem
 obtineat, haud secus atque album et nigrum apud philosophos. Idem de reliquis mutis iu-
 diciũ, nimirũ vt Tenues semper propriis opponantur Aspiratis: econtrariò verò Aspiratæ
 Tenuibus: quia naturam inter se contrariam sortiuntur. Intericiuntur autem Mediæ, quod
 mediam quandam rationem & naturam habeant inter utraq; extremas, inter Tenues vi-
 delicet & Aspiratas. Tenues ideo sic nũcupantur, quòd sine vilo spiritu densò ac sibilatò
 proferantur. Aspiratæ contrà, quia cum spiritu crasso, densò, spumoso, & cũ sibilò profe-
 rantur. Mediæ autem, vt diximus, cũ utrisque extremis ita consentiunt, vt nec prorsus spe-
 ritu careant, nec prorsus ad spumosum statum Aspiratarũ accedat. Istæc autẽ Mutarum
 oppositio inter se ideo fit, quia aliæ in alias sepius migrant, vt faciliè cõicere licet in de-
 ductioe aliorum Temporum ex aliis, in coniugationibus verborum. Hic obiter notandũ,
 primum ordinem contrariorum, primam constituere coniugationem, vt αω βω φω: & secu-
 dum secundam, κω γω χω: tertium item tertiam, vt τω δω θω. Hactenus de Mutis.

Duplices } ζ, σδ, ω.
 ξ, κσ, γσ, χσ.
 ψ, ωσ, βσ, φσ.

G V I L L O N I V S. Duplices, ζ, ξ, ψ.] Duplices idcirco dicuntur, quia duarum vim ha-
 bent simplicium consonantium, in easque non raro explicantur et dissoluntur, cum ex illis
 analogicè conficiantur. Atq; adeo tres sunt, ζ, ξ, ψ: quarum ζ fit è σ, vel δ, et in eas sepi-
 simè resoluitur, præsertim apud Doros: vt pro σπιζω et δζω, σπιρδω, & δσδω scribitur Do-
 res: μάσω, id est, πρῖσο: inde μάζα, quam Latini usurpata dictione Græca massam vocant.
 ξ autem non tantum κσ, sed et γσ, et χσ, valet: vt μύσας, id est, barba menti, à quo nomine
 resóluto ξ in κσ, atque adeo inter utriusque collocata vocali o, fit casus γιγνέδ, & alij pariter
 obliqui casus: vt μύσας, μύσας, &c. δώσας, δώσας, et id genus alia. Sed aliquando, vt
 dixi, in γσ, explicatur, eadem ratione seruata, quæ in κσ: vt ἀρσας, ἀρσας. Item in χσ, vt
 σπῖξ, τριχῖξ. Verum in numero, ψ seruata prætere ratione ea, quæ in superioribus, dissoluitur
 plerumque in ωσ, inserta vocali, vt inde fiat obliquus casus in omnibus: vt κέλωψ, κέλω-
 πος, & ψ, & πῖς, aliquando verò in βσ, interiecta vocali, vt ἀρβψ ἀρβος, φλίψ φλίβος: & ali-
 quando in φσ, vt κίρψ κίρσος: & alia eiusmodi plurima.

Liquidæ siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ.

G V I L L O N I V S. Liquidæ siue immutabiles, &c.] Quatuor sunt liquidæ Græci,
 λ, μ, ν, ρ: totidem Latini, et eadem, aut saltem eiusdem potestatis, λ, μ, ν, ρ. Sed Græcis pro-
 pterea Immutabiles vocantur, quòd non mutantur, migrent ve in alias Consonantes, neque
 in declinationibus nominum: vt πτάρ, addendo es, non mutata extrema litera Recti, fit Ce-
 nitivus πτάρσος: sic δάμω, δάμωτος: neque in Verborum Cõiugationibus, vt γάλλω, u. γά-
 λλω: νέω, u. νηέω: in utroque tẽpore λ et μ immota manent: sed quemadmodũ Presentis, ita
 Futuri litera sunt Characteristicæ.

Mandorla
 et m...
 ...
 ...

Juanca Uaga
diegoallega

Misericordia
de miseria
Juanca Uaga

Bernabe

Agua

Mora

Juan

Don Juan de S. Pedro
Don Juan de S. Pedro
Don Juan de S. Pedro
Don Juan de S. Pedro

PRONVNTIATIO.

Σ, omiffum à Clenardo.

In Consonantium subdivifione omiffit & Clenardus: idque fortasse de induftria, quòd non fit de claffibus Mutarū, Duplicium, Liquidarū. Non enim muta est, quia neque tenuis, neque media, neque aspirata. Adhuc non duplex, cum non æquivalcat duabus simplicibus consonantibus: nec tandem immutabilis, cum in casu gignendi plerumque mutetur in τ, θ, β: ut λέβης, λήβητος, μωβός, μωβόςος: ὄπρις, ὄπριδες. Proinde & à quibusdam μωβάδιον, id est, sui cuiusdam iuris, ac sue potestatis, Et quasi solitaria dicitur. À quibusdam vero ἀνωμος, id est sine nota & signo, quòd aliarum consonantium notas inustas habeat minime, nempe ut vel muta dicatur, vel duplex, vel liquida: sicut in grege ovium, ceteris ovibus signatis, si earū aliqua non sit eodem, quo alia, signo insignita & nota, illa vocatur οἷς ἀνωμος, quasi nullo signo signatam ovem dicas.

CANONES PRONVNTIATIONIS.

ACCENTUS tres: **Acutus**, ἄ, θεός, theós, deus: λόγος, lógos, **Accentus**, sermo: τὸ πτομεν ty'ptomen, verberamus. **Grauis**, ἄ, τιμή, timi, honor: **Circunflexus**, ᾶ, ποῖα ποῖᾶ, facio: βοᾶτε boáte, clamatis. **Acutus & Circunflexus** attollunt syllabam, quam afficiunt: **Grauis** deprimit.

G V I L L O N I V S. Accentus tres, &c.] Accentus à verbo accino dictus, quòd accinat dictioni quam afficit. Huc nomini respòdet Græca vox ἀκροῦσθαι, à ἀκρός id est, ad, Et ὄδ' ἄρ' ἄρ' carmen, canticum accētus. Est autem accentus, pronunciandæ ratio, syllabæ accidens. Syllabarum porrò alia longæ, alia brevès, & alia ancipites, quia pro ratione quantitatis suæ acciuntur alie vel grauantur, alie vero circunflexuntur. Itaque tres sunt accentus, Acutus, Grauis, Circunflexus.

Acutus sic pingitur, sitq; ex sinistra parte maiusculæ literæ lambda Δ.

Grauis ex eiusdem parte dextra. **Circunflexus** ex utraque Δ: aut sic, ex superiori parte literæ θ, & hoc modo ornanda potius scripturæ, quam vllius necessitatis ergò notatur.

Notandum obiter, Græcos in assignandis Accentibus solitos esse singulariū dictionū syllabas ordine præpostero & retroactò computare, nimirum incipientes ab vltima, à qua fit progressus ad penultimam, & à penultima ad antepenultimam. Vltra antepenultimam nõ retro agitur accentus, neque apud Græcos, neque apud Latinos. At in hoc dissident Latini à Græcis, quòd Latini vt propriū dictioni cuique assignet accentū, penultimæ syllabæ dictionis illius quantitatem perpendunt: vt cum (dominus) penultimam habeat breuem, ideo eius accētus in antepenultimam retroagitur syllabam: dicimus ergò bārbara, pyramidiū, sileat, miracula. **Emphís**, aciendo in singulis polysyllabis declinabilibus vocibus antepenultimam propter penultimam breuem: quæ si longa foret, accentū perpetuò retineret: vt meditaris athena. Veruntamen in dictionibus dissyllabis, siue longæ, siue brevès sit penultima (voco autē illam penultimam, quæ antea proximè vltimam dictionis cuiuslibet syllabam, etiam si prior sit dictionis, vt in dissyllabis omnibus) eidem penultimæ perpetuò insidebit accentus. Exemplū de longa penultima, vt tēgmine fāgi, linqvimus árva, lentus in úmbra. De brevi, vt Deus, áqua, mánuis, & reliqua cohors dissyllabarū id genus. Sole autem indeclinabiles voces apud Latinos accentū in vltima syllaba recipere, differētia causā possunt, cuiusmodi sunt, porrò, ergò, maxime, & similes. Vñsus tamen ratione fultus in omnibus prævaleat. Verum nimirum vltimæ syllabæ quantitas apud Græcos expenditur, neque adeo pro ratione quantitatis vltimæ, assignatur apud eos accētus, nunc in eadem vltima, nunc in Penultima, nunc in Antepenultima, vt nos docebitur susus in nostro. Enchiridion ad notionē accentū. De locis autem singulis singulorum accentuum id interim est prælibandam, Acutiū vt pate in dictionibus tres sedes sibi vèdicare, vltimam, vt bíos, ós: enim vltima syllaba acciuntur: penultimam, vt λόγος ἄκροσ, antepenultimam, vt τὸ πτομεν, ἀκροῦσθαι. Et vero solus Acutus sua vltimæ prerogativa, antepenultimæ insidere potest. S. quidem Circunflexus duas tantum sedes oc-

583 d 9

1

PRONUNTIATIO.

capat ultimam, ut τῶσδε : penultimam, ut ῥῶσδε. Gravis autem quanquam intelligitur in quacunque syllaba dictionis cuiuslibet, quæ neque acuitur, neque circumflexitur: nusquam tamen pingitur, nisi demum in ultima dictionis syllaba, tum maxime, cum ῥῶσδε τῶσδε, id est, in consequentia verborum & continuatione vocum inter se, quia acutus insidebat ultimæ syllabæ dictionis aliam dictionem præmitis in structura orationis, mutatur in gravem, ut passim contingere solet.

Acutus attollit syllabam quam afficit, ut βίβῃ. Circumflexus tardat, ut ῥῶσδε. Gravis vero, est equalis pronuntiationis tractus, communisque tenor his syllabis, quæ nec acutione sunt, nec inflexæ: ut ῥῶσδε, solum iota acuitur, reliquæ syllabæ graves sunt. Et ut docet Demetrius, ῥῶσδε ἐμαλίστου ἀρχινοστοῦ, id est, leguntur servata equalitate pronuntiationis. Et quia deforme fortasse fuerit tot apices singulis inscribere syllabis, ideo suis partibus fungens, nusquam apparet gravis, nisi loco acuti in solis (ut dixi) ultimis syllabis, idque in contextu orationis, ut βῆς ἡμῶν, id est, Deus noster, pro ἡμῶν βῆς.

Illud præterea adiciendum ad extremum videtur, dictionem accentonam per se postea hoc est citra cõplexum orationis, aut etiam in clausula collocatã, quippe quæ terminet sententiã, acutum perpetuo retinere accentum, nec convertere acutum in gravem, nisi in oratione perpetuã cõtinuetur cum sequentibus aliis dictionibus, sic ἐστὶ ἀνὴρ ῥῶσδε καὶ ἀβῶς. cum alioque ἐστὶ ἀνὴρ ῥῶσδε, ἀβῶς, ultimas syllabas suas per natura acuant. Hinc in modum autem accentus diuidas licet, ut dicas Accentuum alios dictionum esse, alios verò syllabarum. Duo sunt accentus dictionũ, Acutus videlicet & Circumflexus, quorũ alterutro quælibet apud Græcos dictio insignitur. Cæterum Gravis, dicitur syllabicus, quia in omni syllaba esse intelligitur, quæ neque acuitur, neque circumflexitur. Enimvero qui accentus quibusque dictionibus debeatur, aperiemus quã poterimus luculentissimè in nostro libello de accentibus.

Spiritus.

SPIRITUS duo, Asper siue densus, ἄσπερος, hama, simul: Lenis seu tenuis, ἑρῶ, ego, ego. Semper autem vocalis aut diphthogus initio dictionis alterum possidet è spiritibus.

G. VILLONIVS. Spiritus duo asper &c.] Duo sunt apud Græcos Spiritus, Asper siue densus, qui prefixus literis masculis sic E depingitur, ut ex parte sinistra literæ H, cõcinnetur. Minusculis autè præpositus sic, ἄ, ut pars sit mediæ circuli integræ, ac veluti semilunæ, cuius cornua explicentur in dexteram: pars verò gibba est circumferentiã, in sinistra: ut ἄ Ὀμπερῆς, ἄ ἠρατῆς. Tenuis siue lenis cum minusculis literis vocalibus sit ex dextera parte vocalis H, hoc modo ἠ, cũ minusculis autem sic, ἠ, ut sit pars altera circuli integræ aut semilunæ, cuius cornua ad sinistram, circumferentiã verò cum gibba parte ad dextram vergant: ut ἠ Ἀνδρῶν, ἠ ἑρῶ. Hactenus exemplis cõprobatum, notas Spirituum supra Vocales principes dictionum collocari. Omnis enim dictio incipiens à vocali vel aspiratur, ut ἑρῶ, vel tenuatur, ut ἑρῶ. Ut autem in tràsitu nonnihil de pronuntiatione quoque Spirituum dicamus, quæ haud dubie silentio prætereunda minimè videtur, animaduertas licet, Spiritũ asperũ Græcorũ cũ suis vocalibus haud secus proferri atque η, He litera Hebræorum cũ punctis vocalibus: aut apud Latinos h, quæ nota duntaxat est status asperi prefixæ vocalibus, ut ha, he, hi, ho, hu. E contrario verò spiritus tenuis Græcorum proferitur, ut α, aleph Hebræorum cum suis motionibus, sine vllò videlicet spiritu statũ ve densò, atque adeò hesitante, ut in η, he in gutture. Vel dicas tenuem spiritum Græcorũ proferri eo modo, quo Latini vocales suas sine h, nota aspirationis pronunciant, ut a, e, i, etc. Nec te malè habeat, studiosè Lector, quod sinã et hoc loco ambigam, utro spiritu insignire vocalè dictionis principem debeas, si tibi calamo sit admonèda manus. Non enim præsentis est instituti atque operis spirituum regulas tradere (notas est pronuntiatione duntaxat edere hoc loco in animo est) quia maius profectò otium postulerit, quàm quòd nobis in presentia cõtingit. Proinde tu in terim, dũ manus nãsciscamur, quò eas peculiari aliquo libello perstringamus: ipse multa, frequentique eximiorum auctorum lectio venabere, ut eorum spirituum vsus tibi cõparet. Vsus enim omnium artium magister atque architectus, rectè comparatus, eas quas expetis spirituum regulas, abundè satis suggeret.

Confo-

Consonans ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμη rhómi, robur. In medio verò si geminetur, priore loco læuigatur, posteriore aspiratur, ῥῶρῶ pórrhó, longé.

G YLLONIVS Consonans ρ &c.] ρ, & υ, in principiis omnium dictionum perpetuò aspiratur, hoc est, notatur spiritu aspero: vt ῥώμη, ῥῶρῶ, ῥῶρῶ, &c. Quod si ρ, in mediis dictionibus geminetur, prius ρ, tenui spiritu signatur, ne syllaba illa desinat in literam aspiratam. Nulla enim apud Gracos syllaba in aspiratam desinit. ρ, verò postorius, quia initium est noua syllaba, idcirco perinde atque in principio dictionis, aspiratur: vt ῥῶρῶρῶ, id est, dicenda liberis atq; licentia. Ac ρ, simplex vnicumque, in medio dictionis corpore, neutro duorum spirituum signari debet. Cum autem dixerim, nullam apud Gracos syllabam desinere in literam aspiratam, argutulus aliquis, legis huiusce præuicator, conabitur fortasse euertere hæc nostram sententiam, atq; ostendere eius, quod diximus, contrarium. Cui hoc vni velim responsum, si contigerit duas reperiri aspiratas in media dictione, vt in ἀφδνος, vt ranque aspiratam coniuictim pertinere ad sequentem vocalem. id quod compositiones plerumque indicant: nã in ἀφδνος, α priuans est, pro ἀφ, unde seorsum proferrí debet, Et non cum sequente aspirata: φδνος verò item separatim, ex quibus componitur ἀφδνος, id est, ἀφ, τῷ φδνοῦ, sine inuidia, seu inuidia carens. Idem iudicium de reliquis, etiam in appositione, vt ῥύχθ' ὄλλω.

Apostrophus, nota est reiectæ vocalis, α, ε, ι, ο, aut diphthongi, αυ, οι: quod fit ob sequentem vocalem. quæ si aspiratur, migrat præcedens tenuis in aspiratam: πάλ' α' ἐλεγον, omnia dixi, πάλ' ἐλεγον, pandelegon: prolatio enim est in morem vnicæ dictionis. ἄπ' ὄ, ἀφ' ὄ: χ' ὄ, contra quem, χ' ὄ: ὄνύχτα ὄλλω, noctem totam, νύχ' ὄλλω.

G VILLONIVS. Apostrophus nota est, &c.] Ἀπόστροφος ab ἀπό, à, Et στροφή, verito, unde ἀπόστροφος, auersio. Nota est detrictæ seu elisæ Et reiectæ vocalis à fine dictionis. Auersionis enim nota ponitur supra locum ablata vocalis à fine dictionis, propter principem vocalem sequentis dictionis, vt ἴπ' ἴπυ, pro ἴπυ ἴπυ. Solent autem hoc pacto elidi quatuor Vocales, quarum in locum Apostrophi nota sufficitur, due breues, ε, ο, due ancepites, α, ι, Et due Diphthongi apud Poetas, αι, οι. Eliditur Et per Apostrophum, licentia poetica, apud Homerum in catalogo nauium, vbi in exemplari Aldino sic habet: τῷ πόλιμος δ' ἴπυ ἴπυ τράφ' ἐνὶ μυχῶ ἐν σίκλῳ, id est, Telepolemus autem posteaquam fuit educatus in palatio affabre facto. In quo versu τράφ' pro ἴπυ τράφ' postum est, vt docet vetus interpres Gracus. Quidam tamẽ putat eum errare, qui putat nõ elidi in illo versu homerico, sed ε. vt legatur illic nõ ἴπυ τράφ', sed ἴπυ τράφ', quod apud poetas passim, inquit, significat: Citatque Callimachum in hymnis, scribentem ἴπυ τράφ' pro ἴπυ τράφ'. Quicquid autem ille dicat, ostendo in meis tabulis Homerum, per apostrophum, elisisse u à nomine ἴπυ τράφ' Odyss. α. Notam autẽ Apostrophum sic describas depingasque oportet, vt sit dextra pars circuli ad vltimam consonantẽ appositione, qua ostenditur, parti orationis deesse vltimam vocalem. Ex hac autem Apostrophi descriptione constat eã tenuis spiraculi figurã habere. Verum in hoc differunt, quòd signu spiritus tenuis in principiis dictionis à vocalibus incipientium ponitur: Apostrophi verò nota insidet literæ vltimæ, index vtiq; (vt dixi) vocalis, vel Diphthongi à calce remissa, vt ἀφ' ὄνυς.

Quæ si aspietur, &c.] Notabis hoc loco mutam tenuem π, κ, τ, Et in compositione, Et in appositione manere tenuem, nec conuerti in propriam aspiratam ante vocalem principem sequentis dictionis affectam spiritu tenui. In appositione, vt πάλ' α' ἐλεγον: in compositione, vt ῥῶρῶρῶ. Quòd si vocalis sequens aspiratur, π, κ, τ. Quia omnis tenuis muta perpetuò concipit aspirationem sequentis vocalis, vt ῥύχθ' ὄλλω. Et quia appositio est, nõ compositio, ipsa vocalis sequens, suam etiam retinet aspirationem, quam in compositione perderet seu abieret: vt ἴπυ τράφ' ὄλλω, ἀπ' ὄνυς, ἴπυ τράφ' ὄλλω, &c. similibus.

Apostrophus.

ἔπειτα ἰδὲ ἐστὶν ὑβὺνιο, nota est, qua γ timur, cum duas dictiones naturā diuisas coniungimus: vt ἕως· οὐδ. Vel quæ malè diuisas coniungit hoc modo, Pauca in conuicio loqueri: vel conspicitur sus, conspicitur sus.

Ἐπὶ διαστολῇ id est sub distinctione, est nota, qua uō coherentia discernuntur. Vel distinctio est, quæ syllabas malè coherentes separat, sic, π, τε, aliud enim significat ἰότε: ἔ, π, ἐτ.

Diuerfa
quarundam
literarum
pronuntiā:
di ratio.

Gamma γ ante γ, ξ, χ, sonat perinde vt n: ἀγγελος, angelos
nuntius: λύξ, linx, singultus vel linx fera: ἔγχος, enchos, hasta: sic
ante κ, sed ipsum κ sonandū vt g: πέφακτα, pephāga apparui.

Tau τ post υ, vt d, τὸν τάλαντον, ton dandalon, Tantalon,
Ny υ ante β, μ, ω, vt m, τὸν βίον, tom vion, vitam: τὴν μελί-
δα, tim merida, particulam: τὸν πίθον, tom bithon, per b. doliū.

Pi ω post μ, vt b Latinum, πέμπω pembo, mitto: itidem
post υ, in diuersis dictionibus, τὸν πίθον tom bithon, dolium.

PARTES ORATIONIS OCTO.

NOMEN, verbū, participium, pronomen, articulus,
aduerbium, coniunctio, præpositio.

CASVS quinque, Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus,
Accusatiuus, Vocatiuus: siquidem ablatiuo Græci carent.

NYMERI tres, Singularis, Dualis, Pluralis.

Vtimur duali, cum de duobus est sermo.

Annotatio.

In Duali vox eadem Nominatiui, Accusatiui, & Vocatiui: itidem Genitiui & Datiui. Sic in Plurali semper Vocatiuus idem cum nominatiuo.

Articuli
præposi-
tium.

Latini inter declinandū vsurpant hic, hæc, hoc: Græci
verò articulum, ὃ, ἡ, τὸ: quem vocant præpositiuum, quòd
nominibus præponatur. Inflectitur autè sic: Mascu. Sing.
Nominatiuus ὃ, hic. Genitiuus τοῦ, huius. Datiuus τῷ, huic,
Accusatiuus τὸν, hunc. Du. Nominatiuus & Accusatiuus
τώ, hi & hos, de duobus. Genitiuus & Datiuus τοῖν, horum
& his, de duobus. Plur. Nominatiuus οἱ, hi, Genitiuus τῶν,
horum. Datiuus τοῖς, his. Accusatiuus τοὺς, hos.

Fœ. Sing. ἡ, τῆς, τῆ, τίς. Du. τὰ, ταῖν. Plur. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neu. Sing. τὸ, τῷ, τῆ. Du. τὰ, τοῖν. Plur. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Articuli vocatiuum ignorant, pro quo in declinationibus vtimur aduerbium
vocandi ἔ, ὄ.

De articulis vide plura post tractatum Pronominum.

GVILLONIVS. Latini inter declinandum, &c. ἄρθρον Græci Articulū vocāt,
& vt arbor est Mesepulus, dicitur ab ὄρθρον, quod est coarctum, cōπιγγο, & coherere faci-
cio, quòd hoc articulo membra orationis coarctentur, coherant inter se, & cōπιγγαντ. No-
minum præterea et Casus et Genera dignoscantur. Minutissima quidè certe orationis par-
ticula est articulus, sed eiusmodi, vt si eam tollas, nihil aptum, nihil integrū, nihil seruaueris
deest. Quæ admodū enim hæc corporis nostri moles articularis roboratur, vegetatur, et cōπιγ-
gitur sic articulis orationis partes aliquæ desitæ et differuntur, et cōπιγγαντ. Ad idem autē

Romani articulos ignorat, quippe quod ne voce quidem vlla Græcorum articulo exprimeret ac reddere queat. Caterum quod Grammatici Latini nominum declinandorum casibus præfixerunt, hic, hæc, hoc, id nos dubiè docendi gratiâ fecerunt: non quod Latinus sermo illos haberet articulos, Gallicus sermo articulos habet. atque adeò Græciani articuli vim exactè noueris è nostro idiomate Gallicano: vt si Græcus dixerit, ἡ δὲ Πέτρον, Gallus suo idiomate sic reddet, la robbe de Pierre: Romanus verò, vestis Petri, sine expressione articuloꝝ Græcianorum & Gallicanorū. A superiore oratione Græca exime articulos ἡ & τὸν, nihil decentius sonabis, quàm si dicas Gallicè robbe Pierre, sine articulis la & de: id quod ineptū prorsus apud Gallos fuerit. Non perpetuò tamè Emphatica erit apud Græcos particula Articulus, sed aliquando addetur, aliquando verò detrahatur, venustande orationis gratiâ. Vt autem res ponatur ob oculos, dicemus Articulos Gallorum à nonnullis Notas casuum nò omnino inepte appellari. Eas autè docendi gratiâ sic proponemus: Articulus masculinus singularis apud Græcos est, ὁ, qui à Gallis exprimitur hac voce, le: vt ὁ δὲ αἰώνιος, le seigneur: femininus articulus, ἡ Græcè: la Gallicè: vt ἡ δὲ αἰώνια, la dame: & in numero multitudinis vtriusq; generis dicimus Gallicè les: vt οἱ δὲ αἰώνιοι, les seigneurs: & δὲ αἰώνια, les dames. Galli cum Hebræis carent Articulo neutrius generis, sed pro eo vtrique vsurpant masculinum. Articuli autè Gallorum, exprimentes articulos casus gignendi Græcorum (habita tamen ratione generis & numeri) sunt de, du, des, Dandi casus, a, au, au x, & sic deinceps. Enimverò eadem fermè in omnibus est Gallis cum Græcis & constructio, & loquendi ratio. Proinde vtranque linguam, alteram vtpote cum altera conferas, vt ex energia vnius, alterius vires non agrè agnoscas. Musa quidem certè Romana, quanquam apud se superba & elegans, tamen non perinde facillè cum Græca conferri potest.

DECLINATIONES NOMINUM quinque.

PRIMA est in α, masculinorū, ὁ Αἰνείας, Aeneas: & in η, partim masculinorū, ὁ χρῆσις, Chryses: partim cōmuniū, ὁ ἡ λησις, hic & hæc latro: quorū Genitiuus in ου, Datiuus in α, vel η diphthogū impropriâ, Accusatiuus in α, vel η, secundū terminationē Nominatiui.

Terminationes α, η.

G V I L L O N I V S. Prima est in α, masculinorum, &c.] In ea fuit hæresis Clenardus, vt, quorundam Neotericorum opinionem sequutus, putauerit quedam nomina in v prima declinationis, communis esse generis: ego verò frequentiorem vsum oratorum & historiographorū iugiter approbans, facilius subscripserim opinioni Theodori Gazæ, & Demetrii Chalcondyle, aliorūque prisceorum ac primarie classis Grammaticorū, qui omnia prima declinationis nomina, siue simplicia sint, siue derivata, sub vtraque terminatione, α, videlicet & η masculina esse censent, vt omnia secunde sunt feminina. Quod si à nominibus Prime Feminina deducere velis, tu illa ex prima, que propria masculinorū tantum, deriuabis vel in Secundam, vel in Quintam, prout nomini cōgruet magis & quadrabit vel secunda, vel quinta: vt ὁ δὲ αἰώνιος, ἡ δὲ αἰώνια, τὸ δὲ αἰώνιον: ὁ δὲ αἰώνιος, ἡ δὲ αἰώνια, τὸ δὲ αἰώνιον. Tu idem de reliquis iudicatio atque obseruato legendis auctoribus nominatissimis. Id autem imposuit Clenardo, quod nesciret innumera substantiua facere officia epithetorum, de quibus consulendus erat Eustathius.

Dualia & Pluralia conueniunt cū articulo fœminino, ablato τ. Sing. α, ου, α, α, α. Dual. α, α. Plur. α, ὦν, α, α, α, α.

Singularia, ὁ Αἰνείας, τὸ Αἰνείου, τῶ Αἰνεία, τὸν Αἰνείαν, ᾧ Αἰνεία.

Exempla prima.

B ij

N O M I N V M

Dualia, τῶν Αἰνείων, τοῖν Αἰνείων, ἃ Αἰνεία.

Pluralia, οἱ Αἰνεῖαι, τῶν Αἰνεῖων, τοῖς Αἰνεῖαις, τῶν Αἰνεῖων, ἃ Αἰνεῖαι.

Ὁ χεῦσις, τῶ χεῦσι, τῶ χεῦσι, τὸν χεῦσι, ἃ χεῦσι.

Ὁ χηῖ ἢ λησις, τῶ χηῖ τῆς λησι, & ita deinceps.

Annotatio. Quinque Græcorum linguæ præcipuæ, Communis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica. Ex quibus Attici in omni declinatione Vocatiuum similem formant Nominatiuum, ὅ & ἃ Αἰνείας.

G V I L L O N I V S. Dualia & pluralia &c.] *Articulus fœmininus dualis numeri est, τῶν, τῶν, pluralis αἱ, τῶν, &c.) ubique habet τ, literam principem, aut supra vocale principem, spiritum asperum, tu inde utrunque detrahito, habebis singulas χεῦσι, λησις, singulorum Casuum dualis & pluralis numeri Nominum omnium primæ inflexionis. Quando ergo dicit Clenardus (conueniunt cum articulo) non possunt, cum eo, nisi terminatione tantum conuenire. Iam verò oculus deslecke in elenchum declinationis, in quo ab auctore præscribitur sibi formula inflectendorum per singulos & numeros & casus nominum omnium huius classis primæ.*

Terminationes. α. η.

SECUNDA declinatio tantum est fœmininorum, quæ desinunt vel in α, vt ἡ μῦσα, *musa*: vel in η, vt ἡ τιμή, *honor*. Genitiuus in ης. Datiuus in η diphthongon. Accusatiuus in αη vel τω. Vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem Nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Sing. α, ης, η, αη, α. Dual. α, αη. Plur. αη, ὧν, αἷς, ας, αη.

η τω, η.

Exempla secundæ.

Ἡ μῦσα, τῆς μῦσις, τῇ μῦσι, τὴν μῦσαν, ἃ μῦσα.

Ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ἃ τιμή.

Annotatio.

Finita in σα, δα, φα, & α purum (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, Datiuum in α diphthongum. Λήδα, Λήδαι, Λήδα, *Leda*: Μάρθα, Μάρθαι, Μάρθα, *Martha*: ἡμέρα, ἡμέραι, ἡμέρα, *dies*: φίλια, φίλαι, φίλια, *amicitia*.

G V I L L O N I V S. Finita in σα, δα, φα, &c.] *Quæ nomina secundæ inflexionis desinunt in α, illa formant genitiuos mutato α in η, vt μῦσα, μῦσις. Excipe inde habentia β, θ, aut vocalem diphthongum pro literis characteristicis: quia eiusmodi omnia retinent α, ultimam rectè in obliquis omnibus mutabilem: vt μαῖα, μαῖαι, α, αη. Reliquia exempla repetas ex Clenardo. Si quidem autem dictio omnis apud Græcos suam habet characteristicam, id est, formatiuam, figuratiuam: nec dubiè illà voco Characteristicam dictionis literam, siue vocalem, siue consonantem, quæcumque proximè anteit vocalem illius dictionis ultimam. & præterea purum vocat Clenardus, quod vel vocalem, vel diphthongum ante se habet pro figuratiua: quia omnis litera, imò & syllaba apud Græcos pura dicitur, quæ habuerit ante se vel vocalem simplicem, vel diphthongum pro characteristicâ. Quod si habeat consonantem, dicitur impura.*

Terminationes. ος. ον.

TERTIA declinatio completitur masculina, fœminina, & communia in ος, ὁ λόγος, *sermo*: ἡ ὁδός, *via*: ὁ χηῖ ἢ ἄνθρωπος *homo*: & neutra in ον, τὸ ξύλον *lignum*. Vocatiuus in ε. Genitiuus, Datiuus, & Accusatiuus, item Dualia & Pluralia sequuntur articulum masculinum & neutrum.

INFLEXIONES.

Sin. ος, ου, φ, ον, ε. Dual. ω, οιν. Plur. οι, ων, οίς, ούς, οί.

ον ον ον. α α α.

Ὁ λόγος, τῷ λόγῳ, τῶν λόγων, ᾧ λόγῳ.

Ἡ ὁδός, τῇ ὁδῷ, τῶν ὁδῶν, ᾧ ὁδῷ.

Ὁ χῆρ ἡ ἀνθρώπος, ᾧ χῆρ ἡ ἀνθρώπος, &c.

Τὸ ξύλον, ᾧ ξύλῳ, τῶν ξύλων, ᾧ ξύλῳ.

Exempla
tertia.

Neutorum tres casus similes, Nominatiuus, Accusatiuus, & Vocatiuus : qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione : pluraliter autem semper exeunt in α.

Annotationes.

G V I L L O N I V S. Dualia & pluralia sequuntur, &c.] Neutra tertia in Duali & Plurali sequuntur terminationem articuli neutrius generis eiusdem numeri. Masculina autem, & foemina, & Communia sequuntur terminationem articuli masculini inter declinandum. Ex hac Tertia Graecorum declinatione fluxit Secunda Latinorum. Tu iam perpende elenchum formularum declinationis tertiae ab auctore tibi profutum.

Q U A R T A declinatio Atticorum est propria, vertitium vocales praecedētis declinationis in ω : alioqui genere consentit: nam continet masculina, foeminina & cōmunia in ως, ὁ Μενέλεως, Menelaus : ἡ ἄλως, aea: ὁ χῆρ ἡ εὐγέως, fertilis : & neutra in ων, τὸ εὐγέων. Omnes casus desinunt in ω : vertitur enim ο in ω, οι in ω subscripto iota ε in ω abiecto υ. Neutorum quoque α migrat in ω : hoc modo.

Terminationes. ως, ούς.

Sing. ως, ους, φων, ως. Dual. ω, οιν. Plur. οι, ων, οίς, ούς, οί.

ον ων, ον. ω, ω.

Ὁ Μενέλεως, τῷ Μενέλεω, τῶν Μενέλεων, ᾧ Μενέλεω.

Ἡ ἄλως, τῇ ἄλω, τῶν ἄλων, ᾧ ἄλω.

Ὁ χῆρ ἡ εὐγέως, ᾧ χῆρ ἡ εὐγέως, τῶν χῆρ ἡ εὐγέων, &c.

Τὸ εὐγέων, ᾧ εὐγέω, τῶν εὐγέων, ᾧ εὐγέω.

Exempla
quarta.

Quatuor praedictae declinationes appellantur parasyllabicae, quod obliqui sint Nominatiuo pares syllabis.

Annotationes.

G V I L L O N I V S. Quarta declinatio Atticorum, &c.] Non soli Attici, sed & Dorae nomina in hac quarta declinatione insteclunt: quam ex Tertia (in qua, lingua communi declinantur) in hanc Quartam, quae ipsorum est propria, derinant, conuertentes ubique o tertia in ω, ut ex tertia confectur quarta. Reliquas mutationes Diphthongorum, οι, ου, & Neutorum pluralium in ω, ex α tertia, discito ex Clenardo.

Q U I N T A declinatio imparisyllabica, complectitur omnia genera, & terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος, Datiuus in ι, Accusatiuus in α, Vocatiuus saepe idem cum nominatiuo. Dual. Nominatiuus ε, Genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, Genitiuus ων, Datiuus σι, Accusatiuus ας. At neutorum plural. in α.

Terminationes. α. ι. υ. ω. τ. ξ. ρ. σ. ψ.

N O M I N V M

Dualia, τῶ Αἰεία, τοῖν Αἰείαιν, ἃ Αἰεία.

Pluralia, οἱ Αἰείαι, τῖ Αἰείων, τοῖς Αἰείαις, τῶς Αἰείας, ᾧ Αἰείαι.

Ὁ χεῦσις, ᾧ χεῦσου, τῶ χεῦσι, τὸν χεῦσαι, ᾧ χεῦσι.

Ὁ χεῖ ἢ λησις, ᾧ χεῖ τῆς λησις, & ita deinceps.

Annotatio. Quinque Græcorum linguæ præcipuæ, Communis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica. Ex quibus Attici in omni declinatione Vocatiuum similem formant Nominatiuum, ὁ & ᾧ Αἰείας.

G Y L L O N I V S. Dualia & pluralia &c.] *Articulus femininus dualis numeri est, τῶ, τῶν, pluralis αἱ, τῶν, &c.) ubique habet τ, literam principem, aut supra vocale principem, spiritum asperum, tu inde utrunque detrahit, habebis singulas κατάληξεις singulorum Casuum dualis & pluralis numeri Nominum omnium prima inflexionis. Quando ergo dicit Clenardus (conueniunt cum articulo) non possunt cum eo, nisi terminatione tantum conuenire. Iam verò oculos deserte in elenchum declinationis, in quo ab auctore prescribitur sibi formula inflectendorum per singulos & numeros & casus nominum omnium huius classis prima.*

Terminationes. α. η.

SECUNDA declinatio tantum est fœmininorum, quæ desinunt vel in α, vt ἡ μῦσα, *musæ*: vel in η, vt ἡ τιμή, *honor*. Genitiuus in ης. Datiuus in η diphthongon. Accusatiuus in α, vel ω. Vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem Nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Sing. α, ης, η, α, α. Dual. α, α, η. Plur. αἱ, ᾧ, αἱς, ας, αἱ.

η ω, η.

Exempla secunda.

Ἡ μῦσα, τῆς μῦσις, τῇ μῦση, τὴν μῦσαν, ᾧ μῦσαι.

Ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ᾧ τιμή.

Annotatio. Fiuita in δα, δα, φα, & α purum (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, Datiuum in α diphthongum. Λῆδα, Λήδας, Λήδα, Λαδά: Μάρθα, Μάρθας, Μάρθα, Martha: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, dies: φίλια, φίλιας, φίλια, amicitia.

G Y L L O N I V S. Fiuita in δα, δα, φα, &c.] *Quæ nomina secunde inflexionis desinunt in α, illa formant genitiuos mutato α in η, vt μῦσα, μῦσις. Excipe inde habentia ρ, θ, & aut vocalem diphthongumue pro literis characteristicis: quia eiusmodi omnia retinēt α, vltimam rectè in obliquis omnibus mutabilem: vt μαῖα, μαῖας, α, α, α. Reliquia exempla repetas ex Clenardo. Siquidem autem dictio omnis apud Græcos suam habet characteristicam, id est, formatiuam, figuratiuamue: nec dubie illa voco Characteristicam dictionis vltimam, siue vocalem, siue consonantem, quæcumque proximè anteit vocalem illius dictionis vltimam. A præterea purum vocat Clenardus, quod vel vocalem, vel diphthongum ante se habet pro figuratiuum: quia omnis litera, imò & syllaba apud Græcos pura dicitur, quæ habuerit ante se vel vocalem simplicem, vel diphthongum pro characteristicâ. Quod si habeat consonantem, dicitur impura.*

Terminationes α. ο. υ.

TERTIA declinatio completitur masculina, fœminina, & communia in ος, ὁ λόγος, *sermo*: ἡ ὁδὸς, *via*: ὁ χεῖ ἢ ἄνθρωπος *homo*: & neutra in ον, τὸ ξύλον *lignum*. Vocatiuus in ε. Genitiuus, Datiuus, & Accusatiuus, item Dualia & Pluralia sequuntur articulum masculinum & neutrum.

INFLEXIONES.

Sin. ος, ους, ω, ον, ε. Dual. ω, οιη. Plur. οι, ων, οις, ος, οι.

ον ον ον. α α α

Ὁ λόγος, τῷ λόγῳ, τῶ λόγῳ, τὸν λόγον, ᾧ λόγῳ.

Ἡ ὁδός, τῇ ὁδῷ, τῆ ὁδῷ, τὴν ὁδόν, ᾧ ὁδῷ.

Ὁ χὴ ἡ ἀνθρώπος, ᾧ χὴ τῷ ἀνθρώπῳ, &c.

Τὸ ξύλον, τῷ ξύλῳ, τῶ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ᾧ ξύλῳ.

Exempla
tertia.

Neutorum tres casus similes, Nominatiuus, Accusatiuus, & Vocatiuus: qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione: pluraliter autem semper exeunt in α.

GVILLONIVS. Dualia & pluralia sequuntur, &c.] Neutra tertia in Duali & Plurali sequuntur terminationem articuli neutrius generis eiusdem numeri. Masculina autem, Fœminina, & Communia sequuntur terminationem articuli masculini inter declinandum. Ex hac Tertia Græcorum declinatione fluxit Secunda Latinarum. Tu iam perpende elenchum formularum declinationis tertiæ ab auctore tibi profutum.

Annotatio.

QVARTA declinatio Atticorum est propria, vertētium vocales præcedētis declinationis in ω: alioqui genere consentit: nam continet masculina, fœminina & cōmunia in ως, ὁ Μενέλεωσ, Menelaus: ἡ ἄλωσ, areæ: ὁ χὴ ἡ εὐγέωσ, fertilis: & neutra in ων, τὸ εὐγέων. Omnes casus delinunt in ω: vertitur enim ο in ω, οι in ω subscriptendo iota & in ω abiecto υ. Neutorum quoque α migrat in ω: hoc modo.

Terminationes. ως, οω.

Sing. ως, ως, ων, ως. Dual. ω, ωη. Plur. ω, ων, ως, ὄς, ω.

ων ων, ων. ω, ω. ω, ω.

Ὁ Μενέλεωσ, τῷ μνρέλεω, τῶ μνρέλεω, τὸν μνρέλεων, ᾧ μνρέλεωσ.

Ἡ ἄλωσ, τῇ ἄλω, τῆ ἄλω, τὴν ἄλων, ᾧ ἄλωσ.

Ὁ χὴ ἡ εὐγέωσ, ᾧ χὴ τῷ εὐγέω, τῶ χὴ τῆ εὐγέω, &c.

Τὸ εὐγέων, τῷ εὐγέω, τῶ εὐγέω, τὸ εὐγέων.

Exempla
quarta.

Quatuor prædictæ declinationes appellantur patissyllabice, quòd obliqui sunt Nominatiuo pares syllabis.

GVILLONIVS. Quarta declinatio Atticorum, &c.] Non soli Attici, sed & Doræ nomina in hac quarta declinatione inflectunt: quam ex Tertia (in qua lingua communi declinantur) in hanc Quartam, quæ ipsorum est propria, deriunt, conuertentes ubique ο tertiæ in ω, ut ex tertia constetur quarta. Reliquas mutationes Diphthongorum, οι, ου, & Neutorum pluralium in ω, ex α tertiæ, disisto ex Clenardo.

Annotatio.

QVINTA declinatio imparissyllabica, complectitur omnia genera, & terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος, Datiuus in ι, Accusatiuus in α, Vocatiuus sæpe idem cum nominatiuo. Dual. Nominatiuus ε, Genitiuus οη. Pluralis nominatiuus ες, Genitiuus ων, Datiuus σι, Accusatiuus ας. At neutrorum plural. in α.

Terminationes. α. ι. υ. ω. γ. ε. ρ. σ. ψ.

NOMINVM

Sing. Nom. varius, ος, ι, α. V. varius. D. ε, ο, ι, υ. P. ες, ων, σι, ας, ες.

Exempla
quinta.

Sing. ὁ τιτᾶν, τῶ τιτᾶνος, τῷ τιτᾶνι, τῆ τιτᾶνα, ᾧ τιτᾶνι.

Dual. τὸ τιτᾶνες, τοῖν τιτᾶνοιν, ᾧ τιτᾶνε.

Plur. οἱ τιτᾶνες, τῶν τιτᾶνων, τοῖς τιτᾶσι, τῶν τιτᾶνας, ᾧ τιτᾶνες, Τιτᾶν.

G V I L L. Quinta declinatio imparisyllabica, &c.] Cum varia sint terminations nominū quinta declinationis, ex illis haud dubie numerosis, Genitiuus aliqui supra Rectū excresecit, in os perpetuo desinit. Vbi autem Genitiuum ex Nominatino formaueris, eiusdē genitiui literā indicem perpendito: quia quae litera Characteristica est Genitiui singularis, eadem perdurabit figuratiua in reliquis deinceps casibus, cuiuscuq; sint generis nomina, et numeri: praeterquam in Datiuo plurali in σι, vel ακτι, vel potentia perpetuo desinente. Ceterum ex hac quinta Graecorum, facta est tertia Latinorum.

Terminationes quinta declinationis.

Genitiuus
quinta.

A F I N I T A in α, formant genitiuum in αος, τὸ βῦμα, τὸ βῦματος, altare, tribunal, suggestium.

Nomina literarum sunt indeclinabilia, τὸ ἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα.

I I T O S, vnum substantiuum, τὸ μέλι, μέλιτος, mel: Adiectiua neutra communium legem seruant: ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἔυχαις, τὸ ἔυχαις, ἡ χάρις, ἡ χάριτος, gratiosus, a, um: ὁ ἄνθρωπος, ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρις, φιλοπατρίδος, patriæ studiosus, a, um: sic etiam τὸ ἄνθρωπος, vt commune ὁ ἄνθρωπος, aliquis, aliqua aliquod.

ἰος, τὸ σῖνπι σῖνπιος, sinapi: de quo aliās.

Y U O S, τὸ γόνυ γόνυος, genu, geniculum.
U O S, τὸ αἶψα αἶψος, vrbs: τὸ οἶον οἶος, grex ouium, ouile: Sic neutra masculinorū in vs, ὁ ἰδῶς, τὸ ἰδῶς, ἡ ἰδῶς, incundus, a, um, suavis & suaue.

Ω ὄ S O S, ἡ Ἄπτοια, Ἄπτοια Latona: est declinationis contractorum.

N A N O S, ὁ πικρὸν πικρῶς, pican, genus cantilene in laudem alicuius: ὁ Πικρὸν Πικρῶς, Pican, deus pactorum: τὸ μέλας μέλας, nigrum atramentum.

A N O S, participia sunt, τὸ τυφᾶν τυφᾶντος, verberans vel quod verberauit: Sic adiectiuum τὸ πᾶν πάντος, omne: more masc. πᾶς πάντος, omnis.

E N O S, τὸ τέρην τέρηνος, tenerum.

E N O S, τὸ χαρίεν χαρίεντος, gratum, vrbanum: vt masculinum χαρίεις, gratus: sic participia, ὁ τυφᾶν, τὸ τυφᾶν, verberatus, verberatum.

H Y L O S, ὁ ἑλλῶς, ἑλλῶς, Graecus: ἡ σίρην σίρηνος, siren apīs genus, aut certe domuncula, ἡ σίρην σίρηνος, mulierum vna.

H Y N O S, ὁ ποιμὴν ποιμῆνος, pastor: ἡ σίρην σίρηνος, mens: ὁ τέρην τέρηνος, tener, cuius femininum ἡ τέρην, tenera: neutrum τὸ τέρην τέρηνος, tenerum.

I N O S, ὁ δελφίς δελφίνος, delphin piscis, ἡ ἀκτὴ ἀκτίνος, radius: cuiusmodi nominatiuus etiam per is δελφίς, ἀκτὴς.

O N O S, τὸ μίρον μίρονος, on maius: à communibus, in on.

O N O S, participia sunt: τὸ τυφᾶν τυφᾶντος, verberans.

O U O S, τὸ δίπους δίπους, vt commune δίπους, bipes.

O U O S, τὸ οἰκω οἰκῶς, τὸ τυπῶν τυπῶντος, verberaturum.

Y N O S, ὁ μόνος μόνος, turris, domus lignea: ἡ Γόρτυν, Gortyn, ciuitas Cretæ: quorum nominatiuus etiam in vs, desinit: ὁ Φόρκυς, vel Φόρκως, Phorcys, Neptuni filius ἡ Μεδυσα Μεδυσα, pater.

Y N O S, participia sunt: τὸ ζυγῶν ζυγῶντος, iungens.

Ω N O S, ὁ κλών κλώνος, ramus: ὁ αἰών αἰώνος, æuum: ἡ Σιδῶν Sidon, vrbs Phœnicie:

ὁ Πλάτων Πλάτωνος, Plato: ἡ μήκων, raparuer.

Ω N O S, ὁ φέρων φέρωνος, ferra: ἡ χελιδὼν χελιδόνος, hirundo: & communia, ὁ ἄνθρωπος.

Ἠδαιμόων & δαιμόνος, felix: & ita comparatiua, ὁ ἄγ' ἢ κρείσσων κρείσσοτος, melior: quorum neutra in or, τὸ ἐν δαιμον Ἠδαιμόνος, felix, beatum: τὸ κρείσσον κρείσσοτος, melius.

Ωνώντος, ὁ Ξενοφῶν Ξενοφώντας, Xenophon.

Ωνόντος, δράκων δράκοντος, draco. & participia, ὁ τύπλων τύπλοντος, verberans.

Ξ in xos, ζωός, ζωός, ὁ θώραξ θωρακός, pectus thorax: ἡ χύλιξ κύλικος, poculum, calix: ὁ ἄρπυξ ἄρπυξος, rapax: ἡ ἀλώπηξ ἀλώπηκος, vulpes mutat in e: ἡ τρίξ τριχός, capillus: pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ.

Ὁ' ἀνάξ ἀνάκτος, rex: ἡ νύξ νυκτός, nox: interiecto, τ.

Αρραρός, ὁ μάκαρ μάκαρος, beatus: ἡ δάμωρ, γχορ: τὸ νέκταρ, necltar, cibus, vel: vt alij volunt potus deorum.

Αρρατός, τὸ ἦπαρ ἠπατός, iecur, hepar: τὸ δέλιον δελιάτος, esca, ad capiendum illecebra.

Εἰρραρός, ὁ φθέρ φθειρός, pedunculus: ἡ χίρ, manus: ὁ ἄγ' ἢ ἀνύχρ, pollex.

Ηρραρός, ὁ Σέρρ Σερρός, Ser vel Seres populus, & vermis nens sericum: λουτήρ λουτήρες, peluis: τὸ κῆρ κήρος, cor.

Ηρραρός, ὁ αἰθήρ αἰθέρος, aether, id est, ignis elementū: in multis verò syncope, ὁ πατήρ πατέρος, πατήρ, pater: ἡ μήτηρ μητέρος, mater: sic & ἡ θυγάτηρ γαστήρ, Δημήτηρ, filia, venter, Ceres: at ὁ αἰθήρ, vir: αἰθέρος, αἰθέρης assumit α.

Ὁρραρός, τὸ ἦτορ ἠτορος, cor, animus: & inde compositum, ὁ μεγαλήτωρ μεγαλήτορος, magnanimus.

Υρραρός, ὁ ψίθυρ ψίθυρος, susurro: ὁ ἄγ' ἢ μάρτυρ μάρτυρος, testis: & neutrum, τὸ αὔρραρος, ignis.

Ὀρραρός, ὁ φάρ φαρός, fur: ὁ ἰχθῆρ ἰχθῆρος, sanies, cruor: τὸ ἔλωρ ἔλωρος, tractio laceratio: τὸ τέκμων τέκμωνος, signum, finis, mors.

Ὀρραρός, ὁ Νέστωρ Νέστωρος, Nestor: ὁ Ἔκτωρ Ἐκτορος, Hector: ὁ ἄγ' ἢ ἀπάτωρ ἀπάτορος, carens patre: ὁ ἄγ' ἢ ἀμήτωρ, carens matre: πανδαμάτωρ, omnia domans vel omnidomans: τὸ ὕδωρ ὕδατος, aqua: heteroclitum est.

Αἰραρός, ὁ Αἴας Αἰαντός, Αἴαξ: ὁ πᾶς τ' ἁπάντος, omnis cunctus: ἡ πᾶσα τῆς πάντος, cuncta: τὸ αὔτ' ἁπάντος, cunctum: sic ἅπας, omnis: σύμπας, vniuersus, omnis. Duo in aios ὁ μέλας, nigra: τάλαις, miser: μέλαρος, τάλαιος, quorum foemina ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra, τὸ μέλαινα, τάλαινα.

αἰάδος, foemina sunt, ἡ μονὰς μονάδος, monas unitas: λαμπάς, λαμπάδος, lampas, lucerna: aut communia, ὁ ἄγ' ἢ φυγάς φυγάδος, exul profugus.

αἰατός, neutrum, τὸ γῆρας γήρατος, senectus: τὸ ἄλας ἄλατος, sal.

αἰαίτος, vnum foemininum, ἡ δαῖς δαΐτες, conuiuium: & vnum neutrum, τὸ σάις σαΐτες, farina aqua subacta: Commune autem, ὁ ἄγ' ἢ πῆρ, puer, puella: facit παιδός: sic composita eius, ἄπειρος, sine liberis, carens filiis: εὐπαίς, liberis abundans, vel bonus habens filios, aut bona indole puer.

αἰαός, ἡ αἰὼς vel νῆος, nauis: τῆς ναός vel γνός: sic γράς, anus, vetula

εἰς εἶος, neutra communium in us: ἰδ' ἀληθές τ' ἀληθίος, verum.

εἰς εἶος, ὁ κτεῖς κτείνος, pecten: sic adiectiuum, εἰς ἐνός, vnus: foemininum μία, neutrum ἐν ἐνός, & inde composita, μηδὲν μηδεμία, μηδὲν: ἕδεις, ἕδεμία ἕδεις, nullus, a, um.

εἰς ἐνός, ὁ Σιμόεις Σιμόεντος, Simois. Simoentis nomen fluij in Phrygia: ἡ Ὀπίεις Ὀπίεντος, Opus, Opuntis, ciuitatis in Iocris: itidem adiectiua, ὁ χαρῖεις χαρῖεντος, ἡ χαρῖεσσα, ἰδ' χαρῖεν gratis, a, um: & participia ὁ τυφθαῖς τυφθέντος, verberatus: at ἡ κλαῖς, clausis, τῆς κλειδός, τῆ κλειδῖ, πῶ κλειδία, & κλείν.

εἰς ἐός, communiter, ἦος Ionice, εἶος Attice: ὁ βασιλεὺς, τ' βασιλῖος, βασιλῖος βασιλῖος rex: de hoc postea.

νεῖπος, ὁ λέθης λέθιντος, lebes, cacabus: ἡ ἔδης ἔδηντος, vestis: & item substantia foemina quae sunt ab adiectiuis in os, κακός, malus, ἡ κακότης κακότητος, malitia.

νεῖωτος, ὁ πῆμις, πηλώτος, honoratus: ὁ δαρῖς, δαρῖλῶτος, laureaceus.

νεῖτος, ὁ Κλήμις Κλήμιτος, Clemens: Ὁύαλις Ὁύαλιντος, Valens seu Valentinus.

NOMINVM

ως ιος, Δημοθένης ὁ Δημοθένης, Demosthenes: ὁ Ηρακλῆς Ηρακλῆος, Hercules: ἢ τριήρης
 τριήρης, triremis: ὁ ἄγ' ἢ ἀληθῆς ἀληθείας, Verus, vera.

ις ιος, ὁ κίς κίος, vermiculus, qui in ligno vel frumento nascitur: ὁ ὄφις ὄφιος, serpens:
 ἢ πῆλις πῆλιος, urbs.

ις ιος, ὁ Πάρις Πάριδος, Paris: ἢ κρητὶς κρητῆδος crepidula: & communia, ὁ ἄγ' ἢ ἀπῆλις
 ἀπῆλιδος, extorris, exul: ὁ ἄγ' ἢ φυγόπολις, profugus.

ις, ιδος, ὁ ἄγ' ἢ ὄρνις ὄρνιθες, avis, ales: ὁ μέρμυς ὑέρμυδος, funiculus.

Nomen infinitum, ὁ ἄγ' ἢ ἄς, ἴδ' ἔ, aliquis, quidam: facit πρός: interrogativum αυ-
 tem, quis, quae, quod, ἄς ἔ ἔνος, acuta penultima.

ος εος, ἴδ' τείχος τείχος, murus: & reliqua neutra.

ος ὄπος, ἴδ' τετυρός τετυρόπος, verberans, vel quod verberavit: participia sunt.

ως ὄος, ὁ ἄγ' ἢ βόως, τ' ἄγ' πῆς βοός, bos.

ους οἰώπης, ὁ πηλακῆς πηλακῶπης, errabundus, & placenta: ἢ Ὀπῆς Ὀπῶπης, Ὀρῆς
 Ὀρῆτις.

ους ὄπης, ὁ ὄδ' ὄδ'ος ὄδ'ος, dens: & participia, ὄδ'ος ὄδ'ος, dans, vel qui dedit: Cateo-
 rum ποδὶς ποδῆς, pes: sic composita, vt ἀπῶπις ἀπῶδος, ex pes, sine pede, apes.

ως ὄος, ὁ μῦς μῦδος, mus: ὁ ἰχθῦς ἰχθύος, piscis: ἢ χάλυς χάλυος, chelys, cithara, lyra.

ως ἔος, ὁ ὄξ' ὄξ'ος ὄξ'ος, acutus, velox: ἡ ὄξ'ια ὄξ'ια, neutrum ὄξ'ιος: sic reliqua
 adiectiva, ἴδ' ἄς, ἴσῳσις: ὄκως, velox.

ως ἔος, Atticῆς, ὁ πῆχ' ἔος πῆχ'ος, cubitus. ὁ πρῆσ' ἔος, senex: ὁ πῆλ' ἔος, securis.

ως ἔος, ἢ χλαμῆς χλαμῆδος, clamys, genus vestis: ὁ ἄγ' ἢ νέπυς νέπυδος, nuper adue-
 niens, advena.

ως ἔος, ὁ ζευγῆς ζευγῆτος, iungens: participia sunt.

ως ὄπος, ὁ γέλος γέλωτος, risus: ἴδ' φῶς φωτός, lux, lumen.

ως ὄος, αἰδῶς, αἰδῶδος, pudor: ἢ ἠώς, ἠῶος, aurora.

ως ὄος, ὁ τρῶς τρῶδος, Troianus: ὁ Μίνως Μίνωτος, Minos: ὁ ἦρως, ἦρωος, heros.

ως ὄος, ὁ ἄλ' ἄλος, sal: ἢ ἄλ' ἄλος, mare.

ως ὄος, ἢ ἔλ' ἔλος ἔλ' ἔλος, tinea: τῆριως τῆριωτος, Tiryus.

ως ὄος, ὁ μάκαρ μάκαρος, quod & μάκαρ μάκαρος, beatus.

ψ πος, ἢ ὄψ' ὄπης, vultus: ὁ Κύκλωψ Κύκλωπος, Cyclops.

ψ βος, ὁ Ἄραψ Ἄραπος, Arabs: ἢ φλέψ φλεβός, vena.

ψ φος, ὁ κῆνυψ κῆνυπος, cynips vel cinyps, musca canina: ἢ κητύπυψ, scala: ὁ Σκί-
 ραψ, Sciraps.

Et haecenus de Genitiuo.

Accusatiuus
 quintæ.

Accusatiuus singularis exit in α, τὸν τιταῖα, Titanem. Sed
 nomina in ις & ες, quorum Genitiuus in ος, purū, faciūt ac-
 cusatiuum per ν, ὁ ὄφις ὄφιος, ὄφιν, serpens: ὁ βότεις, βότεις υος, βό-
 τειω, racemus: Barytona in ις & ες declinata non purè, for-
 tiuntur vtranque terminationem, ἢ ἔεις, ἔειδος, ἢ ἔειδα & ἔ-
 ειλις, contentio: ὁ νέηλις, νέηλυδος, τ' νέηλυδα & νέηλω, advena. E-
 tiam αις in αυ, ναῖς, ναός, ναῶν, ναῖς: γεαῖς, γεαός, γεαῶν, amis, γε-
 εῦλα. Finita in ος, σῆπιος in ν, ὁ βῆς, βοός, βοῶν: raro autem in
 α, τ' βόα, bos.

Vocatiuus
 quintæ.

Vocatiuus idem cum nominatiuo, ὁ Τιταῖν, ὦ Τιταῖν. Ex-
 cipe flexa per ῖλος, quæ ablato πος, formant Vocatiuū ὁ Αἰαῖν
 Αἰαῖνος, ὦ Αἰαῖν, Αἰαῖν: ὁ λέων, λέωνος, ὦ λέων, leo: Adiectiua in ῖω,
 & ας

& εις, quæ neutrum per εν, ea & Vocatiuum per εν, τέλει, τὸ τέλει, ὦ τέλει, tener, a, um: χεῖρες, τὸ χεῖρ, ὦ χεῖρ, & etiam ὦ χεῖρ, gratis, um. Grauitona in ηρ, habent ερ, μήτηρ, ὦ μήτηρ, mater: sic acuta quatuor, πατήρ, δαήρ, σωτήρ, ἀνήρ, pater, leuir, id est, mariti frater: seruator, vir: ὦ πάτερ, δαῖερ, σωτέρ, ἀνερ: γβι & accentus in penultimam retrahitur.

G V I L L O N I V S. Grauitona in ηρ, &c.] In ηρ declinata per ερος, si penultimā genitiui acuant, in casu vocandi accentum, si polysyllaba sint, retroferunt in antepenultimam: Si verò dissyllaba, in penultimam, vt ὁ ἀνήρ, πῦ ἀνίρος, ὦ ἀνερ: sic πατήρ πατέρος, ὦ πατήρ: θυγάτηρ θυγατέρος, ὦ θυγάτηρ. Excipie πῦρ πῖρος, ὦ πῦρ.

Diphthongi εως, & οως deponunt σ, ὦ βασιλεῦ, βῆ, πλακοῦ, ὁ rex, bos, ναοῦ abunde: præter ὦ ποῖς, & ὁδοῖς, ὁ pes, dens: Grauitona quoque in ις & υς, reiciunt σ: ὦ ὄφι, βύτην, ὁ, serpens, racemi: sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à παῖς, ὦ παῖ, puer, puella.

Datiuus pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, ἢ βότρυι, τοῖς βότρυσι, racemo, racemis: & literæ δ, θ, γ, τ, sunt reiciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι: lucernæ, lucernis: ὄρνιθι, ὄρνιθι, αἰ, αἰβις: Τίτῃι, Τίτῃσι, Titani, Titanibus: λέβητι, λέβητι, lebeti, lebetibus.

Datiuus
pluralis
quintæ.

G V I L L O N I V S. Datiuus pluralis, &c.] Datiui pluralis penultima tanta esse debet, quanta erat penultima sui datiuī singularis, aut etiam maior, minor certe nunquam. Nam si datiuī singularis penultima sit breuis, eadem corripitur in plurali: vt ὄφι ὄφισι, βότρυι βότρυσι maior esse potest, vt à ῥῆτι ῥήτι.

Quòd si tum penultima corripitur, fiet diphthogus, λέοντι, λέοντι, leoni, leonibus: τιθέντι, τιθέντι, ponenti, ponentibus: aut vocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hic in plurali habetur longa: Αἰάσι, Αἰάσι, Aiaci, Aiacibus: ἰσάσι, ἰσάσι, stanti, stantibus.

G V I L L. Quòd si tum penultima corrip. &c.] Quanta est penultima Datiui singularis nominum quintæ inflexionis habentium pro indicibus δ, θ, γ, τ, aut vocalem seu diphthongum, tanta esse quantitate debet & Datiui pluralis penultima. Nam si longā penultimam siue naturā siue positionem habuerit singularis Datiuus, penultimam quoque extendet Datiuus pluralis, eo quo docet modo Clenardus in habentibus δ, θ, γ, τ, pro indicibus Datiui singularis, in eoque positionem facientibus: At breui penultima singularis Datiui, breuis quoque manebit in plurali Datiuo: qui tamen semper à suo singulari, eo quo docet modo Clenardus, formatur. Exempla liquidò constant ex verbis ipsius auctoris, tu ex eo illa expiscare.

Sed si abiectis à Datiuo singulari quatuor consonantibus δ, θ, γ, τ, que aliquando singularis Datiui penultimam positionem extendebant, penultima sit breuis: Diphthongus in plurali Datiui penultima constabitur, ascito i ad ε, vt πέντε πέντεσι, χαρίεντι χαρίενσι: Aut ascito υ, ad ο, vt ἑπάωντι ἑπάωνσι, τῶντων τῶντων. Aliàs vocalis anceps in Datiui pluralis penultima extenditur, vt αἰάωντι αἰάωνσι, ἰσάωντι ἰσάωνσι, quòd singularis datiuī penult. longa esset positione.

Quæ in ξ exeunt, ψ, aut diphthongum, adiectione fa-

C

ciunt Dativum pluralem, ἀρπαξ, ἀρπαξι: ἀραξ, ἀραξι: βασιλεις, βασιλευσι: βῆς, βῆσι, ναραξ, Arabs, rex, bos: at ὁ ποίς, τοῖς ποσί, pes. Illa in ηρ, quæ Syncopen patiuntur, Dativum pluralem faciunt in ἄσι, πατήρ, πατέρος πατρὸς, τῶ πατρί, τοῖς πατράσι. pater: sic μηλέσι, θυγατρῶσι, ἀνδράσι, matribus, filiabus, viris: & similia.

G V I L L O N I V S. Illa in ηρ, quæ Syncopen, &c.] Nomina in ηρ, quæ inter declinandam, Syncopen patiuntur, à Dativo singulari Syncopen passò, Dativum pluralem possit σ ante i, formant: sed ad vitandam ἡχοφωνίαν, quæ fit ex concursu tot consonantium male duritque inter se coherentium, interseritur α. Exempla id probantia reperias plurima apud Clesardum: tu ex eo illa in tuum usum depromito.

De nominibus contractis.

A T Q V E hæc quidem declinationes appellantur simplices. Cæterum cum inter tam varia nomina quinque declinationis, quædam Genitiuum faciunt in os purum, & reliquos item casus in terminationem purâ, fit ut in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis: ut τὸ τίχης, murus: τ̄ τίχης, & per crasin τίχης, τ̄ τίχαι, & per synæresin τίχης, & similia. Ideoque quædam sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis.

Synæresis propriè est vocalium seruatarum in diphthongum contractio: τίχαι τίχης, muro: ii in α.

Crasis.

Crasis, cum alioqui duæ syllabæ commiscuntur in vnam, ut τίχης τίχους, io in v τίχης τίχου, ia in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vimur, synæresis, crasis, siue contractio.

G V I L L O N I V S. Atque hæc quidem declinat, &c.] Decem sunt apud Græcos nominum declinationes, quæ diuiduntur in quinque Declinationes nominum simplicium, hoc est simplici formula & sine vlla contractionè declinatorum, & in quinque contractorum nominum inflexiones: intelligas tamen oportet, quinque ordines contractorum, ortum ducere à quinta simplicium inflexione, formante Genitiuum in os purum, & reliquos item casus in terminationem puram Contracta nomina sunt ea, quæ vel Synæresin vel Crasin patiuntur, et ob id à Græcis illα ἐμπῶν, hoc est, passa seu affecta vocitantur. Alia verò quæ vt pote superius tradita sunt, et ἀπλᾶ, & ἀπῶν, id est simplicia, & impassia nominantur. Et vt, quod res est, summatim dicam, nulla neque nomina, neque verba dicuntur Contracta, nisi quatenus passa sunt vel Crasin vel Synæresin: ita vt in nominibus voces omnes in contracta sint pluriè Quintæ simplicium nominum declinationis: vbi verò ceperunt contractionem, tum sunt alicuius classis Contractorum nominum. Idem de Verbis iudicium, vt suo loco suscipiemus.

Est autem Synæresis, duarum vocalium seruatarum in vnam diphthongum contractio & coalescentia: vt cum ii in ei, oi in oi, ai in α, contrahuntur, vt ἄπει, ἀπει: λαπί, λᾶπι, γράψ, γράφ. Etymon autem sic habet, vt deducas à εἰω, cum & αἰπία, & per Crasin αἰπίω, capio, traho.

Crasis verò, est duarum vocalium vel vocalis & diphthongi mutatarum in vnam vocalem vel diphthongum conuersionis: vt in his, ἀλωβίος, ἀλωβῆς ἀλωβία, ἀλωβῆ: ἀλωβίον, ἀλωβῆ: in quibus io in ou, & ia in η, & ioi, in oi miscentur et contemperantur. Dicitur autem Crasis à verbo κραίνω, cuius præteritum actiuum est κράκη per Syncopè, pro κίρακη, unde passiuum κίραμαι, à cuius secunda persona, videlicet κίρασαι, fit verbale κράσις, id est mistio, conuersionis, temperatura, vel temperamentum, κραίνωμι ἔκ κίρανωμι signifi- cat misceo & tempero.

Animaduertes porò omnem & Synæresin & Crasin fieri perpetuò vel ex duabus vocalibus breuibz in longam vel vocalem vel diphthongum: vel ex breui & longa, & semper in longam. Quod si contingat longam præcedere breuem, nulla inde fiet contractio, nisi rarissime apud poetas, vt uos docemus susinus in nostro gnomonè, in quo docetur raris-

quantitatis syllabarum. Tu reliqua exempla tibi deprome ex Clenardo: fuerit enim non difficile, presertim industrio et ingenue nato.

NOMINVM CONTRACTIONS.

PRIMA declinatio contractorum, est nominum masculinorum, foeminorū & communium in ης, neutrorum verò in ες & ος: quorum Genitiuus desinit in εος, ac fermè in omnibus casibus fiunt crases ex ε & vocali vel diphthongo sequente, hoc modo:

ος, ει, η.	η, οιν.	ειςων	εις, εις.
Sing. ης, εος, ει, εα, ες.	Dual. εε, εοιν.	Plur. εες, εων, εσι, εας, εες.	
ες,	εις, ες.	η,	η, η.
ος,	ος, ος.	εα,	εα, εα.

Terminatio-
ONES ss. ss. os.

Contractio singularis Genitiui est εο ου. Dativi ει ει. Accusatiui εα η. Dualis nominatiui εε η. Genitiui εοι οι. Pluralis nominatiui εε ει. Genitiui εω ω. Neutri pluralis εα η.

Annotatio:

Vocales εα nunc in η, nunc in ει: sic εε, & in η, & in ει. Vocatiuus singularis in ες, ὦ Δημοσθένης, ὦ Demosthenes. Datiuus pluralis in nulla contrahitur declinatione.

Sing. ὦ Δημοσθένης, ὦ Δημοσθένης, Δημοσθένους: τῶ θένει, θένει: Exempla τὸν θένεα, θένη: ὦ Δημόθηνες.

Dual. τῶ & ὦ Δημοσθέεε, θένη: τοῖν θένεοιν, θένοιν.

Plur. οἱ, & ὦ Δημοσθέεες, θένεις: τῶ θένεων, θένων: τοῖς Δημοσθέεσι, absque crasi: τοὺς θένεας, θένεις.

Ἡ τρίτης, trivemis: τῆ τρίτος, τρίτους: τῆ τρίτῃ, τρίτῃ.

Ὁ ἄληθης, verus, a: τῶ ἄληθός, ἀληθής.

Τὸ ἀληθές, verum: τῶ ἀληθῆϊ, θῆϊ.

Τὸ τρίχος, murus: τῶ τρίχος, τρίχους: & ita deinceps.

GYLLONIVS. Prima declinatio. &c.] Tres sunt terminationes, quas Graeci καλῶς vocant, nominum omnium primae classis contractorum, nempe ης, ες, ος. Notabis tamen in transitu, neutra in ης, adiectiua esse, ac deduci à Communibus in ης: neutra verò in ος, esse substantiua: atque adeò huiusce inflexionis nomina omnia habere & pro Characteristica seu indice litera obliquorum casuum, ex qua vocali ε & sequente vel vocali vel diphthongo contractionem fieri, eo quo tibi prescripsit modo Clenardus in formula contractionis nominis primae inflexionis. Adhuc nomina quae in omnibus casibus contrahuntur ἐδοξαίμην à Graecis dicuntur, à nomine ἔδος totus, πάθος affectus, passio, quod tota sint affecta, nempe in omnibus casibus contractionem recipiant, ut ἱρακλῆς, ἱρακλῆος, ἱρακλῆος, ἱρακλῆος, & ita deinceps. Quae verò non in omnibus, sed in multis duntaxat contrahuntur, à Graecis πολυπάθη vocantur, à πῶδ multum, & πάθος affectio, quod in multis, nec tamen in omnibus casibus affecta sint contractionem: ut Δημοθῆνης, Δημοθῆτος, & ita deinceps: in quo Nominatiuus & Vocatiuus singularis nō contrahuntur. Idem iudicium de reliquis id genus. Sed

C ij

N O M I N V M

reperiuntur nonnulla in secunda potissimum declinatione, item in Tertia & Quarta, quæ quia in paucis casibus patiuntur contractionem, vocantur propterea ὀλιγοπαῖν: ὀλίγος enim est paucus, παῖς vero passio, quasi paucipassa, aut paucipatientia dicas.

Additio. Fit semper contractio ex *ι, ο, αυτ* accipiti, sed *ι* breui præcedente: breui vero vel longa sequente. Oratores contractis (ubi reperiuntur) casibus utuntur: incontractos (qui nec duobis contrahi possint) Ionibus relinquentes, et poetis lingua Ionica utentibus. Notabimus in prima contractorum declinatione, nomen ὄφις non contrahere genitium pluralem ὄφιδων: ne si diceremus ὄφιδων, eadem esset vox nominis & aduerbij, ὄφιδῶν, significantis quoniam, ideo, &c.

Terminationes 16. 1. **SECUNDA** declinatio est masculinorum & foeminarum in *ις*, & neutrorum in *ι*.

<i>ι</i>	<i>ις</i>	<i>ις, ιςο</i>
Sing. <i>ις, ιος, ιι, ιν, ι</i> .	Dual. <i>ις, ιοιν</i> .	Plur. <i>ις, ιων, ισι, ια, ιες</i> .
<i>ι, ιι</i>	<i>ις</i>	<i>ις, ι</i>
	<i>ια</i>	<i>ια, ιαο</i>

Crasfes ex *ιι* in *ι* longum, idque in paucis. Singul. Dativo *ιι* in *ι*. Plurali nominatio *ις* in *ις*. Accusatio similiter *ιας* in *ις*. Reliqui casus sine contractione. Neutorum plurale *ια* in *ι*. Accusatiuus semper in *ιν*. Vocatiuus in *ι*, ablato *ο* Nominatiui. Sing. ὄφις, τῷ ὄφι, τῷ ὄφει, τὸν ὄφιν, ὄφιν. Et plurale, οἱ & ᾧ ὄφεις ὄφεις, τὸς ὄφιας ὄφιας, serpens: sic ἡ πόλις, πόλιος, vrbs.

Exempla

Ionismus.

Neutorū τὸ σίνηπι σινήπιος, σινάρι. Plur. σινήπια σινήπι. Iones hæc nomina flectunt per *εος*, fitque crasis primæ declinationis, τῷ ὄφει, ὄφει: τὰ ὄφει ὄφιν, οἱ & ᾧ ὄφεις, ὄφεις: τὸς ὄφιας, ὄφιας: alij autem casus non contrahuntur.

Atticismus.

Atticus Genitiuus Sing. *εως*, ὄφεως. Dual. *εων*, ὄφεων, Plur. *εων*, ὄφεων. accentu semper in antepenultima.

G V I L L. Secunda declinatio est, &c.] Secunda contractorum declinatio habet pro indice seu formatrice obliquorum casuum breue *ι*, ex quo & vocali sequente semper fit contractio in *ι* longum. Omnis enim syllaba contracta, longa est natura. Quod si proprietate lingue Ionica verteris i figuratiuam in *ι*, eandem cum Prima contractionem recipiet, sed in illis diu taxat casibus, in quibus hæc secunda contractionem admittit. Est enim de classe ὀλιγοπαῖων, id est, paucipassorum.

Diximus in Prima declinatione, usum horum casuum prescriptum esse solute orationis scriptoribus. Siquidem contractis vocibus, ubiunque occurrunt, utuntur. In hac autem secunda gaudent vocibus Atticis ubi occurrunt, ut genitiuus πόλιος, πόλιος: quod iislem in locis desint contracti. Quod si offerantur casus ex Ionicis contracti, illos fere malunt, ut πόλις ex πόλιι. Idem iudicium de aliis casibus. Vbi vero non est casus Atticus, nec contractus, recipiunt fere vocem Ionicam posthabita communi, ut πᾶς πόλις, sepius dicunt Oratores, quam πόλις. Vfus itaque Oratorius in hac secunda (quæ apprimè varia est) erit eiusmodi, ἡ πόλις, τῆς πόλιος, τῇ πόλει, τῶ πόλιν, ὡ πόλι. Dual. τῶ & ᾧ πόλις, τῶν πόλιων. Plur. αἱ & ᾧ πόλις, τῶν πόλιων, τῶς πόλισι, ταῖς πόλις.

TERTIA est masculinorum in *εις*. Genitiuus commu- Termina-
tiones *εις*.
nis in *εος*: vnde in quibusdam casibus fit crasis more
primæ declinationis: Ionicus autem in *ηος*, ex quo non fit
contractio.

ει.	η.	εις.	εις,εις.
Sing. <i>εως, εος, εἰ, εα, ευ.</i>	Dual. <i>εε, εοιυ.</i>	Plur. <i>εες, εων, σι, εας, εες.</i>	
<i>ἦος, ἦι, ἦα.</i>	<i>ἦε, ἦοιυ.</i>	<i>ἦες, ἦων.</i>	<i>ἦας, ἦες.</i>

Sing. ὁ βασιλεύς, νεχ: ἄ βασιλέος, τῷ βασιλεῖ, λέει.

Exemplū.

Dual. τῷ βασιλέε, βασιλῆ.

Plur. οἱ βασιλέες, λέεις, τοῖς βασιλέας, σιλῆις.

Vocat. in *εῦ, ᾧ βασιλεῦ*. Dativus plur. in *εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι*.

Ionicè τῷ βασιλῆος, τῷ βασιλῆι, τὸν βασιλῆα, &c Atticus Ionismus.
Atticismus.

genitiuus singularis in *έως & βασιλέως*.

G V I L L O N I V S. Tertia est masculinorū &c.] In hac tertia Oratores malunt voces Atticas, vbi cumque occurrunt, vt τῷ βασιλέος. Vbi vero nullæ sunt peculiæres Atticæ voces, eligunt contractas ex communibus, vt βασιλῆα ex βασιλεί, βασιλῆις ex βασιλείς &c βασιλείας.

QUARTA est fœmininorum in *ω & ως, ἡ Λητώ, Latona:* Termina-
tiones *ω, ως*.
ἡ ἀιδώς, pudor: quorū Genitiuus *όος*, contrahitur in
ους, λητώος, τοῖς. Dativus *οἰ, οἷ, λητοῖ, τοῖ*. Accusatiuus *όα, ω, λη-
τώα, λητώ*. Vocatiuus in *οῖ, ᾧ λητοῖ*, Dual. & Plur. vt in tertia
simplici declinatione, τὰ λητώ, ἀ λητοῖ.

G V I L L O N. Quarta est fœmininorū &c.] In hac Quarta Oratores admittunt minimo contractas voces haud secus atq; in prima: hiulcas incontractas Poëtā relinquētes.

QUINTA declinatio continet neutra in *αι* purum, & Terminati-
ones *αι, ραι*.
in *εας*. Genitiuus communis in *ατος*, Ionicus, *αος*, ex
quo fit crasis Attica.

<i>ως, αι.</i>	<i>αι φυ.</i>
<i>αος, αι.</i>	<i>αι, αοιυ.</i>
Sing. <i>αι, αῖος, αι, αι, αι.</i>	Dual. <i>αιτε, αῖοιυ.</i>

<i>αι, ων,</i>	<i>αι, αι.</i>
<i>αι, αων,</i>	<i>αι, αι.</i>
Plur. <i>αῖα, απων, ασι, αῖα, αῖα.</i>	

Τὸ κρέας, caro: τῷ κρέατος, κρέαος, κρέως, τῷ κρέατι, κρέαι, κρέα: sic
κρέατος, carnū: κρέατος, κρέαος, κρέως. semperque est contra-
ctio ex *αι*.

G V I L L O N I V S. Quinta declinatio &c.] In hac declinatione duæ duntaxat cōtra-
ctioes recipiuntur, nempe in *α longum*, & in *ω*: fit enim ex voce cōmuni lingua vox Ion-

ca, reuulsa & litera characteristica. Deinde ex voce Ionica, utpote hinc, cōstat cōtractio, quæ propria est Atticorū. Et quia in hac declinatione a breue, litera est characteristica vocis Ionice, ex qua cōsurgit Attica cōtractio: si aut i, aut u, sequatur figuratiuā a, semper in a fiet cōtractio, subscripto tamen iota, si a fiat ex ai. Quod si præcedat a, et sequatur o, aut o sive solūm, siue in diphthongo, semper fit cōtractio in o, subscripto tamē i, si fiat ex oi sic ꝑ.

In hac Quinta Oratores communibus incontractis, hiatus quippe carentibus, utuntur. Quod si à voce communi reiciatur r, contractas inde Atticas recipiunt, Ionicas hiantes Pœtis missas facientes.

In hac autem Quinta contractiones sunt due duntaxat, a productum, et o. Nam si a characteristica vocis Ionica hiatus sequatur o, et simplex et in diphthongo, aut etiam u, in o semper fit cōtractio. Alias semper in a.

Et declinationes quidem sic habent: quæ autem præterea de nominibus dicenda sunt, posttrademus, vbi singulas orationis partes absoluerimus.

Nunc pergamus ad coniugationes verborum.

CONIUGATIONES VERBORVM.

IN verborū cōiugationibus Græci præcipuè habent rationem futuri & præteriti perfecti: quando hinc cætera pendent tempora. Perfectum præteritum vocatur $\omega\delta\alpha\kappa\epsilon\lambda\mu\delta\omicron\varsigma$: Futurum $\mu\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega\upsilon$. quæ Grammatici notant literis ω & μ .

GVILLONIVS. In verborū coniug. &c.] $\Delta\iota\alpha\beta\acute{\eta}\tau\iota\varsigma$, id est dispositiones verborū, formulæ videlicet coniugandi ac figuræ tres sunt in verbis Barytonis et Circumflexis, nempe ω actiuorum, $\mu\alpha\gamma$ passiuorum, et $\mu\alpha\gamma$ mediōrū. ω , dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi formula, quæ per omnes modos, omnia tempora, et omnes personas facili notio est, quæ terminatio actiua sit: vt $\gamma\acute{\epsilon}\alpha\phi\omega$, $\gamma\acute{\epsilon}\alpha\phi\iota\varsigma$, $\gamma\acute{\epsilon}\alpha\phi\iota$, $\gamma\acute{\epsilon}\alpha\phi\omicron\upsilon\varsigma$, $\gamma\acute{\epsilon}\alpha\phi\alpha$, dispositionis actiue sunt, quia ex ω deducuntur. De passiuorum et mediōrum dispositione itidem est iudicandū. Appellatione dispositionum Demetrius $\tau\acute{\alpha}$ $\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta$, id est, genera verborum intelligit. Sed ex hac nostra diuisione dispositionū, si dispositio pro genere sumatur, palam est aliā esse rationem generum apud Latinos, et aliam apud Græcos. Genera Latina verbi significatione explicant: Græca verò pro dispositionibus sumpta ductum siue filum coniugationis indicant. Quod si Græcorum genera non pro dispositionibus sumas, sed Latinorū more, illa quatuor verbi significatione explicant, considera: multò plura, nec dubie verborū genera apud Græcos reperias, quàm apud Latinos, vt ex altera hac diuisione patebit hoc modo: $\gamma\eta\omicron\varsigma$ $\epsilon\upsilon\epsilon\sigma\tau\iota\mu\epsilon\kappa\omicron\upsilon\varsigma$, id est genus actiuū, vt $\tau\acute{\upsilon}\omega\mu$, verbero: $\mu\alpha\beta\alpha\mu\epsilon\kappa\omicron\upsilon\varsigma$, id est passiuū, vt $\tau\acute{\upsilon}\omega\mu\alpha\gamma$, verberor: $\epsilon\delta\iota\tau\epsilon\pi\omega$ id est neutriū, vt $\delta\upsilon\kappa\acute{\iota}\nu\omega$, id est valeo: $\gamma\eta\omega$, $\nu\iota\omega$: $\kappa\omicron\iota\upsilon\epsilon\tau$, $\epsilon\iota\lambda\iota\delta\upsilon\gamma\mu\acute{\iota}\alpha\upsilon$, id est commune siue mediū, vt $\beta\acute{\iota}\alpha\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, id est compullo, vel compellor: cogo, vel cogor: $\nu\iota\omega\lambda\omicron$, vel $\nu\iota\omega\lambda\omicron\upsilon$: Per se actiuum siue deponens, Græcè, $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\epsilon\pi\gamma\eta\mu\epsilon\kappa\omicron\upsilon\varsigma$, η $\alpha\pi\omicron\delta\epsilon\mu\epsilon\kappa\omicron\upsilon\varsigma$, vt $\mu\acute{\alpha}\chi\epsilon\mu\alpha\gamma$, id est pugno: $\alpha\upsilon\tau\omicron\mu\alpha\delta\eta\mu\epsilon\kappa\omicron\upsilon\varsigma$, id est per se passiuum, vt $\mu\acute{\alpha}\chi\omega$, patior: $\epsilon\lambda\omicron\upsilon\epsilon\pi\gamma\eta\mu\epsilon\kappa\omicron\upsilon\varsigma$, id est omnino actiuum in verbis neutris, vt $\alpha\upsilon\tau\omicron\beta\alpha\lambda\acute{\iota}\nu\omega$, id est conscendo: Et $\alpha\upsilon\tau\omicron\beta\omicron\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon\phi\omega\varsigma$, id est, per se neutriū vt, $\alpha\upsilon\tau\omicron\mu\acute{\alpha}\chi\omega$, id est, litescio: omnino passiuū, plus quàm mediū, seu plus quàm commune: de quibus omnibus latissime se expandit diuisio tum apud Cæsam, tum apud Demetrium.

PRIMA coniugatio est verborum in $\beta\omega$, $\mu\omega$, $\phi\omega$, $\pi\omega$: quorum futurum in $\mu\omega$, præteritum in $\phi\omega$.

β	$\lambda\acute{\epsilon}\beta\omega$	}	$\mu\omega$	}	$\phi\omega$	}	$\lambda\acute{\epsilon}\beta\omega$	}	$\phi\omega$	}	$\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\beta\omega$, sacrifico.
ω	$\tau\acute{\epsilon}\rho\mu\omega$						$\tau\acute{\epsilon}\rho\mu\omega$				$\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\mu\omega$, delecto.
ϕ	$\gamma\acute{\epsilon}\alpha\phi\omega$						$\gamma\acute{\epsilon}\alpha\phi\omega$				$\gamma\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\alpha\phi\omega$, scribo.
π	$\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$						$\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$				$\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\omega$, verbero.

SECUNDA in $\omega, \kappa\omega, \chi\omega$: μ in $\xi\omega, \pi$ in $\chi\alpha$.

γ λέγω	ξω	λέξω πλέξω θρέξω τέξω	χα	λέλεχα, dico. πέπλεχα, plico. τέτερεχα, curro. τέτερεχα, pario.
κ πλέκω				
χ τρέχω				
κί πικτώ				

TERTIA in $\delta\omega, \tau\omega, \theta\omega$: μ in $\sigma\omega, \pi$ in $\chi\alpha$.

δ ἄδω	σω	ἄσω ἀύσω πλήσω	χα	ἤχα, cano. λί'υχα, perficio. πέπληχα, impleo.
τ αὔτω				
θ πλήθω				

QUARTA in $\zeta\omega, \sigma\omega$: futurum $\xi\omega$, & praeteritum $\chi\alpha$, vt in secunda coniugatione aut $\sigma\omega$ & $\chi\alpha$, vt in tertia.

ζ παίζω	ξω	παίζω ὀρύξω	χα	πέπαιχα, ludo. ὄρυχα, fodio.
σ ὀρύσσω				
ζ φράζω	σω	φράσω πλάσω	χα	πέφραχα, loquor. πέπλαχα, formo.
σ πλάσσω				

Attici pro gemino σ, vsurpant geminum τθ, vt ὀρύσσω ὀρύττω, fodio: πλάσσω πλάττω, Atticismus: sing: vt γλώσσαι γλῶτται, lingua.

QUINTA in $\lambda\omega, \mu\omega, \nu\omega, \rho\omega$: futurum $\lambda\omega, \mu\omega, \nu\omega, \rho\omega$: praeteritum $\chi\alpha$.

λ φάλλω	ω	φαλώ νεμῶ φανῶ σπερῶ τεμῶ	χα	ἐφαλχα, cano. νετέμνηχα, distribuo. πέφαλχα, appareo. ἐσπαρχα, semino. τετέμνηχα, scindo.
μ νέμω				
ν φάινω				
ρ σπείρω				
μν τέμνω				

Liquide λ μ ν ρ dicuntur immutabiles, quod in futuro non mutantur, sed permancant vt in presenti.

In hac coniugatione, vltima futuri circumscribitur, penultima vero corripitur, abiciendo alteram immutabilem. φάλλω φαλώ: aut vocalem subiunctiuam, σπείρω, σπερῶ, φάινω φανῶ: aut breuiando ancipitem κρινω κρινῶ indico.

G Y I L L O N I V S. Quinta in $\lambda\omega, \mu\omega, \nu\omega, \rho\omega$, &c.] Quinta coniugatio habet quatuor liquidas siue immutabiles λ, μ, ν, ρ, characteristicas Presentis et Futuri, quae manent in aliis quoq. temporibus, nō iugiter characteristice, sed ante ipsorum temporū characteristice: vt φάλλω, φαλώ, ἤφαλχα, ἤφαλμαι, φάλλω. Merito proinde immutabiles dicuntur, quia non mutantur in alias Consonantes, sed eadem perpetuo retinentur: vel ita reuocantur, vt nulla alia consonans in ipsarum locum sufficiatur. In aliis Coniugationibus s. c. u. siquidē indices thematis verborum primae coniugationis, α, β, φ, in Futuro migrant in ψ, Praeteritum verò assumit φ pro indice. In aliis verò coniugationibus perinde, sola Quinta excepta.

ANNO TATIO. Quaeuocumque σ est characteristicam futuri, κ est index Praeteriti perfecti vt ἄδω, ἄσω, ἤχα, φράζω, φράσω, πέφραχα, ἀκούω, ἀκούσω, ἤκουχα. At in quinta coniugatione, dicit aliquis, Praeteritum in χθ, d. s. i. t. nec inueni. Futurum in σω, Cui re-

Annotatione in futuro quinta.

VERBORVM

Sp̄ondendum, non immeritò prorsus Præteritum quintæ sibi reservasse x pro indice: siquidem proprietate duarum linguarum, Æolica videlicet & Dorica, Futurum in verbis omnibus quintæ in ω desinit, retenta tamen ante ω característica vocis linguae communis: ut γάλλω Futurum commune γάλω, Doricum et Æolicum γάλω: sic αἰρώ, αἰρῶ, αἰρώ: γίμω, γίμῶ, γίμω, & ita in reliquis.

SEXTA in ω purum, hoc est præcedente vocali aut diphthongo: futurum in σω, præteritum in ηα.

α γελάω	σω	γελάω	ηα	γεγάλαα, video.
ε τελέω		τελέω		τετέλεα, finio.
ι πίω		πίω		τέπεια, honoro.
ο ὀμόω		ὀμόω		ὠμοα, iuro.
υ δύω		δύω		δέδωα, ingredior.
ω ῥάω		ῥάω		ῥῥῶα, firmo.
αι παίω		παίω		πέπαια, ferio.
αι φαύω		φαύω		έψαυα, tango.
ει σείω		σείω		σέσηα, quatio.
ει ἴππεύω		ἴππεύω		ἴππευα, equito.
οι οἶω	οἶω	ῶα, fero. puto.		
ου κρούω	κρούω	κέκρουα, pulso.		
υ ὀπιέω	ὀπιέω	ὠπια, coëo.		

Literæ figuratiuæ coniugationū simplicium. Literam verò per quam coniugationem formamus aut tempora, nominantur ἡ γράμμα χαρακτῆριστικόν, hoc est figuraticam literam: ut characteristica primæ coniugationis est vna ex matris, β φ: secundæ γ κ χ: tertiæ δ θ τ: quartæ ρ ω, aut τ: quintæ λ μ ν ρ: sextæ omnes vocales præter η, omnes diphthongi propria, & vna impropria υ.

G V I L L O N I V S. Sextæ, omnes vocales præter η, &c.] Vocalis η excipitur à Cleopardo, qui rationem habuit duntaxat lingua communis, neglecta lingua Æolica: Æoles enim in omnibus verbis sextæ coniugationis habentibus η characteristicam, solent convertere in η, pro γάλλω dicentes γάλλω, ut docet Etymologicus auctor in verbo γάλλω. Præterea δ ἴλος, ut idem docet, fit à δ ἴω, ἴδ εὐρίστω.

Sic figuratiuæ literæ futuri sunt ψ ξ σ λ μ ν ρ: præteriti autem φ χ κ, & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

In terminationibus η ἴω κτω μνω, prior consonans figuratiua litera censetur, nempe φ κ μ.

Quare hæc coniugationes dicuntur Barytonæ, quòd verba sunt βαρύτονα, hoc est grauitono pronuntietur vltima syllaba, λέγω, λέγω, sacrifico, dico, &c. Siquidè in omni syllaba, quæ non signatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id vocatur accentus syllabicus.

Verbi actiui modi Indicatiui.

Accentus Syllabicus. Paradigma actiui barytoni.	Præsens	S. τύπλω, τύπλεις, τύπλει, verbo, as, at.
		D. τύπλετον, τύπλετον, verberatis, ant duo.
		P. τύπλωμεν, τύπλετε, τύπλωσι, namus, atis, ant.

Numero

Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidē, τῶν τῶν, verbero, τῶν τῶν, verberas: τῶν τῶν, verberat. Prima pluralis in ῶν excludit primam dualem. Secunda & tertia dualis sunt pates, quando tertia pluralis exit in i aut ai alioqui impares. Annotatio.

G V I L L O N I V S. Præfens singulare, τῶν τῶν, &c.] Præfens, quod modo fit, significat, vt λέγω, id est loquor. A Græcis vocatur ἐν τῶν χρόνος, id est, instans tempus, ab ἐν, id est in, & ἔτι μοι: significat enim id quod adest, quodque præfens est: quippe actum ipsum existere, & non solum desisse indicat.

Imperf. { ἔτυλλον, ἔτυπες, ἔτυπῃε, verberabam, bas, bat.
 ἔτυπτετον, ἔτυπῆτετω, abetis, abant duo.
 ἔτυπλομεν, ἔτυπτετε, ἔτυπλον, bamus, batis, bant.

G V I L L O N I V S. Imperfectum, &c.] Præteritum imperfectum à Græcis παρατετακῆς χρόνος dicitur, id est extensivum tempus, extenso vt pote tempore in rem que agebatur, nondum perfectam. Nonnulli Grammaticorū inchoativum modum nominant, quia id quod agitur, partim quidem præterisse, sed adhuc pendere, & quasi extensum esse significat. Α παρατετακῆς, id est extendo: vt Cum tu rideres, plorabam.

Datiuis pluralibus aut personis in i desinentibus additur r, sequente vocali, τῶν τῶν ἐλάτοις, leonibus illis, τῶν τῶν ἀνδρῶν, verberant ipsum: sic personis in i, ἔτυπεν ἐλάτοις, verberat ille. Annotatio.

G V I L L O N I V S. Datiuis pluralibus, &c.] Ex verbis authoris tibi ostenditur duntaxat lingua communis appendix. Et verò linguà Atticà sit eadē etiam ante Consonantē sequentis dictionis principem vt τῶν τῶν πύτων. Tu ergo cum canone sic colligas: Datiuis pluralibus in i desinentibus, tertiis item personis quorumcunque verborum aut in i aut in a finitis, communes quidem r appendicem addere consueverunt, sequente dictione que incipiat à vocali: Attici verò etiam sequente consonante: Iones nunquā, quippe qui & dictionibus & orationibus quantumvis huiusmodi gaudent: aut certe in prædictis casibus & personis, i vel e per Apostrophum elidere solent. Et quia in mentionem Apostrophi denuò incidimus, supplenda hoc loco sunt à nobis illa, que de proprietate Apostrophi incogitantes omisimus, cum de Apostrophi ageremus, nempe omnem vocalem que eliditur per Apostrophum, breuem esse, etiam si de classe Bitemporarum sit. Quod si sint diphthongi ai & oi, que natura sunt longæ, & in fine dictionum ante vocalem sequentis dictionis principem anticipites, in ratione tamen Apostrophi, perinde atque in ratione assignandorum Accentuum, pro breuib. habentur, & proinde apud poetas potissimum per Apostrophum frequenter isimè eliduntur, apud oratores non item.

3028
 9954
 e

DE AVGMENTO.

Verbum à consonante inceptum assumit e in principio imperfecti, quod est augmentum siue incrementum syllabicum, crescente videlicet numero syllabarum, τῶν τῶν, ἔτυπλον.

Augmentū syllabicum;

Temporale augmentum est eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis anceps, aut brevis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora.

Augmentū temporale.

Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quod mutantur in præteritis: quædam immutabiles.

Annotatio de diphthōgis & vocalibus.

D

Perfe- $\left\{ \begin{array}{l} \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\varsigma, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon, \text{ verberavi, sti, it.} \\ \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\lambda\omicron\nu, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\lambda\omicron\nu, \text{ istis, erunt duo.} \\ \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\mu\upsilon, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\lambda\epsilon, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha\sigma\iota, \text{ imus, istis, erunt.} \end{array} \right.$

Vltima syllaba prateriti quæ sit in singulis coniugationibus, antè dictum est. G V I L L O N I V S. Perfectum $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, &c.] $\mu\epsilon\pi\alpha\chi\acute{\alpha}\iota\mu\upsilon\delta\omicron\varsigma$ $\chi\epsilon\beta\omicron\nu\omicron\varsigma$, id est, adiacens tempus, quod vulgò Latinorum Prateritum perfectum dicitur, prorsum absolutam actionem designat. Et Grecis adiacens tempus dicitur, quia quod iam primum factum est, significat. à $\mu\epsilon\pi\alpha\delta$, ad, iuxta: Et $\chi\acute{\alpha}\iota\mu\upsilon\iota$, iaceo, unde compositum $\mu\epsilon\pi\alpha\chi\acute{\alpha}\iota\mu\upsilon\iota$, adiaceo, $\mu\epsilon\pi\alpha\chi\acute{\alpha}\iota\mu\upsilon\delta\omicron\varsigma$, adiacens. Totum enim (vt dixi) actum exactum esse significat, sed paulò antè, ita vt instanti seu presenti adiaceat: vnde quia tempus signat prateritum, sed limitatum, & circumscriptum, ideo ab Aoristo differt, vt aperiã suo loco.

Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium perfecti & imperfecti.

$\left\{ \begin{array}{l} \alpha\acute{\upsilon}\nu\omega, \lambda\acute{\upsilon}\nu\omega\nu, \lambda\acute{\upsilon}\nu\omega\mu\iota, \text{ perficio, perficiebam, perfeci.} \\ \epsilon\beta\epsilon\acute{\rho}\epsilon\omega, \upsilon\beta\epsilon\epsilon\acute{\rho}\epsilon\omega\nu, \upsilon\beta\epsilon\epsilon\acute{\rho}\epsilon\omega\mu\iota, \text{ vitupero, abam, aui.} \\ \alpha\acute{\iota}\rho\omega, \eta\acute{\rho}\omega\nu, \eta\acute{\rho}\omega\mu\iota, \text{ tollo, tollebam, sustuli.} \\ \epsilon\iota\gamma\acute{\epsilon}\omega, \epsilon\iota\gamma\acute{\epsilon}\omega\nu, \epsilon\iota\gamma\acute{\epsilon}\omega\mu\iota, \text{ fingo, fingebam, finxi.} \end{array} \right.$

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, si modò augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ξ, ψ .

$\left\{ \begin{array}{l} \alpha\acute{\omega}\iota\pi\omega, \epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\nu, \epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota, \text{ semino, abam, aui.} \\ \rho\acute{\iota}\omega, \epsilon\acute{\rho}\epsilon\omega\nu, \epsilon\acute{\rho}\epsilon\omega\mu\iota, \text{ serueo, seruebam, serui.} \\ \xi\acute{\iota}\omega, \epsilon\acute{\xi}\epsilon\omega\nu, \epsilon\acute{\xi}\epsilon\omega\mu\iota, \text{ polio, ebam, poliui.} \\ \kappa\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega, \epsilon\acute{\kappa}\alpha\lambda\lambda\omega\nu, \epsilon\acute{\kappa}\alpha\lambda\lambda\omega\mu\iota, \text{ cano, canebam, cecini.} \end{array} \right.$

Nam si e sit breue aut anceps, iam in praterito perfecto reperitur prima consonans presentis, hoc modo:

$\left\{ \begin{array}{l} \tau\acute{\upsilon}\beta\omega\lambda\omega, \epsilon\tau\upsilon\beta\omega\nu, \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\beta\alpha, \text{ verbero, abam, aui.} \\ \gamma\acute{\gamma}\acute{\alpha}\rho\omega, \epsilon\gamma\gamma\acute{\alpha}\rho\omega\nu, \gamma\acute{\gamma}\acute{\alpha}\rho\alpha\alpha, \text{ scribo, scribebam, scripsi.} \end{array} \right.$

Ancipitem hic dico siue cõmunem vocalem, quam sequitur muta cum liquida: $\gamma\acute{\gamma}\acute{\alpha}\rho\omega\nu$, $\epsilon\kappa\lambda\iota\nu\omega\nu$, $\epsilon\chi\epsilon\tau\omega\nu$, scribebam, inclinabam, iudicabam.

G V I L L O N I V S. Quod ad primam (scilicet syllabam) attinet, &c.] Quæcumq; verba vocales habent, diphthongosque tam mutabiles quàm immutabiles thematis principes, quæcumque itè à consonantibus incepta, in principio imperfecti habent e augmentum syllabicum positione longum, ea idem initium habent in omnibus Prateritis, nempe praterito imperfecto, perfecto, plusquamperfecto, & duobus Aoristis: vt $\alpha\acute{\upsilon}\nu\omega$, $\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega\nu$, $\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega\mu\iota$, $\alpha\acute{\omega}\iota\pi\omega$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\nu$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$: sic $\alpha\acute{\omega}\iota\pi\omega$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\nu$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$, $\epsilon\acute{\omega}\iota\pi\omega\mu\iota$: eodem modo id genus reliqua omnia, quæ sunt innumera, quæq; tua ipsius diligentia tibi venaberis perlegendis magnis auctoribus.

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues,

$\left\{ \begin{array}{l} \delta\acute{\iota}\nu\omega, \epsilon\delta\epsilon\nu\omega\nu, \tau\acute{\epsilon}\delta\alpha\chi\epsilon, \text{ stimulo, mulabam, laui.} \\ \phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega, \epsilon\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega\nu, \alpha\acute{\iota}\phi\alpha\chi\epsilon, \text{ luceo, lucebam, luxi.} \\ \chi\alpha\acute{\iota}\rho\omega, \epsilon\chi\alpha\acute{\iota}\rho\omega\nu, \kappa\acute{\epsilon}\chi\alpha\chi\epsilon, \text{ gaudeo, bam, isus sum.} \end{array} \right.$

Penultima perfecti & futuri eadem $\tau\acute{\upsilon}\psi\omega$, verberabo: $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, beravi. At disyllaba quintæ coniugationis, e penultimam futuri mutant in α .

$\left\{ \begin{array}{l} \xi\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega \quad \quad \quad \xi\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega \quad \quad \quad \xi\acute{\epsilon}\alpha\lambda\chi\epsilon, \text{ mitto, tam, misi.} \\ \alpha\acute{\omega}\eta\acute{\rho}\omega \quad \quad \quad \mu \quad \quad \quad \alpha\acute{\omega}\eta\acute{\rho}\omega \quad \quad \quad \alpha \quad \quad \quad \epsilon\acute{\omega}\alpha\chi\epsilon, \text{ semino, abo.} \end{array} \right.$

G V I L L. At disyllaba quintæ, &c.] Ab hac lege exorbitant verba disyllaba Quintæ coniugationis habentia μ pro indice cum presentis, tum futuri: siquidem non mutant e futuri penultimam in α in praterito, sed formant prateritum, prateriti ve penultimam in α in τ verborum Sextæ coniugationis Barytonorum, aut certè Primæ contractorum, ac si $\eta\acute{\iota}\mu\iota\omega$, vel per $\chi\acute{\rho}\alpha\sigma\iota\nu$ $\eta\acute{\iota}\mu\iota\omega$ pro $\eta\acute{\iota}\mu\omega$ Barytono vsitato diceret: vnde Futurum foret $\eta\acute{\iota}\mu\iota\omega\alpha$, vertendo α in $\chi\epsilon$, prefixoque Augmento, ex Futuro formaueris Prateritum $\eta\acute{\iota}\mu\iota\omega\mu\iota$.

D ij

Augmenti siue primæ syllabæ perfectorum, varietas.

Anceps vocalis quæ dicitur.

ut atissimum, & non τῶν μὲν: quod quidem præteritum format paulò post Clenardus adscito ν ad μ, per Epentesin videli et vocalis υ. Tu utraque rationem expende, ut col- latione utriusque, & auctoris Et meam intelligas mentem.

Immutabiles λ & ρ manent in præterito, ut futuro,

ἄλλω, ἄλλω, ἔφαλλον, cano, canam, cecini.
 ἄριστο, ἄριστο, ἔαριστον, semino, &c.

My μ seruaturs quidem, sed adsciscitur: τῶν μὲν, τῶν μὲν, & pro τῶν μὲν, pasco, pascam, pavi: sic δῆμι, δῆμι, edifico, sono: & alia.

Ny ν veititur in γ, φαίνω, luceo: φαίνω, πῖπαινε: semper enim γ ante γ, κ, ξ, χ, mi- grat in γ.

Disyllaba in ενῶ, ινο, ωω, abiciunt γ:

κτείνω, κτείνω, ἔκταρα, interimo, interimam, emi.

κρίνω, κρίνω, κίκρινα, accuso, accusabo, accusavi.

τινώ, τινώ, τέτινα, proporo, prosperabo, prosperavi.

Plus quã perfect. { ἔτετύθειν, ἔτετύθεις, ἔτετύθει, verba ueram, &c.
 ἔτετύθειλον, ἔτετύθειτω, atis, ant duo.
 ἔτετύθειμι, ἔτετύθειτε, ἔτετύθεισαν, us, tis, ant.

A perfecto deducitur, conuerso, α in εν.

Plus quã perfecti for- matio.

G V I L L O N I V S. Plus quã perfectum, ἔτετύθεν, &c.] Plusquamperfectũ vo- catur Græcis ὑπερσυντετακτός χρόνος id est plusquamperfectum tempus: eius usus est Gra- cis, qui & Latinis: ab ὑπὲρ supra, cum cum, & τέλος finio, perficio, quod finitum esse a- ctum, Et quidem multo antè significet.

In fronte sumitur ε, si perfectum incipit à consonante, τέτυθα, ἔτετύθεν, verbe- rari, verberaueram: alioqui idem principium, ἔτετυθα, ἔτετυθεν, perfeci, perfeceram.

G V I L L O N. In fronte sumitur ε, &c.] Quæ habent ε incrementum syllabicũ breue in fronte Imperfecti, quo modo ad præteritum usque plusquamperfectum crescant in principio, tu sic perpendito: τῶν μὲν, præsens disyllabicum est, ἔτετυθεν, imperfectum tri- syllabicum: τέτυθα perfectum trisyllabicum, crescit vna duntaxat litera, quæ ex initio thematis repetitur supra augmentum syllabicum, si ipsam quidem fuerit breue, ad consti- tutionem primæ syllabæ præteriti perfecti τέτυθα: quod quia incipit à consonante, Plus- quamperfectum assumit denno ε, incrementum alteram syllabicum, sic ἔτετύθεν, de reli- quis idem iudicium. Notabis tamen plusquamperfectum aliquando contentum esse aug- mento Præteriti perfecti, ut docebitur aliàs.

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod appel- latur χρόνος ἀόριστος, hoc est, indefinitum: incerta est enim significatio, paulò antè res præterierit, an multò: sunt- que Aoristi duo.

Aorist. I. { ἔτετυθα, ἔτετυθας, ἔτετυθε, verberavi, isti, it.
 ἔτετυθαλον, ἔτετυθάτω, istis, erunt duo.
 ἔτετυθαμι, ἔτετυθατε, ἔτετυθαν, imus, istis erunt.

Formatio Aoristi pri- mi.

Ultimam primi Aoristi merimur è futuro, cuius seruaturs charactèrissicon, sed α migrat in α, τέτυθα, ἔτετυθα, verberabo, verberaui.

G V I L L O N I V S. Aoristus primus, ἔτετυθα, &c.] Aoristum tempus triplicem ha- bet significationem, presentem, futuram, & præteritam. Cum autem præteritam, hoc modo diiudicabũs. ἄριστος χρόνος, id est, indefinitum tempus, consummatam quidem a- ctionem esse significat, sed indefinite, id est, neque multò, neque paulò antè indicat: ob id ἄριστος dicitur, ἄριστος α, ἔτετυθαμι, id est, ab α priuatiua particula: & ἄριστος id est, fi- nitus: ἐπί τῶν ἁπλοῦν, desinio. Dissert autem ἀόριστος à παρακειμένη, id est, adiacente, quod

απαρχαί μὲν rem iam primum præterisse indicat: unde dicitur adiacens, quasi inxtra id positum quod transit. ῥόπισος verò præterisse rem significat, sed indefinitè (vt dixi) quia ambiguum est, num olim, an modò præterierit id de quo agitur, cum per indefinitum exprimitur: quòd eius significatio alioqui præterita nõ circumscribatur neque limitetur: vt cũ dico, ἔτευρα, id est, verberaui, indico me iam primum verberasse. Cum verò ἔτυψα, vel ἔτυπον dico, vtens indiscriminatim alterutro Aoristo, verberasse me significo: verum ambiguum est quocum ego loquor, olimne an nuper verberauerim. Quæ duplici præteriti ratio vel ob hoc mihi notatur, quòd actus alios ἀπαρχαί μὲν, alios verò ῥόπισος significatus exprimat. Romanus vtunque præteritum sub voce vnica confundit, vtens pro ἔτευρα, ἔτυψα, ἔττυπον, verberaui. Gallus proprietatem Hellenismi felicissimè affectus, pro, ἔτευρα, suo idiomate vertit, ic l'ay batu: & pro Aoristo vtroque ἔτυψα & ἔτυπον, ic le bati. Asi Aoristo adiunxeris aduerbium ἀπρ, id est nuper, Præteriti perfecti significationem fueris affectus, vt ἔτυψα, vel ἔτυπον ἀπρ, hoc est, verberaui nuper, Gallicè, ic le bati n'a pas long temps, hoc est ἔτευρα. Græcè, ic l'ay batu, Gallicè. Si verò Aoristo addideris πάλαι, id est olim, Plusquamperfecti significationem habueris, sic ἔτυψα πάλαι, id est, ἔτευρεν. Ambo autem Indefinita, significatione inter se conveniunt, sicuti & ambo Futura. Proinde linguae locupletandè gratià, potius quàm vlla necessitate excogitata videntur hæc duo tempora congeminata, nisi dicas id factum esse propter defectiua. Quia vix inuenias verbum tam defectiuum, quin gaudeat altero saltè duorum & futurorum ἔττυπον.

Augmentum vtiusque Aoristi idem cum Imperfecto,

| ἀύω, λῶνόν, λῶνῶ, perficio, perficiebam, perfeci.

| τῶσιν, ἔτυσθε, ἔτυσα, verbero, abam, aui.

Penultima eadem quæ in Futuro, ac semper naturâ aut positione longa,

| πῆσιν, πῆσαι, ἔπυσθαι, serio, seriam, percussi.

| λῆω, λῆξω, ἔλιξα, dico, dicam, dixi.

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione, producendæ erunt vocales, hoc pacto:

G V I L L O N I V S. Penultima eadem quæ, &c.] Dicit Clenardus penultimam primi Aoristi semper naturâ aut positione longam esse. id quod concesserim in prima, secunda, quarta imitante secundam in Futur. & præterit. & quinta coniugationibus: in tertia verò, quarta imitante tertiam, & in sexta, video regulam esse passim falsam: ἔπυσθαι enim penultimam primi Aoristi ἔπυσθαι corripit, vt γελῶ, ἔγλασα: πῆλιν, ἔπῆλα. Quòd autem poetæ illas producant positione, geminato ω, ἔπυσσα, ἔγλασσα, ἔπῆλασσα, id iustorum licentiæ est adscribendum.

Si α penultima Futuri extra diphthongum sit in præsentī, migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit, sed longum in Aoristo, cum breue sit in Futuro.

{ α α η γάλλω, γάλλω, ἔγγα, canto, abo, aui.

{ αι α η μαινω, μαινώ, ἔμῆλα, Atticè, fædo, abo, aui.

{ αι α α μαινω, μαινώ, ἔμῆλα, communiter: fædo, ἔτ.

Si Penultima e sit, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει.

| ει ει απίρω, απίρω, ἔσπρω, semino, abo, aui.

| ει ει σίλλω, σίλλω, ἔσπρω, mitto, mittam, misi.

Αι ι & υ breues in futuro, producuntur in Aoristo,

| κείνω, κείνω, ἔκρινα, indico, abo, aui.

| ὀτρύνω, ὀτρύνω, ὠτρυνῶ, hortor, abor, hortatus sum.

Aoristus 2. { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
 { ἔτύπελον, ἔτυπέτιω.
 { ἔτύπομεν, ἔτύπετε, ἔτυπον.

Augmentum vt in Aoristo primo, ἔτυψα, ἔτυπον.

VERBORVM

Penultima
praesentis
quo pacto
mutetur in
aoristo 2.

Penultima brevis, ac fermè vna ex ancipitibus, α ι υ: proinde vocales praesentis ita mutantur:

η	} in α	{	λήβω, ἔλαβον, accipio, accepi.
ω			τρώγω, ἔτραγον, comedo, comedi.
αι			κηγίω, ἔκηγον, aduro, aduksi.
αυ	} in α	{	πέλω, ἔπαον, sedo, sedauí.
ε			δέρω, ἔδραρον, excorio, excoriauί.
υ			ο ἀκούω, ἤκουον, audio, audiui.
ευ	} in	{	υ φεύγω, ἔφυγον, fugio, fugi.
ει			ι λείπω, ἔλιπον, linquo, liqui.

G V I L L.] Hæc tabula η, α, λήβω, ἔλαβον, hunc in modum est reponenda:

η	} in α	{	σῆπω, ἔσῆπον.	αυ	} in	{	α πάλω, ἔπαον.
ω			τρώγω, ἔτραγον.	ει			ι λείπω, ἔλιπον.
αι			δέρω, ἔδραρον.	ευ			υ φεύγω, ἔφυγον.
αι	} in α	{	κηγίω, ἔκηγον.	ου	} in	{	ο ἀκούω, ἤκουον.

Vt habeas primo loco omnia quaecunque habent α in penultima secundi Aoristi. Secundo loco quæ habent ι. Tertio quæ υ: & perpendas ea quæ habent η in penultima thematis, non posse habere in penultima unam ex ancipitibus, sed α duntaxat. Quæcumque verbis penultimas praesentis habent similes penultimis verborum in hac tabula positorum, eo modo quo hæc, secundi Aoristi penultimas corripunt.

Disyllaba quintæ coniugationis pro ει capiunt α: ασιρεύω, ἔσπαρον, semino, ασι: tri: syllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφειλον, debeo, debui.

Figuratiua eadem quæ praesentis: λήβω, ἔλαβον: τύπω, ἔτυπον. nam in πῶ, κῶ, μῶ, prior litera est figuratiua.

In quarta verò coniugatione futurum ξω, formatiuam habet γ, ὄρωσσω, ὄρξω, ὤρωρον, ὄρξω, ὄρξω, ὄρξω: Vbi autem σω, erit figuratiua δ, φέρω, φέρω, φέρω, ἔραδεν, ἔραδεν, ἔραδεν, ἔραδεν, ἔραδεν, ἔραδεν.

Græci duplex habent futurum.

Futur. 1.	{	τύπω, τύψεις, τύψει, verberabo, abis, abit.
		τύψέσθω, τύψέσθητε, verberatis, abunt duo.
		τύψομεν, τύψετε, τύψουσιν, abimus, abitis, abunt.

De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius, pag. II. & II.

*bedique ad m
o r t e r m*

Futur. 2.	{	τυπῶ, τυπῆς, τυπῆι.
		τυπῆσθαι, τυπῆσθαι.
		τυπῶμεν, τυπῶτε, τυπῶσιν.

Formatio futuri 2.

Fit à secundo Aoristo, ablato incremento, & σσ vertendo in ω circumflexum, ἔτυπον, τυπῶ.

IMPERATIVI

à τῆσθω	Praesens & imperfect.	{	τύπτε, τυπῆτω, verbera, verberet.
		{	τύπτέσθω, τυπῆσθαι, verberate, erent duo.
		{	τύπτετε, τυπῆτωσθε, verberate, berent.
à τέτυθα	Perfectum & plus quàm perfectum.	{	τέτυφε, τέτυφέτω, verberaueris, uerit.
		{	τέτύφέσθω, τέτυφέσθαι, eritis, erint duo.
		{	τέτύφέτε, τέτυφέτωσθε, naueritis, erint.

- Aoristus 1. { τύπον, τυλάτω, verberato tu, berato ille.
 τυλάσον, τυλάτων, verberatote, anto duo.
 τυλάσε, τυλάσωσαν, verberatote, anto.
- Aoristus 2. { τύπε, τυπέτω.
 τύπέσον, τυπέτων.
 τύπεσε, τυπέσωσαν.

ab ἔτυλα

à ἔτυπον

Ab indicatiuo ceteri omnes pendent modi & participia: in quibus vox semper Modi reli-
 est eadem praesentis & imperfecti: sic perfecti & plus quam perfecti. qui ab indi-
 Praeteritum perfectum ubique seruat, augmentum: Aoristi verò extra indi- catioo for-
 catioo minimè. mati.
 Primam personam Imperatiuus non agnoscit. Annotatiu-
 Futurum quoque nec hic reperitur, nec in Subiunctiuo: sed in illius vicem cular.

subeunt Aoristi.
 G V I L L. Ab indicatiuo, &c.] Adde modum indicatiuum basi esse ac fundamentum
 reliquorum omnium modorum, quippe cum ex eius temporibus singulis singula sint formã-
 da tempora in reliquis deinceps modis & participiis. Idcirco primùm omnium tibi sedulo
 ediscendus, memoriãque firmissima tenendus, ut nullo postea labore possis inde aliorum mo-
 dorum tempora corruare, Praesens à praesenti, Praeteritum à praeterito, Aoristum ab Ao-
 risto, Futurum à futuro, ut viua voce Deo aspirante trademus.

Futurum quoque nec hic reperitur, &c.] Verba Demetrii sunt haec: ἐν ἐν τοῖς ἀπο-
 στακκοῖς ἢ ἄλλοι τακτικοῖς μέλλωντες: καὶ εἰσὶν οἱ δὲ ἀόριστοι μὲλλοντες ἔχοντες σημασίαν: καὶ δουλοῦται
 δὲ ἀπ' ὧν ἀπαράγονται, id est, Praeterea in Imperatiuis (inquit) & Subiunctiuis Futura nõ
 sunt, verum Aoristi futurorum habent significationem: denominationem autem sumunt ab
 illis, à quibus deducuntur

OPTATIVI

- Praesens & imperfect. { τύποιμι, τύποις, τύποι, verberarem, es, &c. à τύπω
 τύποισον, τυποιώτω, raretis, vent duo.
- Perfectum & plus quã perfect. { τύποιμεν, τύποιτε, τυποιεν, emus, etis, ent.
 τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, uissem, ses, set. à τέτυπα
 τετύποισον, τετυποιώτω, ssetis, sent duo.
 τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν, mus, etis, ent.
- Aoristus 1. { τύψαμι, τύψαις, τύψαι, nauerim, is, it. ab ἔτυλα
 τύψασον, τυψάτω, naueritis, rint duo.
 τύψαμεν, τύψαιτε, τυψάεν, imus, itis, int.
- Aoristus 2. { τύποιμι, τύποις, τύποι. ab ἔτυπον
 τύποισον, τυποιώτω.
 τύποιμεν, τύποιτε, τυποιεν.
- Futurum 1. { τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, verberem, res, ret. à τύψα
 τύψοισον, τυψοίτω, beretis, vent duo.
 τύψοιμεν, τύψοιτε, τυψοιεν, emus, etis, ent.

VERBORVM

Futurum 2. { τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.
 τυποῖλον, τυποῖτω.
 τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Annotatiū-
 culæ. α, in cæteris α.
 Omnium optatiuorum penultima est diphthongus : in actiuis primi Aoristi
 Secundum futurum circumfleclitur, alioqui vox eadem cum secundo Aoristo.
 Visitatissimus est & apud Atticos optatiui primus Aoristus Æolicus.
 Sing. τυψα, τυψας, τυψει. Dual. τυψάτων, τυψάτω. Plur. τυψάμεν, τυψάετε, τυψάμεν : verberauerim, &c.

SVBIVNCTIVI

à τυπῶ Præfens & imperf. εἰ { τυπῶ, ἴτυπῆς, ἴτυπῆ, si verberem vel
 τυπῆλον, ἴτυπῆλον, berarem, res &c.
 τυπῶμεν, ἴτυπῆτε, ἴτυπῶσι.

à τετυφᾶ Perfectū & plus quā εἰ { τετύφω, τετύφῆς, τετύφῆ, si verberauerim
 τετύφῆλον, τετύφῆλον. vel ssem.
 τετύφωμεν, τετύφῆτε, τετύφῶσι.

ab ἔτυφα Aoristus εἰ { τυψα, ἴτυψῆς, ἴτυψῆ, si verberauiero,
 τυψῆλον, ἴτυψῆλον, ris, rit, &c.
 τυψάμεν, ἴτυψῆτε, ἴτυψῶσι.

ab ἔτυπον Aoristus εἰ { τυπῶ, ἴτυπῆς, ἴτυπῆ.
 τυπῆλον, ἴτυπῆλον.
 τυπῶμεν, ἴτυπῆτε, ἴτυπῶσι.

Annotatiū-
 culæ. Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem εἰ : vt εἰ τυπῶ, si verberem.
 In secunda & tertia singulari est η diphthongus impropria : In duali & plurali vocalis tantum η.

INFINITIVI

à τυπῶ Præfens & imperfectum τυπῆν, verberare.
 à τετυφᾶ Perfectum & plus quàm perfe. τετυφείαι, verberauisse.
 ab ἔτυφα Aoristus primus τυψαι, verberauisse.
 ab ἔτυπον Aoristus secundus τυπεῖν.
 à τυψα Futurum primum ἴτυπειν, verberaturum esse.
 à τυπῶ Futurum secundum τυπῆν.

Secundum futurum idem cum secundo Aoristo.

PARTICIPII

à τυπῶ Præfens & imperfectū { ὀτυπῶν, τῶ ἴτυπῶντος.
 ἢ ἴτυπῶσα, ἢ τυπῶστος.
 τὸ ἴτυπῶν, τῶ ἴτυπῶντος.

Perfectum

Perfectú & plus quàm perfectum	ὁ τετυφός, τῷ τετυφότης. ἡ τετυφῆα, τῇ τετυφῆας. τὸ τετυφός, τῷ τετυφότης.	à τέτυφα ab ἔτυφα
Aoristus 1.	ὁ λύφας, τῷ τύφαιος. ἡ λύφασα, τῇ τυφάσης. τὸ λύφαι, τῷ λύφαιτος.	ab ἔτυφα ab ἔτυποι
Aoristus 2.	ὁ τυπών, τῷ τυπόιος. ἡ τυπῶσα, τῇ τυπῶσης. τὸ τυπών, τῷ τυπόιος.	à τύφα à τυπῶ
Futurum 1.	ὁ τύφαι, τῷ λύφαιος. ἡ τύφασα, τῇ τυφάσης. τὸ τύφαι, τῷ τύφαιος.	à τυπῶ à τυπῶ
Futurum 2.	ὁ τυπῶν, τῷ τυπῶϊτος. ἡ τυπῶσα, τῇ τυπῶσης. τὸ τυπῶν, τῷ τυπῶϊτος.	à τυπῶ à τυπῶ

Omne tempus habet suum participium, *τύφαιον*, verberans, qui verberat aut verberabat: *τετυφός*, qui verberavit aut verberauerat. Sic Aoristi *τύφας* ac *τυπῶν*, qui verberavit: & futura *τύφαι* ac *τυπῶν*, verberaturus.

Annotatiſcula.

Aoristus secundus acuitur, *τυπῶν* & *τυπῶϊτος*. Secundum futurum circumflectitur, *τυπῶν* & *τυπῶϊτος*.

Participia masculina & neutra pertinent ad quintam nominum declinationē: foeminina verò ad secundam.

Nihil quicquam neque citius, neque tenacius herere potest, quàm id quod oculi memoria commendarunt: idcirco brevissimos tibi prescribimus elenchos, formulis̄que deductio- num temporum non paenitendus, quibus citra laborem possis notionem assequi genuini dic- cursus singulorum temporum per omnes Modos & Participia, deducendo illa à suis tem- poribus Indicativi modi hoc modo.

Indic. praesens <i>τύφαι</i> , et imper- fectum <i>ἔτυφον</i> , quae in aliis modis coniunguntur sic, à superiore facta semper deductione.	Imperat. <i>τύφαι</i> , ω in e conuerso. Optat. <i>τύφαιμι</i> , ω in ομι verso. Subiunct. <i>ἴαι</i> <i>τύφαι</i> , vt in Indicatio. Infinit. <i>τύφαιεν</i> , à <i>τύφαι</i> , addito ν. Particip. <i>τύφαιον</i> , à <i>τύφαι</i> , addito ο.				
		Indicativi perfect. <i>τέτυφα</i> , & plus quàm perfectum, <i>ἔτετυφον</i> , quae in aliis deinceps modis coalescunt sic.	Imperat. <i>τέτυφε</i> , α in ε. Optatiuus <i>τέτυφοιμι</i> , α in οιμι verso. Subiunct. <i>ἴαι</i> <i>τέτυφε</i> , α in ω. Infinit. <i>τέτυφαιεν</i> , à <i>τέτυφε</i> , addendo ναι, & accentu in penultimam retracto. Particip. <i>τετυφός</i> , α in ώς.		
				Indicat. Aorist. I. <i>ἔτυφα</i> , ας. A quo in reliquis deinceps modis reſce augmentum.	Imperat. <i>τύφαι</i> , α in ον verso. Optat. <i>τύφαιμι</i> , α in αιμι. Subiunct. <i>ἴαι</i> <i>τύφαι</i> , conuerso α in ω. Infinit. <i>τύφαιεν</i> , à tertia Indic. e verso in αι. Particip. <i>τύφαιος</i> , à secunda indicat. <i>ἔτυφας</i> , reiecto augmento & psilo.

E

Indicat. Aorist. II. ἔτυπον, &c. A quo deinceps reijciendū augmen- tum, vt in Aorist. I.	}	Imperat.	τύπει, or in ε.
		Optat.	τύποιμι, or in οιμι.
		Subiunct.	τύπω, or verso in ω.
Indicat. Futur. primum τυψω.	}	Infinit.	τυπῆν, idem cum secundo Futuro, de quo paulo post.
		Particip.	τυπῶν, acuto ὦ, & or grauitato, & reuelto augmento.
		Optat.	τύποιμι, verso ω in οιμι.
Indic. Fut. secundum τυψῶ à II. Aorist. or in ω circumflex. detractō- que augmento.	}	Infinit.	τύψῆν, à τυψῆ, addido η, vt in Pres.
		Particip.	τύψῶν, à τυψῶ, addito η.
		Optat.	τυπῶμι, verso ὦ in οιμι.
	}	Infinit.	τυπῆν, à τυπῆ, addendo η.
		Particip.	τυπῶν, à τυπῶ, addito η.

Tam verò reliquas formationes temporum tu ipse aut ex Clenardo, aut ex quouis alio grammatico aucipare: fecisse namque satis officio hoc loco mihi videor, si digitum (vt a- iunt) in sentem intenderim, vnde Græcarum literarum studiosi alias subinde atque alias aliorum ex aliis Temporum deriuationes hauriant. Nec me fugit, alios alia ratione dedu- ctionis et excursus quorundam Temporum aliquando vsos. Mihi quidem certe placet sa- cilitas, quam hactenus siue Græca, siue Hebræica fuerint mihi tractanda, quam potui di- ligentissimè enixissimèque sum consēctatus. Quod quam verum sit, attestari possunt ij in- uenes ingenij, qui toto hoc septennio aut octennio peregrinas literas me profitentem, sedulè studiosq; audierunt. Nunc autem pergamus ad verba passiva.

VERBI PASSIVI

Paradigma pass. baryt.	Indicatiui	}	τύπῶμαι, τυπῆν, τυπῆται: verberor, aris, &c.
	præfens.		τυπόμεθον, τυπέσθον, τυπέσθον: mur, ni, tur duo- τι. πόμεθα, πέσθε, πόνονται: mur, ni, autur.
Annotatio.	Prima pluralis non desinit in ἄρ, & ideo integer habetur dualis: in quo secū- da & tertia similes, quòd tertia pluralis exeat in αι.		
Annotatio de augmento	Imperfectū	}	ἔτυπόμεν, ἔτυπῆς, ἔτυπῆτο: verberabar.
			ἔτυπόμεσθον, ἔτυπέσθον, ἔτυπέσθον: mur, &c. ἔτυπόμεθα, ἔτυπέσθε, ἔτυπόνοιο: mur, ni, &c.
Perfecti pas- sivi forma- tio.	Perfectum	}	τέτυμαι, τέτυψαι, τέτυπται: verberatus sum.
			τέτυμεθον, τέτυψθον, τέτυφθον: ati sumus, &c. τέτυμεθα, τέτυψθε, τέτυμείοι εἰσι: ati, sumus.
Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in μαι. Secunda persona in αι, actu aut potestate, nempe ψαι aut ξαι. Tertia in ται.			
G V I L L O N I V S. Fit ab actiuo, extre. & c.] In formatione Præteriti passivi ex actiuo, dicit Clenardus extremam literam aut syllabam conuerti in μαι. Tu autem hunc in modum distinguit, vt dicas in prima et secunda duntaxat Coniugationibus extremā li- teram, quæ perpetuo est α, conuerti in μαι: in reliquis verò deinceps Coniugationibus, in quibus videlicet Præteritum in ηγ desinit, integra ipsa syllaba extrema ηγ, migrat in μαι. Nota, secundam personam singularem præteriti perfecti passivi habere in omnibus coniu- gationibus eandem characteristicam cum primo suo futuro actiuo. Excipe futura linguæ communis quintæ coniugationis.			
In prima coniugatione mutatur α actiui in μαι, & φ aspirata, in β mediam τετυφα τετυβμαι: sed ob euphonia dicitur τετυμμα μ pro β.			

ἀείρω
femino. { ἄσπερμαι, ἄσπερσαι, ἄσπερται.
ἄσπερμι δειν, ἄσπερμι δειν, ἄσπερμι δειν.
ἄσπερμι δειν, ἄσπερμι δειν, ἄσπερμι δειν.

Finita in *μαι* aut *μαι* adiuuum habent in *ησ*, passiuū in *μαι*: ἴμεν, ἴμεσθε, ἴμεται. ἴμεσθε, ἴμεσθε, ἴμεσθε. nam interponitur *η*.

ἴμεν,
pasco. { ἴμεσθε, ἴμεσθε, ἴμεσθε.
ἴμεσθε, ἴμεσθε, ἴμεσθε.
ἴμεσθε, ἴμεσθε, ἴμεσθε.

Sic *πείρωμαι*, *πείρωσαι*, *πείρωται*, &c.

Annotatiū-
cula.

Secunda & tertia dualis ac secunda pluralis interserunt *σ*, quoties tertia singularis exit in *ται* purum, ἴμεσθε, ἴμεσθε, ἴμεσθε.

Tertia singulari supra in *ται* purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo *η* ante *ται*, ἴμεται, ἴμεται, ἴμεται.

Verba in *αἰνω* adiuuum faciunt in *ησ*, passiuum autem primæ personæ in *μαι*: φαίνομαι, φαίνομαι, φαίνομαι. ἴσθι ἴσθι, ἴσθι ἴσθι, ἴσθι ἴσθι. vel manifestatus sum. nam in cæteris manent *η*.

φαίνομαι,
ostendo. { φαίνομαι, φαίνομαι, φαίνομαι.
φαίνομαι, φαίνομαι, φαίνομαι.
φαίνομαι, φαίνομαι, φαίνομαι.

Dissyllaba in *νω*, *ενοι*, & *ωνω*, abiiciunt *η*, vt in actiuo, nec tamen assument *σ* ante *μαι*.

κρίνω,
accuso. { κρινομαι, κρινοσαι, κρινοται.
κρινομι δειν, κρινομι δειν, κρινομι δειν.
κρινομι δειν, κρινομι δειν, κρινομι δειν.

κτείνω,
interficio. { κτενομαι, κτενοσαι, κτενοται.
κτενομι δειν, κτενομι δειν, κτενομι δειν.
κτενομι δειν, κτενομι δειν, κτενομι δειν.

βύω,
propello. { βυνομαι, βυνοσαι, βυνοται.
βυνομι δειν, βυνομι δειν, βυνομι δειν.
βυνομι δειν, βυνομι δειν, βυνομι δειν.

Sexta coniugatio nunc accipit *σ*, ἀκῶ, ἤκουσθε, ἤκουσμαι, nunc non accipit *η*, ἠκούσθε, ἠκούσθε, ἠκούσθε.

ἀκούω,
audio. { ἠκούσμαι, ἠκούσαι, ἠκούσαι.
ἠκούσμι δειν, ἠκούσμι δειν, ἠκούσμι δειν.
ἠκούσμι δειν, ἠκούσμι δειν, ἠκούσμι δειν.

πέζω,
sagitto. { πέζωμαι, πέζωσαι, πέζωται.
πέζωμι δειν, πέζωμι δειν, πέζωμι δειν.
πέζωμι δειν, πέζωμι δειν, πέζωμι δειν.

G V I L L O N I V S. Sexta coniugatio nunc. &c.] Verba illa quæ ex Sexta Barytonorum migrant in aliquam clāssē contractorum, si Perfecti actiui penultimam longā habuerint, nihil ante *μαι* assument: vt πείνω, πείνωσθε, πείνωσθε, πείνωσθε. χρεσίζω, χρεσίζωσθε, χρεσίζωσθε. Sin breuem ante *μαι* assumitur *σ* vt πείνωσθε, πείνωσθε, πείνωσθε. ἴσθι, ἴσθι, ἴσθι. Sunt quæ absq; *σ* profertur: ἀκούω, ἠκούσθε, ἠκούσθε, ἠκούσθε. δίδω, δίδωσθε, δίδωσθε. δίδωσθε, δίδωσθε. Si verba si xta coniugationis incontracta, quandoque *σ* recipiunt ante *μαι*: vt ἀκούω, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι. Si verba si xta coniugationis incontracta, quandoque nihil ante *μαι* assument: vt ἀκούω, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι. Quandoq; nihil ante *μαι* assument: vt ἀκούω, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι. Quandoq; nihil ante *μαι* assument: vt ἀκούω, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι, ἠκούσμαι.

Plus quàm perfectum. { ἐτέτυμμι, ἐτέτυψο, ἐτέτυπιο: verberat' erā, &c.
 { ἐτέτυμμεθον, ἐτέτυψθον, ἐτέτυψθην.
 { ἐτέτυμμεθα, ἐτέτυψθε, τετυμμέοι ἦσαν.

Perfecti prima persona vertit *μα* in *μι*, τετυμμι, τετυμμε: secunda & tertia *αι* in *ο* τετυψαι, τετυψο: τετυψαι, τετυψο. Tertia pluralis exit in *ον*, si singularis definat in *ο* purum, ἐτέτυπτο, accusatus erat, ἐτέτυπον, accusati erant, alioqui circumloquimur per verbum substantivum, ἐτέτυσθε, τετυμμέοι ἦσαν. Plus quàm perfecti formatio.

Aoristus 1. { ἐτύφην, ἐτύφθης, ἐτύφθη: verberatus fui, &c.
 { ἐτύφθην, ἐτυφθήτω.
 { ἐτύφθηδν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante *αι* in proprias aspiratas, τετυ- Formatio
παι, verberatus est, ἐτύφην, verberatus fui: λέξικται, dictus est, ἐλέχθην, dictus fui: πίπει- aoristi 1.
σαι, persuasus est, ἐπίσθην, persuasus fui, &c.

Aoristus 2. { ἐτύπην, ἐτύπις, ἐτύπη.
 { ἐτύπιον, ἐτυπήτω.
 { ἐτύπηδν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Mutat *ο* actiui in *ω* ἐτυποι, verberavi, ἐτάλω, verberatus fui, vel γαυλαύ. Formatio
 Caret uterque Aoristus prima duali: nam inflectionem habet actiuorum, si aoristi 2.
 quidem plurale in *ην*. Annotatio.

Futurum 1. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσετα: verberabor, &c.
 { τυφθήσομεθον, τυφθήσεθον, τυφθήσεθον.
 { τυφθήσομεθα, τυφθήσεθε, τυφθήσονται.

A primo Aoristo ἐτύφην, verberatus fui, τυφθίσμαι: verberabor. Formatio
 futuri 1.

Futurum 2. { τυπήσομαι, λυπήσῃ, λυπήσεται.
 { τυπήσομεθον, λυπήσεθον, λυπήσεθον.
 { τυπήσομεθα, λυπήσεθε, λυπήσονται.

A secundo Aoristo ἐτάλω, verberatus fui, τυπίσμαι, verberabor. Formatio
 futuri 2.
 Est Græcis tempus in verbis passivis, quod vocatur μετ' ἐλίγον μέλλων, hoc est, paulò post futurum, quoties actio iam mox ac futura signatur.

Paulò post futurum. { τετύφομαι, τετύφη, τετύφεται.
 { τετυφόμεθον, τετύφασθον, τετύφασθον.
 { τετύφόμεθα, τετύφασθε, τετύφονται.

Fit à secunda perfecti, interposito *οι* τετυψαι, verberatus es, τετύφομαι, vel iā verberatus sum, servatque augmentum in omni modo. Paulò post futuri formatio.

IMPERATIVI

Præfens & imperfect. { τύπιο, τυπέσθω: verberare, beretur.
 { τυπέσθον, τυπέσθων. verberamini, ventur duo.
 { τυπέσθε, λυπέσθωσαν: verberamini, ventur.

Perfectum & plus quàm perfectum. { τέτυψο, τέτυφθω: verberare, &c.
 { τέτυψθον, τέτυφθων.
 { τέτυψθε, τετύφασαν.

VERBORVM

Formatio
perfecti.

Secunda persona fit à secunda plus quàm perfecti, ἐτίτυψο, τίτυψο, verberatus eras verberare, ἐλέλιξο, λέλιξο, dictus eras, λέλιξο, dicere: ἐπίπεισο, πείπεισο, persuasus fueras, πείπεισο, persuadere: ὤρυξο ὤρυξο, ὄρυξο, fossus eras, fodere.

Tertia verò à tertia eiusdem temporis, migrante π in θω & reliquis item tenuibus in aspiratas, ἐτίτυπῶ, τίτυπῶ, verberatus eras, beretur: ἐλέλιξο, λέλιξο, dictus eras dicitur: ἐπίπεισο, πείπεισο, persuasus erat, persuadetur: Quid si π sit putum, alimitur σ, ἐπέπεισο κακρίθω, accusatus erat, accusetur.

Aoristus 1. { τύφθητι, τυφθήτω : verberator tu, tor ille.
τύφῆσον, τυφήσων : beraminor, antor duo.
τύφθητε, τυφθήτωσαν : beraminor, antor.

Aoristus 2. { τύπηθι, τυπήτω.
τύπησον, τυπήτων.
τύπητε, τυπήτωσαν.

Annotatio. Aoristi desinunt in θι, sed prior hic in π, propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι: sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ, τυφθήτω, τύπητω. &c.

OPTATIVI

Præsens & imperfectū. { τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιο: verberare &c.
τυπτοίμεθον, λύπτοιοθον, τυπτοίοθω.
τυπτοίμεθα, τύπτοιοθε, λύπτοιοτο.

Annotatio. Omnium optatiuorum penultima est diphthongus.

Perfectum & plus quàm perfectum. { τετυμμένος, ἔμην, εἶης, εἶη : verberatus essem, &c.
τετυμένω, εἶησον, εἶητω.
τετυμένοι, εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

Annotatio. In verbis Barytonis semper opus est periphrasi per participium & verbum substantiuum.

Aoristus 1. { τυφθείην, τυφθείης, λυφθείη : verberatus sim vel
τυφθείησον, τυφθειήτω. [fuerim &c.
τυφθείημεν, τυφθείητε, λυφθείησαν.

Aoristus 2. { τυπέην, τυπέης, τυπέη.
τυπέησον, λυπέητω.
τυπέημεν, λυπέητε, λυπέησαν.

Futurum 1. { τυφθησοίμην, λυφθήσοιο, λυφθήσοιο: verberer, &c.
τυφθησοίμεθον, λυφθήσοιοθον, λυφθήσοιοθω.
τυφθησοίμεθα, λυφθήσοιοθε, λυφθήσοιοτο.

Futurum. 2. { τυπησοίμην, λυπήσοιο, τυπήσοιο.
τυπησοίμεθον, λυπήσοιοθον, λυπήσοιοθω.
τυπησοίμεθα, λυπήσοιοθε, λυπήσοιοτο.

Paulò post futurum. { τετυψοίμην, τέλυψοιο, τέλυψοιο: mox verberabo
τετυψοίμεθον, τέλυψοιοθον, τέλυψοιοθω.
τετυψοίμεθα, τέλυψοιοθε, τέλυψοιοτο.

M

Amis. Quarta

SVBIVNCTIVI

Præfens & imperf. ἐὰν { τύπωμαι, ἴσπη, ἴσπηται: si verberer, vel rarer, [ε.ε.].
 τυπώμεθον, ἴσπηθον, ἴσπηθον.
 τυπώμεθα, τύπηθε, ἴσπηνται.

Perfectū & plus quā perfect. ἐὰν { τετυμμένος, ᾧ, ἦς, ἦ: verberatus sim vel essem.
 τετυμμένος ἦλον, ἦτον.
 τετυμμένοι ᾧμεν, ἦτε, ᾧσι.

Et hic & in Optatio circumloquimur hoc perfectum, vt tertiam pluralem Indicatiui.

Aoristus primus ἐὰν { τυφῶ, τυφῆς, τυφῆ: si verberatus sim vel
 τυφῆτον, ἴσῆτον. [fuerim, vel fuero, ε.ε.].
 τυφῶμεν, ἴσῆτε, ἴσῆσι.

Aoristus secundus ἐὰν { ἴσῶ, ἴσῆς, ἴσῆ.
 ἴσῆτον, ἴσῆτον.
 ἴσῶμεν, τυπῆτε, ἴσῶσι.

INFINITIVI

Præfens & imperfectum τύπεσθαι: verberari.

Perfectum & plus quàm perfectum, τετύφθαι, verberatum esse vel fuisse, accentu in penultima.

Aoristus 1. τυφῆσθαι, verberatum esse. Aoristus 2. τυπῆσθαι.

Futurū 1. ἴσῆσεσθαι, verberandū esse. Futurum 2. τυπῆσεσθαι.

Paulò post futurum, τετύφῆσθαι: mox verberandum esse.

In finitui in εσθαι fiunt à secunda plurali Indicatiui, verso ε in αι, τυπῆσαι, τυπῆσαι, &c.

Formatio infinitiuorum in εσθαι.

PARTICIPII

Præfens & imperfectū. { ὁ ἴσπόμενος, ἔ ἴσπόμενος, qui } verberatur.
 ἡ ἴσπόμενη, ἔ ἴσπόμενης, que
 τὸ ἴσπόμενον, ἔ ἴσπόμενος, quod }

Perfectum & plus quā perfectum. { ὁ τετυμμένος, τῶ τετυμμένου, } tus.
 ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, verbera } ta.
 τὸ τετυμμένον, ἔ τετυμμένος, } tum.

Aoristus 1. { ὁ ἴσπεις, τῶ ἴσπέτος, } tus.
 ἡ ἴσπεισα, τῆς ἴσπέσις, verbera } ta.
 τὸ ἴσπειν, τῶ ἴσπέτος, } tum.

Aoristus 2. { ὁ τυπείς, τῶ τυπέτος. }
 ἡ τυπέισα, ἔ τυπέσις.
 τὸ τυπεῖν, ἔ τυπέτος.

VERBORVM

Futurum 1.	ὁ τυφθισόμενος, ἢ τυφθισόμενος, ἢ τυφθισομένη, ἢ τυφθισομένης, τὸ τυφθισόμενον, ἢ τυφθισομένης.	} diis. } da. } dum.
Futurum 2.	ὁ τυπησόμενος, ἢ τυπησόμενος. ἢ τυπησομένη, ἢ τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον, ἢ τυπησομένης.	
Palò post futurum.	ὁ τελευσόμενος, ἢ τελευσόμενος, ἢ τελευσομένη, ἢ τελευσομένης, τὸ τελευσόμενον, ἢ τελευσομένης.	} verberādus } verberāda. } verberādū.

Annotatiū-
cula.

Accentus Perfecti in penultima : reliquorum in μένος, in antepenultima : at Aoristi acciuntur. Ceterum μένος & μένος ad tertiam pertinent declinationem : eis & ἄν ad quintam : omnia autem feminina ad secundam.

G V I L L O N I V S. Formula discursus ac deductionis temporum vocis passivae Barytonorum per omnes modos & participia.

Indic. praesens τῶστέ μοι, & imperfectū ἰτῶστέ μοι, quae duo tempora in aliis deinceps modis compacta sunt, ut in activo, à τῶστέ μοι, & in ομοι μοι fit τῶστέ μοι. Rursum ab ἰτῶστέ μοι, verso ο in ομοι, fit ἰτῶστέ μοι.

Imperat. τῶστέ μοι, à secunda imperfecti, sublato augmento.
 Optat. τῶστέ μοι, ομοι, in ομοι. vel ab activo μοι in μένος, τῶστέ μοι, τῶστέ μοι.
 Subiunct. ἰτῶστέ μοι, ut indicatio, sed ο precedens μοι migrat in ο.
 Infinit. τῶστέ μοι, à secunda plurali Indicat. verso ε in αι, vel à tertia singulari, vertendo ται in δαι.
 Particip. τῶστέ μοι, verso μοι in μένος.
 Imperat. τελευσέ μοι, à secunda plusquam perfecti, sublato augmento.
 Optat. τελευσέ μοι, & suppletur per Participium praeteriti temporis, & verbum substantivum Optativi modi, ut apud Latinos.
 Subiunct. ἰτῶστέ μοι, ἢ, ἢ, per Participium praeteriti temporis, & Verbum substantivum Subiuncti modi, more Latinorum.
 Infinit. τελευσέ μοι, à secunda plurali Indicat. verso ε in αι, & accentu retracto in penultimam : vel à tertia singulari mutatis tenuibus in aspiratas.
 Particip. τελευσέ μοι, à prima singulari μοι verso in μένος.
 Imperat. τυφθῆ μοι, à tertia Indicativi, si videatur, sublato augmento, & addito η, vel π. vide Clenardum.
 Optat. τυφθῆ μοι, à prima singulari, sublato incremento, & inserta diphthongo ε inter mutam aspiratam, & terminationem μοι, ut vides.
 Subiunct. ἰτῶστέ μοι, à prima singulari, sublato augmento, & verso μοι in ο circumflexam.
 Infinit. τυφθῆ μοι, à tertia singulari, sublato augmento, & addito ται.
 Particip. τυφθῆ μοι, à secunda singulari Indicativi, sublato augmento, & acuto si pro u videlicet.

Indicat. perfect. τελευσέ μοι, & plus quam perfectum, ἰτελευσέ μοι, quae in aliis deinceps modis compinguntur, ut in voce activa formationem eorum vide apud Clenardū.

Indicat. Aorist. I. ἰτελευσέ μοι, à τελευσέ μοι, sublata reduplicacione, tenuibusque mutatis in aspiratas, et ai in μοι. vide Clenardum.

Indicat. Aorist. I. ἰτελευσέ μοι, à τελευσέ μοι, sublata reduplicacione, tenuibusque mutatis in aspiratas, et ai in μοι. vide Clenardum.

Indicat.

Indicat. Aorist. I I ἐπό-
ωλω, ab Actiuo ἔτυπον, versa
syllaba ω in λω.

Imper. τὸ πῶδι, à tertia sing. sublato augment. Et addito δι.
Optat. τυπώλω, à prima singulari, reiecto augmento, &
interiecta ei diphth. vt in priore Aoristo.

Subiunct. ἔαρ τυπῶ, à prima singulari, si videatur, remoto
augmento, Et λω in ω versa.

Infinit. τυπῶσαι, à tertia singulari, sublato augmento, &
addito vai.

Particip. τυπῶς, à secunda singulari, sublato augmento, Et
acutitona vltima, & assumpta ei pro u.

Indic. Futurū primū τυ-
πῶσαι μεν, à secunda primū A-
oristi persona, sublato augme-
nto, & addito o μεν: vt ἐτύ-
πων, τυπῶσαι μεν.

Optat. τυπῶσάμεν, à prima singulari, o μεν in οίμεν.

Infinit. τυπῶσάμεν, à secunda plurali sui temporis Indica-
tium, conuerso i in ai, vt in Presenti.

Participium, τυπῶσάμενος, à prima singulari μεν in
ώμενος.

Indicat. Futurū secundū
τυπῶσαι μεν, à secunda perso-
na secundæ Aoristi, sublato
augmento, Et addito o μεν, vt
ἐτύπων, τυπῶσαι μεν.

Optat. τυπῶσάμεν, à prima singulari, o μεν in οίμεν verso.

Infinit. τυπῶσάμεν, à secunda plurali temporis Indicatium,
sed i in ai.

Particip. τυπῶσάμενος, à prima singulari sui temporis In-
dicatium modi, μεν in ὡμενος, τυπῶσάμενος, τυπῶσάμενος.

Indicat. paulo post Futurum, τετύφωμαι, à secū-
da perfecti, interiecto ου. vt τετύφω, inter ψ & αι
interposito ου, sic τετύφωμαι: vide Clebardum: &
contra naturam Futurorum, quippe augmento ca-
rentium, retinet augmentum Præteriti à quo for-
matur, idque in omnibus modis.

Optat. τετύφωμαι, à prima singu-
lari, ουαι in οίμω verso.

Infinit. τετύφωμαι, à secunda plura-
li Indicatium, i verso in ai.

Particip. τετύφωμένος, à prima sin-
gulari, verso μεν in ὡμενος, τετύφω-
μαι, τετύφωμένος.

Nec te moueat, studiosè lector, quòd aliam viam ingressus ego, alia plerumque ratione
ac methodo vsus sim, quàm quã aliq̃ Grammatici consecrati sunt. Mihi in quibusdã placidè
alia subinde atque alia præceptio, non in omnibus, inquam, sed in nonnullis distaxat. Studii
enim (vt prædixi) est facilitati, quàm ut in me fuit, et breuitati. Si alia methodus tibi arri-
deat, eam amplectere. Si compendiarium magis nactus fueris viam, eã ingredi, eã insiste.
Nihil enim refert, quo quisque modo, quaque ratione discat, dummodo rem rectè intelligere
queat. In hisce formalis à me breuitatis ergò tibi præscriptis, primas quasque personas in
singulis temporibus tibi proposui: reliquas autè atque adeo motionem notam, ex cursuq̃ cõ-
iugationis integrè per omnes personas et numeros ex Clenardo expiscare. Volui enim hanc
tibi prescribere viam rationem vñ, quã, postquã ex Clenardo solidã cõiugationè didiceris,
memoria tuã possis, nullo propè negotio, inculcare, eã præsertim, quæ in tanta multitudine,
tot salebris, sinuosissiq̃ anfractibus, facillè memoria elabi possit: Et e excidere. Tu quòd ea qua-
siuicim diuerticula, in quibus utpote animum iam multis laboribus exantlatu, multisque
sudoribus satisfactum recreare ac reficere possis, equi bonisq̃ consulas. Quoniam autè & A-
ctiuum & passiuum absoluiimus, reliquum est, vt de verbo quoque medio nonnihil agamus.

VERBUM MEDIUM.

Medium verbum siue Commune, quod nunc actiuè
capitur, nunc passiuè: βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum:
βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico: sic ἄγωμαι duco,
ducor: κομίζομαι, porto, portor.

G V I L L O N I V S. Mediū verbum, &c.] Ab actiuo et passiuo medium verbū de-
scendit Graeci, quòd significationis vtriusque sit particeps. Aliquando enim actiuè, aliquò
F

do & passivè significat, pro ratione ripote constructivè. Præsens & imperfecti verbis Medijs eadem prorsus sunt cum verbo passivo: perfectum verò & plusquamperfectum formantur ab Activo per indicem secundi Aoristi, & secundi Futuri, cū vltima et augmento perfecti & plusquamperfecti actiuorum. Proinde superuacaneum foret, hoc loco proponere elenchos deductionum eorum temporum: siquid iam præsenti et Imperfecto Medijs verbis satisfecimus in formula passiuorum, à quibus in duobus illis temporibus medium nelatum quidem vngue discedit. Quantum enim attinet ad perfectum et plusquamperfectum, sequere tabellam actiuorum.

Ab actiuis autem non tantum passiuia deducuntur, sed etiam media, quorum & inflectio & significatio partim actiua, partim passiuia.

Præsens & præteritum imperfectum non tantum inflectendi ratione, verum & voce penitus eadem sunt cum verbo passivo. Perfectum & plus quam perfectum sortita sunt terminationem actiuam: Aoristi ac futura passiuam.

INDICATIVI

Perfectum { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε : verberavi vel verberatus sum &c.
 τετύπατον, τετύπαλον.
 τετύπαμην, τετύπασε. τετύπασι,

Formatio perfecti medijs.

Medium præteritum formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præsentijs figuratiua præteriti actiui, τέτυπα, τίτυπα, à τύπω. Nam d: finentium in πος, κτω, μω, formatiua litera est prior consonans, ἕκτω, τίττω, παρτω, πεπερι, πεπερι: τίμνω, πτίμνω, τίττω, incido, incidi, incidi, vt dictum est supra.

G V I L L O N I V S. Medium præteritum formatur, &c.] Quæcunque litera fuerit index præsentijs, eadẽ erit characteristica Præteriti medijs, secundi Aoristi, & secundi Futuri, sine ea sit littera simplex, siue diphthongus, vt τίπω, τίτυπα, ἔλυον, ἔλυω, τίτω, τίττω, ἔττων, τίκω: ἄδω ἢ ἄδα, ἦδον, ἄδω: τίμνω, τίττω, ἔτιμον, τιμῶ, vel ἔτμων, τῶ μῶ, ἀκῶ, ἤκουα ἤκουον, ἀκῶ: in ἀκῶ verò & omnibus habentibus v in penultima themati, notanda est penultima secundi Aoristi, & secundi Futuri, quæ reiecto v corripitur. Adde ἄλω λέλω, ἔλυον ἔλυω.

Excipe verba coniugationis quartæ, quæ cum futura in ξω formant, γ est index præteriti Medijs, secundi Aoristi & secundi Futuri, vt ἐρύσω, ἐρύξω, ἔρυσα, ἔρυσον, ἐρύξω. Cum verò futura in σι formantur, δ est illorum temporum index, vt ἐράσω, ἐράσω, ἔρασα, ἔρασαν, ἐράσω.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, characteristicon facit γ, πλάσω, πλάξω, πλάσω, πλάσω, πλάσω, percutio, percussam, percussus vel percussus sum: σι autem δ, ἐράσω, ἐράσω, ἔρασα, ἔρασα, ἔρασα, considero, abo, tui vel atus sum: vt etiam notatum est in secundo Aoristo verbi actiui.

Trium verò temporum eadem est figuratiua, secundi Aoristi, secundi Futuri, & præteriti medijs.

In sexta coniugatione characteristicon est vocalis aut diphthongus, ἄλω, ἔλυω, ἔλυω, ἔλυω, ἔλυω, soluo, solui, solui, vel solutus sum: ἀκῶ, ἤκουα, ἤκουα, ἤκουα, ἤκουα, vel auditus sum, quanquam hoc tempus hic rarum.

Penultima eadem quæ in actiuo, τίτυπα, τίτυπα, Dissyllabi futuri penult s migrabit in σ, λέγω, λέξω, λέλιχα, λέλιχα, λέγω, dico &c. at diphthongus σι in σι, πείσω, πείσα

G V I L L O N I V S. Disyllabi futu. &c.] Futura disyllaba in penultima habentia siue simplex siue in diphthongo, mutant e in o, in penultimo prateriti medi, ut λίσσω, λίσσω, λίσσω, λίσσω, λίσσω, λίσσω, λίσσω, λίσσω.

Vocalis α prateriti interdum seruat, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω, cano: interdum vertitur in η, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω, gemitivo: diphthongus autem ai in η diphthongum impropriam, φαίρω, φαίρω, ostendi vel ostensus sum.

G V I L L O N I V S. Vocalis α prateriti, &c.] Prateritum medium in penultima retinet α penultimam siue presentis, ut differat ab Aoristo priore, ut ἴσσω, ἴσσω. Alioqui mutat α penultimam presentis in η quando utpote facile est distinguere Aoristum a praterito medio, ut ἴσσω, ἴσσω. In Aoristo vero est ἴσσω.

Plus quàm perfectum. { ἐτετύωψ, ἐτετύωψς, ἐτετύωψ, verberabā vel verberatus eram. [beratus eram.

{ ἐτετύωψτον, ἐτετυώειτω. { ἐτετύωψιδυ, ἐτετύωψτε, ἐτετύωψσαι.

Aoristus 1. { ἐτυψάμην, ἐτύψα, ἐτύψατο.

Additur μέν ad actiuum ἴτυψα, verberaui, ἐτυψάμην, verberaui vel verberatus sum.

Formatio aor. 1.

Aoristus 2. { ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.

Mutatur ογ actiui in ομην, ἐτυπον, ἐτυπόμην.

Formatio aor. 2.

Futurum 1. { τυψόμεθα, ἴψω, τυψεται.

Actiuum Barytonum in ομα, τυψω, verberabo. τυψόμεθα, verberabo vel verberabor.

Formatio Futu. 1.

Futurum 2. { τυψέμεθα, τυψή, τυψήσεται.

Etiam hoc fit ab actiui, vertendo ο circumflexum in ημα: τυψή, τυψήμα. I- deoque in quinta coniugatione primum quoque futurum desinit in ημα: nam actiuum in η circumflexum: ut a σπέρω primum futurum actiuum σπέρω, medium σπέρωμα: secundum vero actiuum σπάρω, medium σπάρωμα. Accidit igitur hic idem esse utrunque futurum tam actiuum, quàm medium, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω, ἴσσω.

Formatio Futu. 2. Annoratio.

IMPERATIVI

Perfectum & plus quàm perfectum. { τέτυπε, τετυπέτω, verbera vel verberare.

{ τετύπετον, τετυπέτων.

Aoristus 1. { τυψε, τυψάτω, verberato vel verberator, &c.

{ τυψατον, τυψάτω.

{ τυψαθε, τυψάτωσαι.

VERBORVM

Aoristus 2. { τύπου, τυπέω.
 τυπέω, τυπέω.
 τυπέω, τυπέω.

OPTATIVI

Perfectum & plus quā perfectum. { τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, verberaviffem vel
 τετύποιον, τετύποιον. [verberatus efferm.
 τετύποιμι, τετύποις, τετύποις.

Aoristus 1. { τυφαίμι, τυφαίω, τυφαίω, verberaverim vel a-
 τυφαίμεθον, τυφαίωθον, τυφαίωθω. [tus fuerim.
 τυφαίμεθα, τυφαίωθε, τυφαίωθω.

Aoristus 2. { τυποιμι, τυποίω, τυποίω.
 τυποιμεθον, τυποίωθον, τυποίωθω.
 τυποιμεθα, τυποίωθε, τυποίωθω.

Futurum 1. { τυφοίμι, τυφοίω, τυφοίω, verberem vel verbe-
 τυφοίμεθον, τυφοίωθον, τυφοίωθω. [rer efferm.
 τυφοίμεθα, τυφοίωθε, τυφοίωθω.

Futurum 2. { τυποιμι, τυποίω, τυποίω.
 τυποιμεθον, τυποίωθον, τυποίωθω.
 τυποιμεθα, τυποίωθε, τυποίωθω.

Cum Aoristo secundo contentit voce, sed pugnat accentu.

S. V. B. I. V. N. C. T. I. V. I.

Perfectū & plus quā perfect. { τετύπω, τετύπης, τετύπων, si verberaviffem vel a-
 τετύπιον, τετύπιον. [tus efferm, efferm.
 τετύπωμι, τετύπις, τετύπωσι.

Aoristus primus. { τυφαίμι, τυφαίω, τυφαίω, si verberaverim vel atus
 τυφαίμεθον, τυφαίωθον, τυφαίωθω. [fuerim.
 τυφαίμεθα, τυφαίωθε, τυφαίωθω.

Aoristus secundus { τυποίμι, τυποίω, τυποίω.
 τυποίμεθον, τυποίωθον, τυποίωθω.
 τυποίμεθα, τυποίωθε, τυποίωθω.

INFINITIVI

Perfectum & plus quā perfectum, τετυπέω, verberaviffem vel atum esse.

Aoristus primus, τυφαέω, verberaviffem vel atum fuiffe.

Aoristus secundus τυπέω.

Futurum primum, τυφοέω, verberaturum vel verberandum.

Handwritten notes in brown ink, including a large flourish and some illegible characters.

esse. Futuram secundum, τυπῶνται, per ē circumflexum.

At secundus Aoristus per ē acutum, τυπέσθαι.

PARTICIPII

Perfectū & plus quàm perfectum { τετυπῶς, τετυπότης, qui verberavit vel ratus est.
 τετυπῶσα, τετυπῶσαι.
 τετυπῶς, τετυπότης.

Aoristus 1. { τυψάμενος, τυψάμενος.
 τυψάμενη, τυψάμενης.
 τυψάμενος, τυψάμενος.

Aoristus 2. { πτόμενος, τυπόμενος.
 τυπόμενη, τυπόμενης.
 τυπόμενος, τυπόμενος.

Futurum 1. { τυψόμενος, τυψόμενος, verberaturus vel verberan-
 τυψόμενη, τυψόμενης. [dus].
 τυψόμενος, τυψόμενος.

Futurum 2. { τυψόμενος, τυψόμενος.
 τυψόμενη, τυψόμενης.
 τυψόμενος, τυψόμενος.

Atque hæcenus de verbis Barytonis.

VILLONIVS.) Reliquum est, ut perstringamus utrunque Aoristum, et utrunque futurum, in hunc modum.

Indicat. Aorist. 1. medius ἐτυπῶν, ab ἐτυψα, primo Aoristo Activo addendo μιν ut ἐτυπῶσα, ἐτυπῶσα.

Indicat. Aoristus secundus ἐτυπῶν, a secundo Aoristo Activo, ut in ἐτυπῶν, verso ut ἐτυπῶν, ἐτυπῶν.

Indicat. Futurum primum medium τυπῶμαι, ab Activo τυπῶμαι in ομαι.

Imperat. ἴψαι, a secunda Indicat ut, a verso in αι, et abiecto augmento: ut ἴψαι, ἴψαι, ἀδω.
 Opt. ἴψαιμιν, unde et quomodo Imper. addendo μιν.
 Subiunct. ἐὰν ἴψωμαι, a secunda Indicativi sublato augmento, et addito μιν.
 Infinit. τυπῶσθαι, a secunda plurali Indicativi modi, sublato augmento, et ε verso in αι.
 Particip. τυπῶσας, a prima singulari, ulu muta: o in αι, es, abiecto augmento.
 Imp. ἴψω, a secunda sui temporis Ind. modi sublato augmento, et circumflexa vlti, ut ἐτύπω, τυπῶ, τυπῶσθαι.
 Opt. τυπῶμαι, a prima singulari, sublato augmento, et vers. o penultima in αι.
 Subiunct. ἐὰν τυπῶμαι, a prima singulari ὅμαι vertendo in ομαι, um auulsiōne augmenti.
 Infinit. τυπῶσθαι, a secunda plurali verso ε in αι, et augmento sublato.
 Particip. τυπῶσας, a prima singulari, verso ulu in αι, es, cum r iectione augmenti, ut τυπῶμαι, τυπῶσας.
 Optat. τυπῶμαι, a prima singulari, ομαι in οίμαι.
 Infinit. τυπῶσθαι, a secunda plurali, ε verso in αι.
 Part. τυπῶσας, a prima singulari, verso μιν in μινος.

Handwritten notes: 532569, 8902

VERBORVM

Inlic. Futurū secundū modū
 acti. in circūflexū. vertēdo in
 & μαγ: ut τὸν τὸν μαγ.

Optat. τὸν μαγ, τὸν μαγ, à prima singulari, vertēdo
 & μαγ in οἰ μαγ.
 Infinit. τὸν μαγ, à secunda plurali, verso e in ai.
 Part. τὸν μαγ, à prima singulari, verso μαγ in μαγ.

Ex precedentibus igitur palam est, τὸν μαγ, ut Passivum, significare percussor: ut
 Medium autem percussio vel percussor: sic reliqua et Tempora & Modos huiusce verbi
 aliorumq; consimilium, communiter exponito. Habent et verba deponentia Græci, que
 sola voce passiva coniugantur, active tamen perpetuò significant: ut ἰππῶν μαγ, operor, ἰπ-
 πῶν μαγ, operabar, ἰππῶν μαγ, operatus sum. In hisce deponentibus coniugandis, primum
 omnium singenda est vox activa, etiamsi non sit in usu.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A Barytonis sextæ coniugationis in εῶ, ἀῶ, ὀῶ, fiunt per
 contractionem verba quæ vocantur Circūflexa, ob
 id quòd duabus syllabis in vnam contractis, accentū pos-
 fideat circumflexum, ποιέω ποιῶ, facio: βοᾶω βοῶ, clamo: χευσῶ
 χευσῶ, in auro: εἶω, ἀῶ, & ὀῶ, coalescentibus in ῶ: siquidem ex
 accentu acuto & graui profluit circumflexus: itidem in
 reliquis personis, ποιέεις, ποιέῖς, facis: βοᾶεις, βοᾶῖς, clamis:
 χευσῶεις, χευσῶῖς, in auro: de quibus postea.

Hic nihil est peculiare, nisi quòd ex tribus illis, characteristicis ε, α, ο, & vocali
 aut diphthongo sequente, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter atque
 in contrariis nominibus, quæ exceptis contractionibus, planè quintæ sunt decli-
 nationis. Et quemadmodum illic non in omnibus casibus semper fit contractio,
 licet genitiuus desinat in α, purum: ita hic non omne tempus est capax contra-
 ctionis, sed tantum præsens ac imperfectum, idque in omnibus modis ac partici-
 piis: siquidem illæ terminationes quæ sequuntur α, ι, in τὸν μαγ, τὸν μαγ, τὸν μαγ, quæ
 in sexta coniugatione his locis reperiantur puræ, ποιέω, ποιέεις, ποιέῖς, recepta est in
 quibusdam contractio, nempe in iis quæ ante α habent vnam ε figuratiuam, α, ε, ε,
 pro quarum numero redduntur coniugationes circumflexorum, vbi crases ex istis
 vocalibus ad hunc fiunt modum.

R O
 R O
 I A
 R A

	Prima,	Secunda,	Tertia,
Figuratiua ε	{ ε ε	Figuratiua α	{ α α
	{ ο ο		{ ο ο
	{ η η		{ η η
	{ ω ω		{ ω ω
	{ ε ε		{ ε ε
Figuratiua α	{ ο ο	Figuratiua ο	{ ο ο
	{ η η		{ η η
	{ ω ω		{ ω ω
Figuratiua ο	{ ε ε	Figuratiua ε	{ ε ε
	{ ο ο		{ ο ο
	{ η η		{ η η

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum, per omnia genera, modos,
 & participia se habet ut præscriptum est in Barytonis. Futurum enim omnium
 circumflexorum desinit in ω, præteritum in η, à quibus reliqua deriuantur tem-
 pora, iuxta canones Barytonorum.

Paradigma
 verborū cir-
 cūflexorū
 primæ con-
 iugationis.

P R I M A coniugatio circumflexorum fit à verbis sextæ
 coniugationis Barytonorū in εῶ, ποιέω, ποιῶ. Futurū in ἦσῶ,
 vertēdo ε in η λόγῳ, ποιήσῶ: vnde præteritū in ηκα, πεποίηκα.

G YLLONIVS. Contractiones verborum, &c.] Verba grauitona, actiua, passiua, & media hactenus explicuimus, quam potuimus breuissime: siquidem in nostris hisce annotationibus desideretur, illud supplendum est ex Clenardo: siquidem illa duntaxat volui attingere de quibus obscure nimis locutus fuisse Clenardus, aut de quibus etiam nihil profusus dixisset. Nunc restant Circumflexa, de quibus animaduertas Canones sequentes licet.

Verborum circumflexerum coniugationes sunt tres, quae quidem certe distinguuntur per characteristicas verborum Grauitonorum sextae coniugationis, à quibus deducuntur.

Haec characteristica seu figuratiua sunt tres invariables, α, ω, υ, vide si verbum grauitonum sexti coniugatus desinat in ω, Circumflexum ex eo erit primi ordinis coniugandi: ῥι, πῶς, πῶς: si in εῶ, secundi, ῥι ῥῆῶ, ῥῆῶ: si in ῶ, tertij, ῥι ῥῶῶ, ῥῶῶ. Perinde per primam, per α secundam, per ο tertiam dignoscimus coniugationem. Ab aliis autem verbis Grauitonū nulla deducuntur verba circumflexa. Circumflexa ob id dicta sunt, quod syllabam vltimam circumflectant, aut saltem syllabam affectam contractione, nisi sequens repugnet: quemadmodum & Grauitona, ab accentu graui quo afficitur syllaba postrema. Dixi, nisi sequens repugnet, quia longa, etiam contracta, ante aliam longam acuitur, ῥι ἰπῶν ἰπῶν, ἰπῶν. Contracta verò quia sunt ex contractione vocali characteristica ipsius grauitoni cum sequente vel vocali vel diphthongo. Cum igitur constet ex praecedentibus omnem contractionem fieri in hisce verbis ex vocali figuratiua verbi grauitoni, eademque breui, nempe, ε, α, ε, & sequente vel vocali vel diphthongo: talem vero vocalium concursum tantum reperiri in prima coniugatione temporum, hoc est, in Praesenti & Imperfecto, quae habent eosdem indices inter se, vide cognata dicuntur tempora: sit propterea, ut haec verba habeant duntaxat duo tempora, praesens & praeteritum imperfectum, in omnibus modis & participiis. Quocirca superuacuum fuerit, in verbis eiusmodi caetera requirere tempora, cum ea sint grauitonorum sexti coniugatus, de quibus superius abunde scias diximus. Enimvero quia verba haec contracta formantur à grauitonis actiuis, passiuis, & mediis, non attendit ea coniugare, antequam grauitonorum coniugationem ex acti & tantquam proprios virgules tenuerit, aliqui ventos retibus captaturus. Tota enim eorum difficultas in contractione consistit, quam tu profusus deuitaueris, si grauitonis coniugationibus perspectis & cognitis, canones pro formula contrahendi à Clenardo tibi praescriptos notaueris. Et quia tres (ut diximus) sunt coniugationes contractionum, tres etiam pro numero coniugationum elenchos, quas figuras contractionis vocant, tibi praescripsit: quas formulas habebis ob oculos, siquidem ex nobis alias non habebis. Verumenimvero notabis sedulo, in omni formula seu elencho quatuor vocales, & quatuor diphthongos sequi continenter vocalem figuratiuam cuiusque verbi grauitoni sextae coniugationis. Vocales eiusmodi sunt duae breues, videlicet ε, α: & duae longae, ω, υ. Quatuor autem diphthongi sunt, ε, υ, ω, & υ cum i subscripto, ut videas apud Clenardum in singulis firmulis. Si uel sequatur figuratiuam cuiuslibet coniugationis, fit semper contractio in ω.

Ratio contrahende primae coniugationis est eiusmodi, si diphthongus, aut vocalis longa natura sequatur figuratiuam ε, in eandem ipsam sequentem fieri debet contractio: si vero, α in ei: si ε, in ο. vide Clenardum.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens. { ποιέω εἰ, ποιεῖς εἰς, ποιεῖ εἶ.
 ποιεῖλον εἶτον, ποιεῖλον εἶτον.
 ποιεῖον εἶτον, ποιεῖε εἶτε, ποιεῖσι εἶσι.
 Imperfectū { ἐποιέον αῶ, ἐποιέεις εἰς, ἐποιέει εἶ.
 ἐποιέον εἶτον, ἐποιέετιν εἶτῶν.
 ἐποιέον εἶτον, ἐποιέεε εἶτε, ἐποιέον αῶ.

Yar
MW
h h h h
h h h
Mam
El gra
brec

VERBORUM

Perfectum, *πεποίηκας*, &c. vt *τέτυρα*, *τέτυφας*,
 Plus quàm perfectum, *ἔτεποίηκας*.
 Aoristus primus, *ἔποίησα*. Futurum primum, *ποιήσω*.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum. { *ποίηε* εἰ, *ποιέετω* εἰτω.
ποίηέσθων εἴθων, *ποιέεσθων* εἴθων.
ποίηέτε εἴτε, *ποιέεσθεσαν* εἴθεσαν,
 Perfectum & plus quàm perfectum, *πέποίηκε*. Aoristus
 primus *ποίησον*.

Secundu. Aoristus, secundum Futurum & Præteritum medium. quando reperiuntur, dicitur postea.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum. { *ποιέοιμι* οἴμι, *ποιέοις* οἴς, *ποιέοι* οἴ.
ποιέοίην οἴην, *ποιέοίτην* οἴτην.
ποιέοιμεν οἴμεν, *ποιέοιτε* οἴτε, *ποιέοιεν* οἴεν.
 Perfectum & plus quàm perfectum, *πεποίηοιμι*.
 Aoristus primus, *ποιήσοιμι*.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperf. ἐὼν { *ποιέω* ὦν, *ποιέης* ἦς, *ποιέη* ἦ.
ποιέητον ἦτον, *ποιέητων* ἦτων.
ποιέωμεν ὦμεν, *ποιέητε* ἦτε, *ποιέωσι* ὦσι.
 Perfectum & plus quàm perfe. *πεποίηω*. Aorist. i. *ποιήσω*.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, *ποιέειν* εἶν. Perfectum, *πεποίηκέναι*.
 Aoristus primus, *ποίησαι*. Futurum primum, *ποιήσθην*.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum. { *ποιέων* ὦν, *ποιέοις* οἴωτος.
ποιέσασα ἦσα, *ποιέσσης* ἦσης.
ποιέον οἶν, *ποιέοις* οἴωτος.
 Perfectum & plus quàm perfectum, *πεποίηκώς*.
 Aoristus primus, *ποίησας*. Futurum primum, *ποιήσων*.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Passivum
 primæ cir-
 cūflexionis.

Præsens { *ποιέομαι* ἔμαι, *ποιέη* ἦ, *ποιέεται* εἴται.
ποιέομεθα ἔμεθα, *ποιέεσθων* εἴθων, *ποιέεσθων* εἴθων.
ποιέομεθα ἔμεθα, *ποιέεσθε* εἴθε, *ποιέονται* οἴται.
 Imperfectum. { *ἐποιέομαι* ἔμαι, *ἐποιέεσθων* εἴθων, *ἐποιέεσθων* εἴθων.
ἐποιέομεθα ἔμεθα, *ἐποιέεσθε* εἴθε, *ἐπιέονται* οἴται.
 Perfectum

Perfectum. { πεποίημι, πεποίησαι, πεποίηται.
 πεποίημεν, πεποίησθε, πεποίησθε.
 πεποίημεθα, πεποίησθε, πεποίησθε.
 Plus quàm { ἐπεποίημιν, ἐπεποίησθε, ἐπεποίητο.
 Perfectum. { ἐπεποίημεν, ἐπεποίησθε, ἐπεποίησθε.
 ἐπεποίημεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίησθε.

IMPERATIVI

Aoristus primus, ἐποίηθι. Futurum primum, ποιήσῃς.
 Paulò pòst futurum, ποιήσῃς.
 præsens & { ποιέτω, ποιέσθω, ποιέσθω.
 imperfectū. { ποιέσθω, ποιέσθω, ποιέσθω.
 præfectum { ποιήσῃ, ποιήσῃ.
 & plus quàm { ποιήσῃ, ποιήσῃ.
 perfectum. { ποιήσῃ, ποιήσῃ.
 Aoristus primus, ποιήθι.

OPTATIVI

præsens & { ποιέοιμι, ποιέοις, ποιέοιτο.
 imperfectum. { ποιέοιμεν, ποιέοισθε, ποιέοισθε.
 perfectum { πεποίημι, πεποίησθε, πεποίησθε.
 & pl^o quàm { πεποίημεν, πεποίησθε, πεποίησθε.
 perfectum. { πεποίημεθα, πεποίησθε, πεποίησθε.
 Aoristus primus, ποιήθῃς. Futurum primum ποιήσῃς.
 paulò pòst futurum, ποιήσῃς.

SVBIVNCTIVI

præsens & { ποιέωμι, ποιέη, ποιέηται.
 imperf. { ποιέωμεν, ποιέησθε, ποιέησθε.
 perfectū & { ποιέωμι, ποιέη, ποιέηται.
 plus quàm { ποιέωμεν, ποιέησθε, ποιέησθε.
 Perfectum. { ποιέωμεθα, ποιέησθε, ποιέησθε.
 Aoristus primus, ποιήθῃς.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ποιέειν. Perfectum, ποιέειν.

VERBORVM

& plus quàm perfectum, *πεποιήσθαι*, per ἢ circumflexum.

Aoristus primus, *ποίησθαι*. Futurum primum, *ποιήσεται*. Paulò post futurum, *πεποιήσεται*.

PARTICIPII

Præfens & imperfectū. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ποιέμενος \& μένος, ποιεομένης \& μένης.} \\ \text{ποιεομένης \& μένης, ποιεομένης \& μένης.} \\ \text{ποιέμενον \& μένον ποιεομένης \& μένης.} \end{array} \right.$

Perfectum & plus quàm perfectum, *πεποιημένος*.

Aoristus primus, *ποίησθαι*. Futurum primum, *ποιήσόμενος*.

Paulò post futurum, *πεποιησόμενος*.

VERBI MEDII.

Præfens & imperfectum eadem cum passivis. Perfectum, Plus quàm perfectum, Aoristus secundus, & Futurum secundum quando reperiantur, dicemus postea. Restant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, primus Aoristus & primum Futurum, quæ legem sequuntur Barytonorum, hoc pacto: primus Aoristus Indicativus, *ποίησάμην*. Imperatiui, *ποίησθαι*. Optatiui, *ποιήσάμην*. Subiunctiui, *ποιήσωμαι*. Infinitivi, *ποιήσεσθαι*. Participij, *ποιησάμενος*.

Primum futurum Indicativus, *ποιήσομαι*. Optatiui, *ποιήσοίμην*. Infinitivi, *ποιήσεσθαι*. Participij, *ποιήσόμενος*.

Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

SECUNDA coniugatio circumflexorum fit à verbis in *άω, βοάω*. Futurum in *ήσω, βοήσω*. Præteritum in *ηκα, βεβόηκα*, migrante *α* in *η*.

G VILLONIVS. Indicativus. præfens *βοάω ω*, &c.] In secunda coniugatione si figuratim *α*, sequatur vel *ο* vel *ω*, fiet in *ω* contractio: si vero *ε* vel *η*, in *α*. quod si sequatur in diphthongo, suppingitur vocali contractæ *α* vel *ω*, ut vides. Si autem *υ*, prorsus subtrahitur: hinc constat liquidò, in hac coniugatione secunda omnem contractionem fieri in *α* vel *ω*.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præfens. $\left\{ \begin{array}{l} \text{βοάω } \alpha, \text{ βοάεις } \alpha\varsigma, \text{ βοάει } \alpha. \\ \text{βοάειν } \alpha\tau\omicron\upsilon, \text{ βοάειν } \alpha\tau\omicron\upsilon. \\ \text{βοάωμεν } \alpha\mu\epsilon\upsilon, \text{ βοάετε } \alpha\tau\epsilon, \text{ βοάεισιν } \alpha\sigma\iota. \end{array} \right.$

Imperfectum. $\left\{ \begin{array}{l} \text{έβοάον } \omega\varsigma, \text{ έβοάεις } \alpha\varsigma, \text{ έβοάει } \alpha. \\ \text{έβοάετον } \alpha\tau\omicron\upsilon, \text{ έβοάετιν } \alpha\tau\iota\upsilon. \end{array} \right.$

Perfectum, *βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, βεβόηκατε, βεβόηκατε, βεβόηκατε*.

Plus quàm perfectum, ἐβέβηκεν, &c.
 Aoristus primus, ἐβέβηκε. Futurum primum, βέβηκε.

IMPERATIVI

Præsens & imperfect. { βόαι α, βοάετο ατω.
 βοάειν ατον, βοάετων ατων.
 βοάετε ατε, βοάετωσαν ατωσαν.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβήκα.
 Aoristus primus, βήκον.

ΟΡΤΑΤΙΒΙ

Præsens & imperfectū. { βοάοιμι ωμι, βοάοις, ως, βοάοι ω.
 βοάοιτον ωτον, βοάοιτε ωτε.
 βοάοιμεν ωμεν, βοάοιτε ατε, βοάοιτε ωτε.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβήκοιμι.
 Aoristus primus, βήσοιμι. Futurum primum, βήσοιμι.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfe. { βοάω ω, βοάης ας, βοάη αι.
 βοάητον ατον, βοάητον ατον.
 βοάωμεν ωμεν, βοάητε ατε, βοάωσι ωσι.
 Perfectum & plus quàm perfectum, βεβήκα.
 Aoristus primus, βήσα.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, βοάειν βοάν, Perfectum & plus quàm perfectum, βεβήκειν.
 Aoristus primus, βήσαι.
 Futurum primum, βήσασθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfect. { βοάων ων, βοάοντος ωτος.
 βοάουσα ωσα, βοάουσης ωσης.
 βοάοντων ωτων, βοάοντος ωτος.
 Perfectum & plus quàm perfectum, βεβήκώς.
 Aoristus primus, βήσας, Futurum primum, βήσων.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens { βοάομαι ωμαι, βοάη βοά, βοάεται αται.
 βοάομεθα ωμεθα, βοάεσθε αθε, βοάοσθαι αται.
 βοάομαι ωμαι, βοάσθαι αται.
 Imperfectum. { βοάομαι ωμαι, βοάεσθαι αται, βοάεσθαι αται.
 βοάομεθα ωμεθα, βοάεσθε αθε, βοάοσθαι αται.

VERBORVM I

perfectum { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
 βεβόημεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
 βεβόημεθα, βεβόησθε, βεβόησθαί.
 εβεβόημην, εβεβόησο, εβεβόητο.
 Plus quàm perfectum. { εβεβόημεθον, εβεβόησθον, εβεβόησθην.
 εβεβόημεθα, εβεβόησθε, εβεβόησθη.
 Aoristus primus, εβόηην. Futurum primum, βοήησομαι.
 Paulò pòst futurum, βεβόησομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum. { βοάε βοά, βοάεσθε βοάσθε.
 βοάεσθον βοάσθον, βοάεσθον βοάσθον.
 βοάεσθε βοάσθε, βοάεσθασαι βοάσθασαι.
 Perfectum & plus quàm perfectum { βεβόησο, βεβόησθον.
 βεβόησθον, βεβόησθον.
 βεβόησθε, βεβόησθασαι.
 Aoristus primus, βοήθητι.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum. { βοαοίμην βοάμην, βοαοίσο βοῶσο, βοαοίτο βοῶτο.
 βοαοίμεθον ᾠμεθον, βοαοίσθον ᾠσθον, βοαοίσθην ᾠσθην.
 βοαοίμεθα βοάμεθα, βοαοίσθε βοᾶσθε, βοαοίσητο βοῶσητο.
 Perfectum & plus quàm perfectum. { βεβοήμην, βεβοήσο, βεβοήτο.
 βεβοήμεθον, βεβοήσθον, βεβοήσθην.
 βεβοήμεθα, βεβοήσθε, βεβοήσητο.
 Aoristus primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηησοίμην.
 Paulò pòst futurum, βεβοηησοίμην.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfectum. { βοάμαι βοάμαι, βοάη βοᾶ, βοάηται βοᾶται.
 βοάμεθον ᾠμεθον, βοάσθον ᾠσθον, βοάσθον ᾠσθον.
 βοάμεθα ᾠμεθα, βοάσθε ᾠσθε, βοάσθαι ᾠσθαι.
 Perfectum & plus quàm perfectum. { βεβοάμαι, βεβοή, βεβοήται.
 βοάμεθον, βεβοήσθον, βεβοήσθον.
 βοάμεθα, βεβοήσθε, βεβοήσθαι.
 Aoristus primus, εἰ βοήσῃ.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, βοάσθαι, βοᾶσθαι, Perfectum &

plus quàm perfectum, βεβόησασαι.
 Aoristus primus, βόησασαι. Futurum primum, βοήθησεσθαι.
 Paulò pòst futurum, βεβόησεσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum. { βοαόμενος ωμνος, βοαομένης ωμνης.
 βοαομένη ωμνη, βοαομένης ωμνης.
 βοαόμενοι ωμνοι, βοαομένης ωμνης.

Perfectum & plus quàm perfectum, βεβόημένος.
 Aoristus primus, βόηθείς. Futurum primum, βοήθησόμενος.
 Paulò pòst futurum, βεβόησόμενος.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐβόησάμην, βόησαι, βόησάμην, βοήσωμαι, βοήσασαι, βοήσάμενος. Futurum primum, βόησομαι, βόησοίμην, βόησεσθαι, βόησόμενος. de quibus in prima coniugatione.

TERCIA coniugatio circumflexorum formatur à verbis in óω, χευσόω χευσῶ. Futurum in ᾠσω, χευσῶσω. Præteritum in ωχα, κεχεύσασα.

G VILLONIVS. Indicat. præfens χευσόω, &c.] Contractio tertia coniugationis sic fit: o figuratiua sequentibus duabus brevibus, i videlicet, o, aut etiam u diphthongo, in u contrahitur. Si verò sequatur u, aut quæcunque alia diphthongus, contrahitur in oi. At Theodoro Gaza placet, sequente u monophthongo, contractionem fieri vel in ω, vel in u: cui tamen refragatur Chrysoloras, cui placet ω in diphthongum oi duntaxat contrahi. Hinc palàm est, omnem huius coniugationis contractionem fieri in oi, u, vel ω.

Paradigma verborum circumflexorum tertiae coniugationis.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens { χευσόω, χευσῶ, χευσόμεναι, χευσοίς, χευσόμεναι.
 χευσέτον, χευσουτον, χευσέτον, χευσούτον.
 χευσόμεναι ἔμην, χευσέτε ἔτε, χευσέσι ἔσι.

Imperfectum. { ἐχεύσον οω, ἐχεύσες ες, ἐχεύσε ε.
 ἐχευσέτον ε πν, ἐχευσέτων ἔτων.
 ἐχευσόμεναι ἔμην, ἐχευσέτε ἔτε, ἐχεύσον οω.

Perfectum, κεχεύσασα. Plus quàm perfectum, κεκεχεύσασα.
 Aoristus primus, ἐχεύσασα. Futurum primum, χευσῶσω.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum. { χεύσε ε, χευπέτω ἔτω.
 χευσέτην ἔτην, χευσέτων ἔτων.
 χευσέτε ἔτε, χευσέτωσαν ἔτωσαν.
 Perfectum & plus quàm perfectum, κεχεύσασα.

G. iij.

VERBORVM

Aoristus primus, *ῥεῦσωσιν.*

ΟΡΤΑΤΙΒΙ

Præfens & imperfect. { *ῥευσσοίμι οἴμι, σοοῖς οἴς, σοοῖ οἴ.*
ῥευσσοίλον οἴτον, ῥευσσοίτιν οἴτιν.
ῥευσσοίμεν οἴμεν, σοοῖτε οἴτε, σοοῖεν οἴεν.
 Perfectum & plus quàm perfectum, *κεῖϋεσσοίμι.*
 Aoristus primus, *ῥευσσοάμι.* Futurū primū, *ῥευσσοοίμι.*

SVBIVNCTIVI

Præfens & imper. { *ῥευσσῶ εἰ, σοῖς οἴς, σοῖ οἴ.*
ῥευσσῶλον εἰτον, ῥευσσῶλον εἰτον.
ῥευσσοίμεν εἰμεν, σοοῖτε εἰτε, ῥευσσοίσι εἰσι.
 Perfectum & plus quàm perfectum, *κεῖϋεσσοίκα.*
 Aoristus primus, *ῥευσσῶσα.*

INFINITIVI

Præfens & imperfectum, *ῥευσσῶν σοῦ.* Perfectum & plus quàm perfectum, *κεῖϋεσσοάκειαι.*
 Aoristus primus, *ῥευσσοάσαι.* Futurum primum, *ῥευσσοάσειν.*

PARTICIPII

Præfens & imperfectum, *ῥευσσῶν εἰν, ῥευσσοῖνος οὖτος.*
 Perfectum & plus quàm perfectum, *κεῖϋεσσοάως.*
 Aoristus primus, *ῥευσσοάσας.* Futurum primum, *ῥευσσοάσων.*

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Passivum
 tercia cir-
 cunflexorū.

Præfens { *ῥευσσομαι ἔμαι, ῥευσσῶ οἴ, ῥευσσέται ἔται.*
ῥευσσομένον ἔμεθον, σοεσθον ἔσθον, σοεσθον ἔσθον.
ῥευσσομέμεθα ἔμεθα, σοεσθε ἔσθε, σοεσθον οὖται.
 Imperfectum. { *ἔῤευσσομένη ἔμην, σοεσθ ἔσθ, σοεσθε ἔσθε.*
ἔῤευσσομένον ἔμεθον, σοεσθον ἔσθον, σοεσθων ἔσθων.
ἔῤευσσομέμεθα ἔμεθα, σοεσθε ἔσθε, σοεσθον οὖτο.
 Perfectum. { *κεῖϋεσσομαι, ἕσσομαι, ἕσσωται.*
κεῖϋεσσομένον, ἕσσοθον, ἕσσωθον,
κεῖϋεσσομέμεθα, ἕσσωθε, ἕσσωται.
 Plus quàm perfectum. { *ἔκεῖϋεσσομένη, ἕσσωσο, ἕσσωλο.*
ἔκεῖϋεσσομένον, ἕσσωσθον, ἕσσωσθων.
ἔκεῖϋεσσομέμεθα, ἕσσωσθε, ἕσσωλο.
 Aoristus primus, *ῥευσσοθήμι.* Futurū primū, *ῥευσσοθήσομαι.*

Paulò pòst futurum, κεχρυσώσομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectū. { χρυσός εἶ, χρυσοῦσθω, ἔσθω.
 χρυσόεσθον ἔσθον, χρυσοῦσθων ἔσθων.
 χρυσόεσθε ἔσθε, χρυσοῦσθασαν ἔσθασαν.
 Perfectum & plus quā perfectum. { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
 κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων.
 κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθασαν.
 Aoristus primus, χρυσώθητι.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum. { χρυσοίμην οίμην, σόοιο σοῖο, σοίλο σοῖτο.
 χρυσοίμεθον οίμεθον, σόοισθον οῖσθον, σοοιάσθην, οἰσθίην.
 χρυσοίμεθα σοίμεθα, σόοισθε σοῖσθε, σοοίντο, σοῖντο.
 Perfectum & plus quā perfectum. { κεχρυσώμην, υσῶ, υσῶτο.
 κεχρυσώμεθον, υσῶσθον, υσῶσθην.
 κεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶσθην.
 Aoristus primus, χρυσώθην. Futurum I. χρυσαθήσοίμην.
 Paulò pòst futurum, κεχρυσώσοίμην.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imper. { χρυσάμαι ἄμαι, χρυσή οἶ, χρυσήται ἄται. [ἄδον.
 χρυσάμεθον ἄμεθον, χρυσήσθον ἄσθον, χρυσήσθον ᾧ-
 χρυσάμεθα ἄμεθα, χρυσήσθε ἄσθε, χρυσήσθαι ᾧσθαι.
 Perf. & plus quā per. { κεχρυσάμαι, κεχρυσῆς, κεχρυσήται.
 κεχρυσάμεθον, κεχρυσήσθον, κεχρυσήσθον.
 κεχρυσάμεθα, κεχρυσήσθε, κεχρυσήσθαι.
 Aoristus primus, εἰ χρυσάθην.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, χρυσέεσθαι χρυσοῦσθαι. Perfectum & plus quā per. κεχρυσάσθαι. Aoristus primus, χρυσάσθαι.
 Futurum primū, χρυσάθησεσθαι. Paulò pòst fut. κεχρυσώσεσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imper. { χρυσοῦντος ἔντος, χρυσοῦντος ἔντος.
 χρυσοῦντος ἔντος, χρυσοῦντος ἔντος.
 χρυσοῦντος ἔντος, χρυσοῦντος ἔντος.

VERBORVM

Perfectum & plus quàm perfectum, κερυσωμένος.
 Aoristus primus, κερυσθής. Futurū primū, κερυσθησόμενος.
 Paulō post futurum, κερυσωσόμενος.

VERBI MEDII.

Mediū ter-
 tia circum-
 flexorum.

Aoristus primus, κερυσωσάμεν, κερύσασαι, κερυσωσάμεν, κερύ-
 σάσωμαι, κερυσάσασθαι, κερυσωσάμενος.

Futurum primum, κερύσωμαι, κερυσωσάμεν, κερύσωσεσθαι.
 κερυσωσόμενος, de quibus dictum est in ποιέω.

ANNOTATIONES IN CIRCUMFLEXA.

Monosyllaba circumflexa in secunda reperiuntur coniugatione, δρῶ, θλώ, κλώ, facio, contundo, frango. In prima verò primæ coniugationis persona singulari minime, nec in prima plurali, nec tertia, πλώ, πλώμεν, πλώσι: ναυίγο &c. non autem πλώ, πλώμεν, πλώσι.

G V I L L O N I V S. Monosyllaba circumflexa, &c.] Verba (inquit) contracta reperiuntur monosyllaba in secunda coniugatione δρῶ, δρῶν: θλώ, θλών: κλώ, κλών. Sequitur apud Clenardum: in prima verò minime, quem locum sic legimus: in prima verò primæ coniugationis persona singulari minime, nec in prima plurali, nec tertia, &c. Constat locum hunc vel librarium vitio corruptum esse, vel Clenardum non satis dixisse: idē ex verbis Demetrii, qui sic locum hunc tractat: πύτων δὲ τὰ πρῶτα πρόσσω δὴ τ' ὄρισκῃ οὐ- εῖωτος, καὶ παρατακῆ, καὶ ἐπὶ τὰ τρίτα τῶν ἀπὸ ἰωνικῶν ὁ σιμαιοῦντι: τὰ δ' ἄλλα συναιρῶν ὀπίθ' ἔχται, οἷον πλώ, πλώεις, πλώεις: πλώει, πλώι: πλώιτον, πλώιτον: πλώομεν, πλώ- ιτε, πλώιτε: πλώοσιν: πλώοιον, πλώοις, πλώοις: πλώοι, πλώοι: πλώοιτον, πλώοιτον: πλώοίτω, πλώοίτω: πλώοίμεν, πλώοίμεν: πλώοίτε, πλώοίτε: πλώοιον: id est horum verò primæ personæ in Indicatio presentis, & imperfecto Præterito, & item tertia pluralis non contrahuntur. Aliæ autem contractionem recipiunt, ut πλώω, id est ναυίγο, &c. ut supra. Adde quod Et Orpætina & Subiunctiva huiusmodi verborum non contrahuntur prorsus: ut πλώοιμι, πλώοις, πλώοι: ἰὼν πλώω, πλώεις, πλώει, &c.

Quædam ad duas pertinent coniugationes, γηρέω, εἰλέω, ξυρέω: vel γηράω, εἰλεάω, ξυρέω. fenesco, misceor, rado. Crahs a & ε in α, βράζει, βράζει: ὄντ' autem in κ, γράζει, γράζει, ridet, δάζει δάζει, sitis, per κ monophthongum, hoc est nudam vocalem. Quæ morem in quibusdam Attici quoque seruarunt, dicentes ἀζήεις, δάζεις, ζήεις, esuris, sitis, νιούεις: unde imperfectum ἔζην, & infinitivus ζῆν, viuere.

Futurum in ἦσσι vel ὤσι. Quædam figuratiuam retinent, πείλω, πείλω, πείλει, perficio: γράω, γράω, γράω, γράω, video: ὁμῶς, ὁμῶς, ὁμῶς, ἴω, & hæc penultimam Aoristi primi corripunt, ἔγελω, ἔγελω: poetice autem ἔγελωσα, producta penultima per positionem gemini ω. In nonnullis duplex futurum, αἰνέω, αἰνέω & αἰνήσω, laudo: sic κηλέω κηλέω & κηλώσω, voco: κέρω, futuro: κηρέω, laboro: φορέω, vētē fore: φρονέω, sapio: & in secunda, ἀλόω, ἀλόω & ἀλόω, verbero.

Secundum Aoristum, secundum futurum, & præteritum medium tertia coniugatio non agnoscit.

At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iam affectum contractione desinat in ω non purum, idque ad hunc modum: Ex primo Aoristo, primo futuro, & præterito actiuo eliditur penultima vocalis cum consonante sequente, δρῶσι δρῶσι, strepo: futurum primum: δρῶσιν: secundum, δρῶσι. Aoristus primus, εἰδῶσσι: secundus, ἔδρῶσι: præteritum actiuum, εἰδῶσιν: medium, εἰδῶσι: sic μυκῶ μύκω, μύκω, μύκω, ἐμύκω ἐμύκω, μύκω καὶ μέμυκα, μύκω.

G V I L L O N I V S. At in duabus prioribus, &c.] Satis fuisse Clenardum tractare hunc locum in hunc modum. Verba primæ & secundæ contractionum coniugationis, quæ sunt hæc contractione desinunt in ω imperium, in suo presentis contracto formant præteritum medium.

VERBORUM

tionis sextæ coniugationis habentibus circumflexa. Quæ autem in *μ* sunt quartæ, à verbis
 item sextæ desinentibus in *ω*: habent que omnia verba in *μ* tria duntaxat tempora, Pre-
 sens, Præteritum imperfectum, & Aoristum secundum: cætera quæ verba in *μ* tribuuntur,
 tempora sunt Crætionorum. Proinde verba in *μ* Prima coniugationis, sunt à verbis
 in *ω*: Secundæ, à verbis in *αω*: Tertie, à verbis in *ω*: Quartæ, à verbis in *ω* desinen-
 tibus, mutando *ω* in *μ*, & penultimas vocales mutabiles in proprias longas, hoc est *ε* &
α in *υ*: Et *ο* in *ω*. *υ* per se producitur, quæ longe vocales in duali & plurali omnium acti-
 uorum primæ coniugationis, et in omnibus passiuū et medijs iterū mutantur in suas breues.

Reduplica-
tio propria.

Reduplica-
tio impro-
pria.

Reduplica-
tio in qui-
bus tempo-
ribus.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes sunt per *αα*-
αα *αα* hoc, est reduplicationem: quarta non item. Reduplicatio propria
 est, quando prima thematis repetitur consonans, & assumitur breue, *δῆω*, *δῆω*
μ: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, *βῆω*, *βῆω* *μ*, mutando *θ* in *τ*, non *βῆ*
ω *μ*. Reduplicatio impropria, vbi tantum præfigitur, vt si verbū incipiat à vocali,
ῆω, *μ*: aut à literis *σ*, *ς*, *αω*, *ῆω* *μ*. Vltima verò & penultima syllaba sic habet: Migrat
ω putū in *μ*, vocales autem characteristicæ in proprias longas, & *α* in *υ*, *βῆω*, *τῆω* *μ*:
ς, *αω*, *ῆω* *μ*: in *ω*, *δῆω*, *δῆω* *μ*. Cæterum *υ* quum sit anceps, hic longum censebitur,
βῆω, *τῆω* *μ*. Quæcumque igitur in his verbis sortita sunt reduplicatione, tribus
 opus habent syllabis, reduplicatione, penultima longa, & syllaba *μ*. Nec est red-
 plicatio, nisi in præsentis & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Trium quoque temporum hic solum habenda est ratio, præsentis, imperfecti, &
 secundi Aoristi. Præsens peculiarem sibi vendicat inflexionem: imperfectum &
 secundus Aoristus reguntur legibus Aoristi passiuū Barytonorum, excepta penul-
 tima, de qua postea.

G V I L L O N I V S. Excepta penult. Cum excoipit penultimam, necesse est hic intelli-
 gere coniugationem, cuius secundus Aoristus *ῆω*, *ῆω*, *ῆω*, non regitur legibus Aor-
 istis passiuū Barytonorum. Quatuor enim sunt coniugationes verborum in *μ*, quarum ter-
 tia est penultima.

Perfectum, plus quàm perfectum, Aoristus primus & futurum, consueto more
 formantur ab his verbis siue circumflexis, siue Barytonis, vnde manant ipsa verba
 in *μ*: vt *βῆω* *μ*, futurum *βῆω*, à *βῆω*, vel *βῆω*: sic *ῆω* *μ*. Aoristus primus *ῆω*, à *ῆω*:
 item *δῆω* *μ*, perfectum *δῆω*, plus quàm perfectum, *δῆω*, à *δῆω*. Proinde hæc
 tempora, quod sint ad Barytonorum canones exigenda, parum prosequemur in i-
 stis coniugationibus, nisi quid interuenerit, quo defleant à præscriptis legibus.

Medio præterito carent verba in *μ*, & item secundo futuro, perinde atque cir-
 cumflexa.

Secundum Aoristum passiuum quidem ignorant, at medium ritè formant, vt
 & actiuum.

Paradeigma
verbotum
primæ con-
iugationis
in *μ*.

P R I M A coniugatio in *μ*, fit à verbis in *ω*, per redu-
 plicationem, *δῆω*, *τῆω*.

Futurum in *ῆω*, *βῆω*, vt in prima circumflexorum.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens.	{	ἴθης, ἴθης, ἴθης. πίθεις, πίθεις. πίθεις, πίθεις, πίθεις, & Ioncè πίθεις.
Imperfectum.	{	ἐπίθεις, ἐπίθεις, ἐπίθεις. ἐπίθεις, ἐπίθεις.
Perfectum,	{	ἔπιθεις, ἔπιθεις, ἔπιθεις.

Perfectum, *τῆω*, *βῆω*, per diphthongum *ει*.

INFLEXIONES.

Plus quàm perfectum, ἐτε γέμειν, κεις, κει.
Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

Aoristus secundus { ἔθην, ἔθης, ἔθη.
ἔθετον, ἔθετῶ.
ἔθειμι, ἔθετε, ἔθεσαν.

Futurum primum,θήσω, σης, σή, ἂ θείω.
IMPERATIVI

Præsens & imper- { τίθει, τίθειτο.
fectum { τίθετον, τίθετων.
τίθετε, τίθετωσαν.

Aoristus secundus { θές, θέτος.
θέτον, θέτων.
θέτε, θέτωσαν.

OPTATIVI

Præsens & imper- { πθείω, πθείης, πθείη.
fectum { πθείητον, πθείητων.
πθείημι, πθείητε, πθείησαν.

Aoristus secundus { θείω, θείης, θείη.
θείητον, θείητων.
θείημι, θείητε, θείησαν.

SYBIVNCTIVI

Præsens & im- { πθῶ, πθῆς, πθῆ.
perfectum { πθήτον, πθήτων.
πθῶμι, πθήτε, πθῶσι.

Aoristus { ῥῶ, ῥῆς, ῥῆ.
secundus { ῥήτον, ῥήτων.
ῥῶμι, ῥήτε, ῥῶσι.

Infinitivi præsens πθεῖναι. Aoristus secundus, θείναι.

PARTICIPII

Præsens & imper- { ὁ πθεῖς, πθεινός.
fectum { ἡ πθεισα, πθεισός.
τὸ πθεν, πθεινός.

Aoristus secundus { ὁ θεις, θεινός.
ἡ θεισα, θεισός.
τὸ θεῖν, θεινός.

VERBUM PASSIVUM

Fuit ab actuo, compiendo penultimam, πθημι, πθεμην.

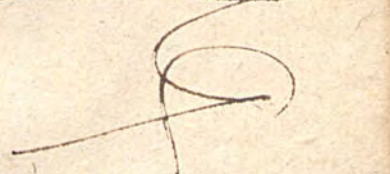
H ij

Handwritten notes in cursive script, possibly a signature or date.

Handwritten notes in cursive script, possibly a signature or date.

VERBORVM

INDICATIVI

Præfens

{ πῆμεν, πῆσασι, πῆται.
πῆμεθον, πῆσαθον, πῆσατον.
πῆμεθα, πῆσαθε, πῆται.

Imperfectum

{ ἐπῆμεν, ἐπῆσασι, ἐπῆται.
ἐπῆμεθον, ἐπῆσαθον, ἐπῆσατον.
ἐπῆμεθα, ἐπῆσαθε, ἐπῆται.

Perfectum

{ τέθεικα, τέθεικας, τέθειται.
τέθειμεθον, τέθεικαθον, τέθεικατον.
τέθειμεθα, τέθεικαθε, τέθειται.

Per ei penultimam, perinde atque actiuum τέθεικα.

Plusquàm perfectum, ἐπέθεικα, ἐπέθεισας. &c.

Aoristus primus, ἐπέθεικα, ἐπέθεισας, ut in Barytonis.

Futurum primum, τέθεισομαι. Paulò post futurũ, τέθεισομαι.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum

{ πῆσασι, πῆσαθον.
πῆσαθον, πῆσαθον.
πῆσαθε, πῆσαθον.

OPTATIVI

Præfens & imperfectum

{ πῆσαι, πῆσαι, πῆσαι.
πῆσαι, πῆσαι, πῆσαι.
πῆσαι, πῆσαι, πῆσαι.

Perfectum & plusquàm perfectum

{ τέθεικα, τέθεικα, τέθεικα.
τέθεικα, τέθεικα, τέθεικα.
τέθεικα, τέθεικα, τέθεικα.

SVBIVCTIVI

Præfens & imperfectum

{ πῆσαι, πῆσαι, πῆσαι.
πῆσαι, πῆσαι, πῆσαι.
πῆσαι, πῆσαι, πῆσαι.

Perfectum & plusquàm perfectum

{ τέθεικα, τέθεικα, τέθεικα.
τέθεικα, τέθεικα, τέθεικα.
τέθεικα, τέθεικα, τέθεικα.

INFINITIVI

Præfens & imperfectum πῆσασι, ab indicatiuo, πῆσαθε.

PARTICIPII

Præfens & imperfectum, ἰπῆμενος, ἰπῆσαθον, ἰπῆται.

Præfens & imperfectum eadem sunt cum passivis.
 Perfectum & plus quam perfectum, & secundum futurum
 desiderantur. Reliqua sunt iria tempora, primus Aoristus,
 secundus Aoristus, & Futurum primum.

Aoristus primus, ἐθέλω: sed parum usitatus.

Futurum primum per omnes modos ac participia, ἦσο-

μαι, ἦσοίμεν, ἦσεσθε, ἦσεσθε, ἦσομαι,

Secundus autem Aoristus inflectitur sic.

Indicativus { ἐθέλω, ἐθέσθε, ἐθέτε, ἐθέμεθον, ἐθέσθε, ἐθέσθητε, ἐθέμεθα, ἐθέσθε, ἐθέτετε.

Imperativus { θέσο, θέσθε, θέσθε, θέσατε, θέσατε, θέσατε.

Optativus { θέμιεν, θέσο, θέντο, θέμεθον, θέσθε, θέσθητε, θέμεθα, θέσθε, θέντο.

Subiunctivus ἐάν { θέωμαι, ἦν, ἦνται, θέωμεθον, ἦσθε, ἦσθεσθε, θέωμεθα, ἦσθε, θέωμαι.

Infinitivus, θέσθαι.
 Participium, ὁ θέμενος, ἡ θέμενη, τὸ θέμενον.

Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, ut postea videbitur.

SECUNDA coniugatio in μι, fit à verbis in άω, εάω.

ἴσθμι.
 Futurum in ἦσο, εἴσο, ut in secunda coniug. circumflexorū.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præfens { ἴσθμι, ἴσθης, ἴσθισι, ἴσατον, ἴσατον, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι.

Imperfectum { ἴσθην, ἴσθης, ἴσθη, ἴσατον, ἴσάπην, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι.

Perfectum: ἴσακα, per α. Plus quam perfectum ἴσάκειν.

Aoristus primus, ἴσακα.

2390
 590
 9

Paradigma
 verborū se-
 cundæ con-
 iugationis,
 in μι.

VERBORVM

Aoristus secūdus { ἔζη, ἔζης, ἔζη.
ἔζητον, ἔζητων.
ἔζημεν, ἔζητε, ἔζησαμ.

Futurum primum, ζήσω.

IMPERATIVI

Præfens & imper- { ζήθι, ζήτα.
fectum { ζήτατον, ζήτων
ζήτατε, ζήτωσαμ.

Aoristus secūdus { ζήτη, ζήτη.
ζήτητον, ζήτητων.
ζήτητε, ζήτητωσαμ.

OPTATIVI

Præfens & imper- { ζήαιω, ζήαιης, ζήαιή.
fectum { ζήαιήτον, ζήαιήτων.
ζήαιήμεν, ζήαιήτε, ζήαιήσαμ.

Aoristus secūdus { ζήαιω, ζήαιης, ζήαιή.
ζήαιήτον, ζήαιήτων.
ζήαιήμεν, ζήαιήτε, ζήαιήσαμ.

SVBIVNCTIVI

Præfens & im- { ζήω, ζήως, ζή.
perfectum { ζήωτον, ζήωτων.
ζήωμεν, ζήωτε, ζήωσι.

Aoristus { ζήω, ζήως, ζή.
secundus { ζήωτον, ζήωτων.
ζήωμεν, ζήωτε, ζήωσι.

Infinitiu præfens, ζήαιωμ. Aoristus secundus, ζήτηναι.

PARTICIPII

Præfens & imper- { ὁ ζήας, ζήατος.
fectum { ἡ ζήασα, ζήασης.
τὸ ζήαν, ζήαντος.

Aoristus secūdus { ὁ ζήας, ζήατος.
ἡ ζήασα, ζήασης.
τὸ ζήαν, ζήαντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præfens { ζήμαι, ζήσαι, ζήται.
ζήμενον, ζήσθον, ζήσθον.
ζήμεθα, ζήσθε, ζήσθαι.

Imperfectum { ἴσμεν, ἴσατο, ἴσατο.
ἴσαμεθον, ἴσασθον, ἴσάδιω.
ἴσαμεθα, ἴσασθε, ἴσατο.

Perfectum, ἴσαμεν, ἴσαται, ἴσαται.

Plus quàm perfectum, ἴσαμεν, ἴσατο, ἴσατο, more consueto.

Aoristus primus, ἴσθην. Futurum primum, ἴσσομεν.

Paulò pòst futurum, ἴσσομεν.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum { ἴσατο, ἴσάδιω.
ἴσασθον, ἴσάδιων.
ἴσασθε, ἴσάδιωσαι.

OPTATIVI

Præfens & imperfectum { ἴσμεν, ἴσθῃ, ἴσθῃτο.
ἴσαμεθον, ἴσθῃσθον, ἴσθῃδιω.
ἴσαμεθα, ἴσθῃσθε, ἴσθῃτο.

Perfectum & plus quàm perfectum { ἴσαμεν, ἴσθῃ, ἴσθῃτο.
ἴσαμεθον, ἴσθῃσθον, ἴσθῃδιω.
ἴσαμεθα, ἴσθῃσθε, ἴσθῃτο.

SVBIVNCTIVI.

Præfens & imperfectum { ἴσμεν, ἴσθῃ, ἴσθῃται.
ἴσαμεθον, ἴσθῃσθον, ἴσθῃσθον.
ἴσαμεθα, ἴσθῃσθε, ἴσθῃται.

Perfectum & plus quàm perfectum { ἴσμεν, ἴσθῃ, ἴσθῃται.
ἴσαμεθον, ἴσθῃσθον, ἴσθῃσθον.
ἴσαμεθα, ἴσθῃσθε, ἴσθῃται.

INFINITIVI

Præfens & imperfectum ἴσασθαι, ab indicatuo ἴσασθε.

PARTICIPII

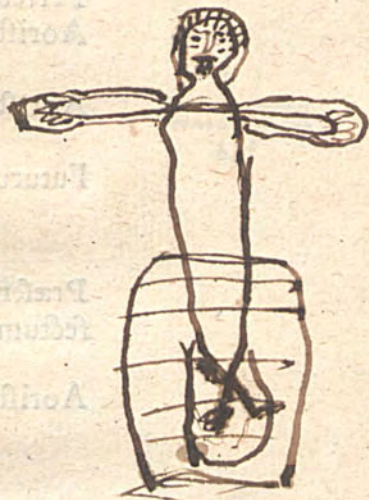
Præfens & imperfectum, ἴσμενος, ἴσμενη, ἴσμενοι.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἴσσομεν, ἴσσομαι, ἴσσομένη, ἴσσομεθα, ἴσσοσθε, ἴσσοσθε.

Futurum verò primum, ἴσσομεν, ἴσσομένη, ἴσσοσθε, ἴσσοσθε.

Aoristus secundus, S. ἴσαμεν, ἴσαται, ἴσαται. D. ἴσαμεθον, ἴσασθον, ἴσασθον, ἴσασθε, ἴσασθε, ἴσατο. Sed in hos verbo non est tempus vltimum.

VERBORVM.

TERTIA coniugatio in μ fit à verbis in $\acute{\omega}$: δῶ, δίδαμι.

Paradigma
verborum
tertia con-
iugationis
in μ .

Futurum in $\acute{\omega}$ σω, δώσω, perinde vt in tertia circumflexorum.
Prateritum, δέδωχα.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

- Præsens { δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
δίδοτον, δίδοτον.
δίδωμι, δίδοτε, δίδετε. Ionicè δίδασι.
- Imperfectum { ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
ἐδίδοτον, ἐδίδοτε.
ἐδίδωμι, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.
- Perfectum, δέδωχα. Plus quàm perfectum, ἐδέδωκα.
- Aoristus primus, ἔδωχα, per κ.
ἔδων, ἔδως, ἔδω.
ἔδοτον, ἔδοτε.
ἔδωμι, ἔδοτε, ἔδοσαν.
- Futurum primum, δώσω.

IMPERATIVI

- Præsens & imper-
fectum { δίδοθι, δίδοτω.
δίδοτον, δίδοτων.
δίδοτε, δίδοτωσαν.
- Aoristus secūdus { δός, δότω.
δοτον, δότων.
δοτε, δότωσαν.

OPTATIVI

- Præsens & imper-
fectum { δίδωιμι, δίδωις, δίδωι.
δίδωιτον, δίδωιτε.
δίδωμι, δίδωιτε, δίδωισα.
- Aoristus secūdus { δώιμι, δώις, δώι.
δώιτον, δώιτε.
δώιμι, δώιτε, δώισα.

SVBIVNCTIVI

- Præsens & im-
fectum. $\epsilon\alpha\iota$ { δίδω, δίδως, δίδω.
διδώτον, διδώτον.
διδώμι, διδώτε, διδώσι.
- Aoristus
secundus $\epsilon\alpha\iota$ { δώ, δώς, δώ.
δώτον, δώτον.
δώμι, δώτε, δώσι.

INFLEXIONES.

INFINITIVI

Præfens & imperfectum, διδόναι. Aoristus secundus, ἐδούνα.

PARTICIPII

Præfens & imperfectum { ὁ δίδως, δίδοντας.
ἡ δίδουσα, δίδουσα.
τὸ δίδον, δίδοντας.

Aoristus secundus { ὁ δούς, δόντας.
ἡ δούσα, δούσα.
τὸ δὸν, δόντας.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præfens { δίδωμαι, δίδομαι, δίδονται.
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθων.

Imperfectum { διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.
ἐδιδόμεν, ἐδίδου, ἐδίδου.

Perfectum δέδωμαι. Plus quàm perfectum, ἐδέδωμεν.
Aoristus primus ἐδόθην. Futurum primum δοθήσομαι.
Paulò pòst futurum, δεδέσσομαι.

IMPERATIVI

Præfens & imperfectum { δίδου, δίδοσθαι.
δίδουσθον, δίδοσθων.
δίδουθε, δίδοσθασαι.

perfectum & plus quàm perfectum { δέδου, δεδόσθαι.
δέδοσθον, δεδόσθων.
δέδοσθε, δεδόσθασαι.

OPTATIVI

Præfens & imperfectum { διδοίμεν, διδοίω, διδοίτω.
διδόμεθον, διδοίσθον, διδοίσθων.
διδόμεθα, διδοίσθε, διδοίτω.

Perfectum & plus quàm perfectum, δεδοίμεν, δεδοίω, δεδοίτω
yt præfens.

SVBIVNCTIVI

Præfens & imperfectum { δίδωμι, δίδω, δίδωται.
διδόμεθον, δίδωσθον, δίδωσθον.
διδόμεθα, δίδωσθε, δίδωται.

VERBORVM

Perfectum & plus quàm perfectum, ἐὰν δέδωκα, δέδωκα, δέδωκαται, vt præsens.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, δίδωσθαι, ab indicatiuo δίδωσι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum, ὁ δίδωμενος, ἡ δίδωμένη, τὸ δίδόμενον.

VERBI MEDII

Medium.

Aoristus primus, ἐδάχαμι, parum vsitatus.

Aoristus verò secundus sic inflectitur.

Indicat. { ἐδάχαμι, ἐδάχαστο, ἐδάχαστο.
 ἐδάχασθε, ἐδάχασθον, ἐδάχασθην.
 ἐδάχασθε, ἐδάχασθε, ἐδάχαστο.

Imperat. { δάσσο, δάσσω,
 δάσθον, δάσθων.
 δάσατε, δάσασαται.

Optat. { δάμεν, δάτω, δάτω.
 δάμεσθον, δάσθον, δάσθην.
 δάμεσθε, δάσθε, δάτω.

Subiunct. ἐὰν { δάμεν, δάτω, δάτωται.
 δάμεσθον, δάσθον, δάσθον.
 δάμεσθε, δάσθε, δάτωται.

Infinit. δάσθαι.

Particip. ὁ δάμενος, ἡ δάμενη, τὸ δάμενον.

Futurum primum per omnes modos & participia, δάσομαι, δάσοίμεν, δάσεσθαι, δάσοίμενος.

QVARTA coniugatio in μι fit à verbis in ὄω, ζεύγνυμαι, ζεύγνυμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

paradigma
 verborum
 quarta con-
 iugationis
 in μι.

Præsens { ζεύγνυμι, ζεύγνεις, ζεύγνυσι.
 ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
 ζεύγνυμι, ζεύγνυτε, ζεύγνυσι.

Imperfectum { ἐζεύγνυα, ἐζεύγνεις, ἐζεύγνυ.
 ἐζεύγνυτον, ἐζεύγνυτον.
 ἐζεύγνυμι, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαι.

IMPERATIVI

Præsens & imper- { ζεύγνυθι, ζεύγνυτα.
 ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
 ζεύγνυται, ζεύγνυτασαι.

INFLEXIONES.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ζευγνύω.

PARTICIPII

ὁ ζευγνύς, ζευγνύς.

Præsens & imperfectum { ἡ ζευγνύσα, ζευγνύσθῃ.

{ τὸ ζευγνύ, ζευγνύτος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens

{ ζευγνύμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνιται.

{ ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.

{ ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνιτα.

Imperfectum

{ εὐζευγνύμι, εὐζεύγνυσσο, εὐζεύγνυτο.

{ εὐζευγνύμεθον, εὐζεύγνυσθον, εὐζευγνύσθῃ.

{ εὐζευγνύμεθα, εὐζεύγνυσθε, εὐζεύγνιτα.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum

{ ζεύγνυσσο, ζευγνυσθῶ.

{ ζευγνύσθον, ζευγνύσθῃ.

{ ζεύγνυσθε, ζευγνύσθασα.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ζεύγνυσθαι, ab indicativo, ζεύγνυσθῆ.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνύμενη, ζευγνύμενον.

G V I L L O N I V S. Indic. præsens, τίνῃ, τίνῃ, &c. Præsens & imperfectum vocis actiue verborum in μ desinentium, in tribus personis singularibus recipiunt augmentum temporale videlicet aut ω, ut τίνῃ, τίνῃ, τίνῃσι: τίνῃ, τίνῃ, τίνῃσι: τίνῃ, τίνῃ, τίνῃσι: τίνῃ, τίνῃ, τίνῃσι. In quibus videmus α & α figuratiue thematum grauitonorum τίνῃ, τίνῃ, migrare in u. At in δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι: δίδωμι, δίδωμι, δίδωμι, vocalis α fit ex o, figuratiua litera grauitoni δίδω. Sed verba hec omnia in omnibus personis tam dualis, quam pluralis numeri, augmento reiecto repetunt figuratiua thematis grauitoni sextæ coniugationis vnde fluxerunt: ut δίδωμι, δίδωμι: δίδωμι, δίδωμι: δίδωμι, δίδωμι. Id quod etiam faciunt in omnibus numeris quorumcumque temporum vocis passiuæ. Quarta porro verborum in μ, ut producat u in tribus personis singularibus præsentis & imperfecti vocis actiue, certe illud ipsum corripit in toto duali & plurali, ut ε in omnibus numeris eorundem temporum vocis passiuæ.

Secundus autem Aoristis suapte natura longam vocalem, id est augmentum temporale retinet in omnibus numeris, præter εἶλω, & εἶλω, quæ duo, reijciunt augmentum in duali & plurali, perinde atque præsens & imperfectum.

Verbum in μ trium primarum coniugationum, & grauitonis, item eorum thematibus Iones præfigunt augmentum i, aut etiam loco τῷ i, in quibusdam casibus (nisi extendatur postpositum) præponitur verbo incipienti à vocali præponitur consonans prima litera ipsius thematis, ut sit, ut verba eiusmodi trium sint ut minimum syllabarum. Quæ autem nos hoc augmenta vocamus, Ctenardus reduplicaciones proprias & impropriæ appellat.

Superiorum regularum exempla.

Themata grauitona, vnde sunt verba trium.

rum autem penultima diphthongus, *διῆται, δειῖται.*

Imperatiui in *διῆται, ἴσαται, διδῆται, ζειῖται*, à prima plurali *μῆτε* verso in *δι, ἴσα μῆτε, ἴσαται*: sed *ἴσαται* per *η*, non *δι*: de quo vide Aoristum passiuum Barytonorum.

Etiã hic magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à contractis, *ἴσαι, ἴσαι, δίδου, ζειῖ, ἴσαι, δίδου.*

Optatiui præsens, *πιῖται, ἴσαι, διδῆται*, & secundus Aoristus, *ἴσῃ, διῆται, δίδου*, per diphthongum quæ continet figuratiuam coniugationis, *ει, αι, οι.*

Subiunctiu præsens, *πιῖται, τιῖται, ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι: διδῆται, διδῆται, δίδου.* secunda & tertia persona singularis per diphthongum impropriam ἦ primæ coniugationis, & secundæ, ἦ tertiæ.

Secundus autem Aoristus, *διῆται, ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι: δίδου, δίδου, δίδου*: per ἦ in duabus primis coniugationibus, & per ῆ in tertia.

Quarta coniugatio caret Optatiuo & Subiunctiuo.

Infinitiu præsens, *πιῖται, ἴσαι, διδῆται, ζειῖται*, per figuratiuam coniugationis Notio ante *ται*.

Participium præteriti perfecti, *ἴσαντες, ἴσαντες, ἴσαντες*: & Ionice, *ἴσαντες, ἴσαντες*: si- Ionismus.

quidem Iones è præteritis subtrahunt *κ*, & penultimam corripunt: *μῆται, μῆται, μῆται*, promptus sui: sic *ἴσαντες, ἴσαι*: & participiū *ἴσαντες*: deinde per crasin, *ἴσαντες, ἴσαντες, ἴσαντες*, *ἴσαντες, ἴσαντες, ἴσαντες*: à quo compositum *διῆται, distincta, discreta*, utrunque verò & masculinum & neutrum habet accentum, & per *ω* scribitur. Idem dicendum in *ζειῖται, natus, μῆται, μῆται, ἴσαντες, ἴσαντες, ἴσαντες*, *ἴσαντες, ἴσαντες, ἴσαντες*: quæ rum thematum sunt, *ζειῖται, nator, μῆται, μῆται, μῆται*: unde *ζειῖται, ζειῖται, ζειῖται*: *μῆται, μῆται, μῆται*: *βῆται, βῆται, βῆται*.

Passiu præsentis secunda persona, *ἴσαι, ἴσαι*: & Atticè *ἴσαι, ἴσαι*, ut Baryton- Annotatio rum, *ἴσαι, ἴσαι*.

G V I L L O N I V S. Passiu præsentis secunda, &c.] Passiuæ & media presentia, & in vocem passiuam.

futura omnia formant secundas personas singulares per contractionem Atticam, ex vocibus Ionicis hiantibus in *ται* quippe desinentibus ad hunc modum, *τιῖται, τιῖται: τυῖται, τυῖται: τυῖται, τυῖται: τιῖται, τιῖται: τιῖται, τιῖται*. Ad quarum formam secundæ persone presentis passiuæ verborum in *μῆ* sunt, sed prius deiractio *σ*, ut ex *ἴσαι* fiat *ἴσαι* vocæ Ionice, unde per contractionem *ἴσαι*: sic *ἴσαι, ἴσαι*.

Imperfecti similiter secundæ personæ, *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, reiiciunt *σ*, ac deinde crasin pauuntur: *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*.

Perfectum passiuum verborum in *μῆ* corripit penultimam: actiuum *ἴσαντες*, passiuum *ἴσαι*: sic *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, a breui: qua lege à *ἴσαι* diceretur *ἴσαι*, ab actiuo *ἴσαι*, ut in actiuo, ita in passiuo scribitur per *ει* Boeoticè, *ἴσαι, ἴσαι*.

Aoristus primus, *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, penultima breui, à tertia perfecti *ἴσαι*, *ἴσαι*: sic à *ἴσαι*, correpta penultima dicendum erat *ἴσαι*, sed prius *σ* veniit in tenue *τ*, *ἴσαι*.

Imperatiuus *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*: & abiecto *σ*, per crasin Atticè dicitur *ἴσαι, ἴσαι*: Ionismus. *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, ut in imperfecto: Iones enim tollūt *σ*, deinde Attici contrahunt. Atticismus.

Optatiui præseni, *πιῖται, διδῆται, διδῆται*: *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*: *διδῆται, διδῆται, διδῆται*. Perfectum verò, *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*: *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*: *διδῆται, διδῆται, διδῆται*. In utroque penultima diphthongus continens figuratiuam cōiugationis, *ει, αι, οι*.

Dux autem personæ circumflexitur, si Optatiuus actiuus sit in Notio de- vii: alie qui actiuus est acutus in antepenultima, *διῆται, διῆται, διῆται*, possent, accentu.

πιῖται, πῆται: *διῆται, διῆται* enim receptum est, non *διῆται*.

Subiunctiu præsens, *πιῖται, ἴσαι, ἴσαι*, per *η*: *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, per *αι*: *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, per *οι*: *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, per *ου*: quæ cum a acutus circumflexus. At *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, si possent, acuitur

antepenultima quæ actiuus *διῆται, διῆται* sit vltatū, ut modo dictū est in Optatiuo. Alij dicunt *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, & actiuum *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, dicitur enim *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, *ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι*, per *η*.

Masc. ἐκεῖνος. Fœm. ἐκεῖνη. Neut. ἐκεῖνο, sine γ declinandum

ἢ ὁ λόγος, ἢ πρὸς τὸ ζῦλον.

Attici demonstratiuis addunt ἰ acutū ἐπιεί, πρὸς τὴν τετραπύ, τετραπύ: ἐκείνοι, ἐκείνοι, &c. Atticisms.

GVILLONIVS. Attici demonstratiuis, &c. Singulis casibus pronominum Demonstratiuorum Attici addunt ἰ: a acutitonum, idque auctore Demetrio, πρὸς ἀκρίβεια ἐνδείξειν, id est, ad maiorem demonstrationem. Porro τούτῳ & παντί pro τούτῳ & παντί dicta sunt per Syncope, vitandi hiatus gratia.

In neutro autem singulari, τούτῳ, & sæpius, τούτῳ: in plurali verò pro ταῦτα dicunt τούτοι.

Relatiuum vnum, αὐτός, ipse omnium personarum: αὐτός ἐγώ, ipse ego: αὐτός σὺ, ipse tu, αὐτός ἐκεῖνος, ipse ille.

Masc. αὐτός. Fœmin. αὐτή. Neutr. αὐτό. ἢ ὁ λόγος, ἢ πρὸς τὸ ζῦλον. Neutrum αὐτό, sine γ, vt τῆτο & ἐκεῖνο.

Composita tria, ἐμαυτῷ meipsum: σεαυτῷ, tuipsum: ἐαυτῷ, sui-Composita. ipsum: carent autem nominatiuo.

primæ personæ Masc. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτόν. Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆ, ἐμαυτή. Neutr. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτό.

Secundæ personæ, σεαυτῷ, σεαυτῶ, σεαυτόν: σεαυτῶν, σεαυτῆς, σεαυτῆ, σεαυτῶν: σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτό. & per crasin σεαυτῷ, σεαυτῶ, σεαυτόν, &c.

Tertiæ personæ, ἐαυτῷ, ἐαυτῶ, ἐαυτόν: ἐαυτῆς, ἐαυτῆ, ἐαυτή: ἐαυτῶν, ἐαυτῶ, ἐαυτό. quumque duo precedentia tantum habeant singulare, hoc etiam declinatur pluraliter, & cōiunctim & diuisim, ἐαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν: ἐαυτοῖς, & σφίσι αὐτοῖς: ἐαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν. Sic ἐαυτῶν, ἐαυτοῖς, ἐαυταῖς: ἐαυτῶν, ἐαυτοῖς, ἐαυτά. Et huius quidem plurale in omnes quoque quadrat personas, ἐαυτῶν, nostrum, vestrum, suipsum: ἐαυτῶν, nos, vos, seipsum. Sic & interdum singulariter ἐαυτῷ, tuipsum: ἐαυτόν, teipsum.

Quum reperiuntur aspirata αὐτῷ, αὐτῶ, αὐτόν, & similia, aphæresis est, pro ἐαυτῷ, ἐαυτόν.

Infinítu pronome vocant ὁ δαίνα, quidam: & sic declinatur.

Masc. ὁ δαίνα, τῷ δαίνο, τῶ δαίνοι, τὸν δαίνα.

Fœm. ἡ δαίνα, τῆς δαίνας, τῇ δαίνοι, τὴν δαίνα.

Neutr. τὸ δαίνα, τῷ δαίνο, τῶ δαίνοι, τὸ δαίνα.

Declinantur etiam ὁ δαίνα, τῷ δαίνατι, & δαίνατι. Et ὁ δαίνα, τῷ δαίνο, τῷ δαίνο, τῶ δαίνοι, τὸν δαίνα, apud poetas.

ARTICULO.

Articulus demonstratiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quæ antea declinauimus. Substantiuum relatiuum Qui, quæ, quod.

ὁ, ἡ, τὸ, ὅς, ὅτι, ὅτις, ὅτις.

ποτικῆ χάρις : vnde receptus Dativus pluralis τῶν χαρίων, & Genitiuus Dualis τῶν χαρίων ἀλλήλων ἀλλήλων singultus, ἀλλήλων ἀλλήλων lynn.

G V I L L. Genitiuus quoque interdum, &c.] Heteroclita quaedam nomina variam ab eodē recto sortiuntur inflexionē, vt χάρις, τῆς χάριτος ἢ χάριτος. Sic ὁ χάριων χάριτος ἢ χάριτος; πάρις πάριτος ἢ πάριος. Alia à diuersis rectis vario modo inflectuntur, ὁ φόρυον vel φόρυον, τῶ φόρυον; ἢ ὁ φόρυον, τῷ φόρυον, ἢ ὁ φόρυον, τῷ φόρυον ὁ μωὸν τῷ μωῶν ἢ μωῶν, ἢ ὁ μωῶν τῷ μωῶν ἢ μωῶν, ἢ μωῶν τῷ μωῶν, ἢ μωῶν τῷ μωῶν, ἢ μωῶν τῷ μωῶν, ἢ μωῶν τῷ μωῶν. ὁ θαλῦς θαλῦς, quod in prima simpliciū contrahitur à θαλῦν, ἢ in quinta θαλῦν θαλῦν. Quedā indeclinabilia sunt, vt nomina literarum ἀλφα βῆτα, ἔτε. Adde neutra in ep, que in penultima ω habēt, vt τὸ γάκω. Porro neutra in as nulla vocali precedente, nec λ, nec ρ, vt τὸ βῆτα, ἢ βῆτα, τὸ λέπας, δῆπας, δῆμας. huc accedit σῆμας τῷ σῆμα, τὸ ὄαρ, ἄρφα, χῆριον, ἢ alia id genus. Nonnulla tamen eorum aliquando declinata reperiuntur. Notabis ἄλφα pro ἀπυα, id est quadrā, in Nominatiuo ἢ Accusatiuo pluralibus duntaxat. Et alia perinde que certos casus habent, ceteris verò carent, vt τὰν vel ὁ τὰν, ὁ Ἀμικε, ἢ ὁ Ἀμικε, vocatiuus cuiuslibet numeri. Sic τῷ ἀργῶς, τὸν ἀργῶν, οἱ ἀργῶν, pro agno. οἱ φῶβῶν φῶβῶν placent, τῶν φῶβῶν φῶβῶν placentas.

Estorum nomina in numero duntaxat multitudinis inflectuntur, vt θάλασσα, θουρία, διαφάνια, γαίελλια, ἰγυγία.

Quandoque diuersa nomina eiusdem rei, sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio: vt ἡ γυνὴ αἰξῆ inusitatum, pro quo ἡ γυνὴ mulier, τῆς γυναικὸς, ἢ ἡ γυναικί, πῶν γυναικῶν, ὡ γυναικῶν sine ξ, vt quandoque ὡ ἀνὰ ab ἀνὰξ rex : τὸ γάλα lac, τῶν γάλακτων, ab inusitato γάλαξ: nam tria ἀνὰξ, ἰνὰξ, & γάλαξ, Genit. habent in κω. sed adest pleonasmus literæ τ, ἀνὰκτος, ἰνὰκτος, γάλακτος.

ὁ Ζῦς, τῷ Δῖς, τῷ Δῖ, τὸν Δῖα, ὡ Ζῦ ἰupiter.

G V I L L. Ζῦς, τῷ Δῖς, &c.] nomen Ζῦς, ἢ Doticè δῖος in numero duntaxat unitatis declinatur. Sunt ἢ alia que singulariter sepius inflectuntur quàm pluraliter, vt ἡ γῆ terra, τὸ πῦρ, ὁ ἀήρ, ἢ ἄλλ, τὸ ἕλαιον. Adde propria, vt αἰνείας, πρίλαιος, ἢ ἰλίον, ἢ τροίον. Sunt tamen quaedam propria, que numero duntaxat multitudinis gaudent, vt αἱ ἀβύσσαι.

τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδωρ: etiam τὸ ὕδωρ, ὕδωρ aqua.

ὁ πῶν, τῶν πῶν multus, & neutrum τὸ πῶν, reliquos omnes casus in quouis genere ac numero sumit ab inusitato Nominatiuo πῶν, τῷ πῶν, ἢ πῶν, τῆς πῶν, ἢ πῶν, τῆς πῶν: & sic deinceps.

ὁ μέγας manus, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα. cetera omnia per tria genera & totidem numeros, accipiuntur ab inusitato nomine μέγας, τῷ μέγα, τῷ μέγα, ἢ μέγα, τῆς μέγας, & reliqua.

Neutra quaedam in ep Genitiuus habent in ατος ab inusitatis nominibus in as, τὸ ἦμαρ ἦμαρος iecur. ab ἦμας: sic ἦμαρ dies, εἶδ' ἄρ' εἶσα, φῆμαρ, puteus, εἶμαρ ἀδερς, δῆμαρ εἶσα, ὄμαρ utilitas.

Et hætenus de Nominibus: pergamus ad Verba.

ANNOTATIONES IN VERBA.

Ognata tempora sunt, quorum eadem est figuratiua. Præsens & imperfectum, τῶν ἰστων, ἔτυστων. Perfectum & plus quàm perfectum, τῶν ἰστων, ἔτυστων. Aoristus primus & Futurum primum, ἔτυσα, τῶν ἰστων. Aoristus secundus, Futurum secundum & Præteritum medium, cognationem inter se habent, ἔτυπον, τυσῶ, τέτυπα.

Attici tertijs personis in i vel e, addunt literam y, etiam ante consonantem, τῶν ἰστων Atticisms. σιν vel ἔτυσιν τῶντων, verberant vel verberavit hunc.

G V I L L. Attici tertijs personis, &c.] Si vel aliquatenus te torquas hic locus Clenardus, vide tu ea que de Appédice tum Attica tum cōmuni superius dixerim in eunt locū Clenardi, vbi fol. 12. sic habet: Dativus pluralibus aut personis in definitibus Cæc.

Litera ρ propter syllabicū augmentū geminatur, ἔτυσα ἔτυσα: & ρ posterius alpiatur, prius lenem habet spiritum; Nulla siquidem syllaba desinit in aspiratam vel Regula. si litera geminetur, prior est tenuis, ἀρῆς, ἄρφα, ἄρφα: Attica, Sappho, Bacchus.

INVESTIGATIO

Tam illa δεξιμης δεξιμης edificavit. τετεμνησ τετεμνησ scidi, κικεμνησ κικεμνησ labo-
 wavi, & consimilia, prater haec η ημω η μω ineratius, επεη μω επιπεραμης, προση μω ac-
 cesseramus, ηεε τε η τε, επη τε, η αμω η μω, απη μω, απημω απημω: etiam ista, η δει μω η σμω,
 η δει τε η τε, η δει αν, η αν ελιση, & mutato δ in σ, vt contra η μω pro η μω scimus, η σ-
 αν ησαν steterunt, ησαν περ η ab ησαν ησαν. at ησαν περ η pro ησαν, vt απάβαζι pro α-
 νάβαζι ascende, α pro η ησαν τε ησαν τε permittisisti, απίστατε discisistis, ηλω μω ηλω μω la-
 uabamini, εοιγε μω, εοιγε μω videmur, δεδοικε μω, δεδοικε μω timemus. sed de lyncope fatis
 multa sunt enumerata.

annotatio
 de finitis in
 σκω & σκω-
 ρει.

Απολλύω & ἀπολλύμι perdo, perco, destruo. Futurum ἀπολλώ. prateritum mediū Atticum
 ἀπόλωκα, ab ἀπόλλω. Futurum ἀπώλωσθαι prateritum ἀπόλωκα, ἀπόλωκα, ab ἀπώλωσθαι.

Απίσκλησθαι induri, ἀπισκλήκω: tabidus, ἀπισκλήκω: obtrivisse, perfecta sunt ab inu-
 sitato ἀποσπλάω. Opratius ἀποσπλάω ab ἀποσπλάω.

Αρῆσκω placeo, Futurum ἀρῆσω ab ἀρῆω: nam σκω & σκω μαγ tanquam ω & ο μαγ: βρώ-
 σκω comedo, γηράσκω, senesco, ἰλάσκω μαγ placeo, vt βρώω, γηράω, ἰλάω μαγ.

Αὔξω augeo, Futurum αὐξήσω ab αὐξήω. Innumera Barytona facta sunt à circum-
 flexis, temporaque fiunt à circumflexis, ἀλέξω arceo, ἄδο μαγ indignor, βέλο μαγ volo, θέ-
 λο volo, μάζω μαγ ruro, μέλο μαγ curo, μωρῶ μαγ miteo, ο χο μαγ discito, ο ο μαγ ruo, ο φάλω de-
 beo, tanquam ἀλόξω ἀλέξω, ἀχθίο μαγ ἀχθῶ μαγ, &c.

Barytona à
 circumflexis.

Απῆρησθαι sufficit, imperfectum ἀπέρησθαι. Futurum ἀπορήσει. Aoristus primus ἀπέρησε,
 ab ἀπορήσω. Vide χροῖ.

Αφίει dimittebat, imperfectum à circumflexo, pro ἀφίω, ab ἀφίωμι dimitto: vt ἐβῆδῃ pro
 ἐβῆδῃ. Atticè augetur ἀφίει, ἡφίει, vt ἡφῆσθαι ab ἀφῆσθαι, dimissus est.

Αφικεῖσθαι inenitabilis, à φινω, tertia persona prateriti passivi ἀφικεῖσθαι, verbale φικε-
 πῆσθαι, vnde ἀφικεῖσθαι, & ablata prapositionia, ἀφικεῖσθαι, vt τέτυκται pro τέτυκται, à τετύρω,
 fabrico.

B

Βάιω vado, Futurum βήσω μαγ à βῆω Aoristus secundus, ἐβῆω à βῆμι. sic κτεῖσθαι, κ-
 τεῖσθαι. Imperatius κτεῖσθαι, vt ἀνάβαζι, per α Atticè, pro κατέβαζι, vt etiam φάβι, &
 σύμχαζι: per apocopen autem κατέβαζι, ἀνάβαζι, vt ἀνάστα, pro ἀνάστηθι, exurge.

Βάλλω mitto, Perfectum βέβηκα à βῆω: vt ἀπίσκηκα, non à simplici, σῆλλω sicco,
 sed σκῆλλω.

Βίωω vivo, Futurum βιώσω μαγ: tertia prateriti passivi βεβίωωσι vita peracta est, tan-
 quam impersonale: & participium βεβίωωσθαι. Aoristus secundus ἐβίωω. Imperat βίω-
 θι, βιώω. Opratius, βιώω vt δάω, vnde βιώω vt δάω. Infnit. βιώωμι. Participium
 βεβίωωσθαι à βιώωμι.

In τίω facta
 à præsenti
 & futuro ap-
 perentiam
 actus signi-
 fican.

Γαμῶω dico vxorem, Futurum γαμήσω. Aoristus primus ἔγαμω à γάμω, Præsens γα-
 μῶω εἰς vxoribus, nam quadam in eis appetentiam actus significant, ac partim fiunt
 à futuro, πολεμήσω, πολεμήσω bellaturio, ὄψω, ὄψω cernere curio, βρώσω, βρώσω εἰς usurio:
 parim à præsenti, κρατῶ κρατῶω, κηρῶ, κηρῶω, τελέω, τελέωω, & alia consimili ratione.

Γίνομαι & γίνομαι, Futurum γήσονται. prateritum γέγονα. Aoristus primus me-
 dius ἐγένεσθαι. Secundus ἐγένεσθαι à γένεσθαι, prateritum medium γέγονα à γένεσθαι. Ao-
 ristus primus medius ἐγένεσθαι, Futurum primum medium γήσονται à γένεσθαι. Dici-
 tur etiam γηνάω, per geminum vt, vnde Aoristus primus ἐγένεσθαι, medius ἐγένεσθαι,
 tertia persona ἐγένεσθαι. lyncope ἐγένεσθαι, pro qua γήσονται, more Ionum, qui augmen-
 ta respuunt: vt etiam γένεσθαι pro ἐγένεσθαι, ab ἐγένεσθαι.

Γινώσκω cognosco, Futurum γνώσονται. prateritum ἔγνωκα à γνῶω. Aoristus secundus
 ἔγνω. Imperatius γνώσονται. Infnitius γνώσονται. participium γνώσονται à γνῶω: sic ἀπαγνώσκω,
 ἀπῆγνωκα, ἀπῆγνω, &c.

Δ

Δάκνω mordeo, Futurum δήξω. Aoristus secundus ἐδάκον à δάκω.

Δεινύω & δεινύμι ostendo, Futurum δείξω. Aoristus εἰδείξα, à δέκω, sic ἀποδείνυμι
 demonstratio, ἐπιδείνυμι, ἐπιδείνυμι.

Δίω ligo, Futurum δώσω & δώσω, prateritum passivum δέδωκα. Aorist. primus ἐδέξατο.

Δύομαι rogo, δέχομαι, Futurum δέξομαι. prateritum δέδηκα. Aoristus primus
 ἐδέξατο, à δέχομαι.

Die geachtte
 Janne die geachtte

Aut horat

Δὴ oportet, infinitivus δῆν, utrunque à δῆω. Futurum δῆσι. Aoristus primus ἰδῆσι, à δῆω. Sunt autem impersonalia vocis actione tertia persona.

Δίδω timeo, Præter. δίδου. med. δίδου. pro δίδου. euphonia gratia: at Ionicè δῆσι tollendo consonantem, & corripiendo penultimam. Imperat. δίδου time: nam δίδου τοι may territo, siue territor, attonitus sum. Fut. δίδου. Aorist. secund. pass. ἰδῆσι. Imperat. δίδου. Syncope δίδου, pro quo etiam δίδου: à δίδου may timeo: crebro enim additur subiunctiva, ut fiat diphthongus, ut contra altera è diphthongo tollitur, si may ἰμασι vestis, ἰμασι pallium. Syncope verò in multis locum habet.

Δίδω doceo, Futur. δίδω. Aorist. ἰδῆσι à δίδω. Διδράσκω, Futur. διδράσω. Sic ἀποδιδράσκω, δειδράσκω. Aorist. secund. δίδραν ἀποδράν, pro δίδραν ἀπιδράν, ab ἀποδράν, δειδράν sed ea pro η, ut ἰδῆσι ἰδῆσι. Particip. ἀποδράν ἀποδράντος. at ἀπιδράν δειδράν fingerunt, Syncope pro ἀπιδράν δειδράν. Infinit. δράναι, Præfens.

ἔδω pro ἔδω ἰδῆσι ego noui, ut ἔδω may pro ἔδω ἰδῆσι ego puto, per crasin. ἔδω edo, Præterit. actiuum ἔδω. & pleonasmò ἔδω. Præterit. med. ἔδω. Fut. secund. med. ἔδω may pro ἔδω may, ut φάγο may, πό may edum, bibam.

ἔδω scio, Futur. ἔδω may vel ἔδω may remoto. Præteritum med. ἔδω. sed Futur. ἔδω ab ἔδω. Præterit. ἔδω. plusquam perfect. ἔδω. Syncope ἔδω, ἔδω. Infinit. ἔδω. Particip. ἔδω. plusquam perfect. ἔδω. Atticè ἔδω, εἰ η. Aorist. secundus ἔδω noui. poëticè ἔδω vidi, sine ε, id quod in reliquis perdurat, ἔδω, ἔδω, τὰν ἔδω, ἔδω. particip. ἔδω. Optatiui præfens ἔδω, ab ἔδω.

ἔδω pro ἔδω. Aoristus secundus, Syracusio more, εἰ pro ε, at ἔδω ἰδῆσι, Aorist. primus, ut τῆσι.

ἔδω clamavi, Aorist. primus à κλάω clamo, quandoque præteritum fit præfens, à κλάω. Præterit. med. κλάω. inde κλάω. Futurum κλάω. Aoristus κλάω. Απειθω persuadeo, confido, Præteritum medium απειθῶ, vnde circumflexum απειθῶ. Δω confido, à quo verbale απειθῶis confidentia, fiducia.

ἔδω vigilo, Præterit. med. ἔδω. vnde præfens ἔδω. ἔδω interrogo. Futur. ἔδω may ab ἔδω may. Aorist. secund. med. ἔδω: nam ἔδω fit ab ἔδω may.

ἔδω inuenio. Futurum ἔδω ab ἔδω. Aoristus primus passiuus, ἔδω.

ἔδω habeo. Futur. ἔδω per ε aspiratum. Præteritum ἔδω. Aoristus secund. ἔδω, à ἔδω. Imperatiuus ἔδω, ἔδω expecta, differ, ἀποχεῖς intende, præoccupata, à ἔδω, ut ἔδω die vel sequere, à ἔδω: ἔδω ser, à ἔδω, ad morem ἔδω à τῆσι. Aoristus secundus medius ἔδω ἀνῆδω toleravi. Imperat. ἔδω ἀποχεῖς abstine. at ἔδω me reprimebam seu repressi, ab ἔδω habeo, teneo, verbale ἔδω à ἔδω. Præteritum passiuum ἔδω, tertia persona ἔδω, ἔδω, sic verbale ἔδωis habitus, ab eodem. Aoristus primus pass. ἔδω similiter ab ἔδω. sic illa aoristi quos supra notauimus. ἔδω, ἔδω, ἔδω, ἔδω, ἔδω, ἔδω regulariter deduci possunt à passiuo perfecto verborum in μ. In summa, verbalia quæ longam habent penultimam vocalem, proficiscuntur à circumflexorum Præterito: contra, quæ breuem, à verbo in μ: nam huius præteritum passiuum penultimam breuiat, ut ἔδω figura, forma, ab ἔδω may, ἔδωis habitus, ab ἔδω may. ἔδωis captiuus, ἔδωis captiuus, ab ἔδω may captus sum. ἔδωis datio, à ἔδω may, & ita in cæteris.

ἔδω induo vel sedeo, augetur per ε, Præteritum passiuum ἔδω, Plus quam perfectum ἔδω participium ἔδω. Aoristus primus, ἔδω. Participium ἔδω. Verbale ἔδω, ἔδω, augmentum seruatur, vnde ἔδω ablato ε: sic ἔδω ab ἔδω, ἔδω ab ἔδω.

ἔδω, pro quo ἔδω inquam autem ego: ἔδω ἔδω, inquit autem ille, dicta sunt per apharesin à φημι, pro quo ἔδω ἔδω ἔδω, & ἔδω ἔδω, vnde ἔδω ἔδω.

ἔδω pro ἔδω, de quo supra ἔδω letus sum, & Optatiuus ἔδω, Aoristus primus, ab ἔδω may, letor.

G V I L L O N I V S. Nec id verbum est anomalum.

ἔδω sepelio, Futur. ἔδω. Aorist. prim. ἔδω. Aorist. secund. pass. ἔδω, à τὰφω.

A præterito quandoque præfens,

H

M

INVESTIGATIO

Annnotatio. Οὐλό vel ἐθλόω νοίω, tempora sumit à θιλέω vel ἐθιλέω. Sunt autem plurima tunc verba tum nomina διττολογώματα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt, ὅπως & ὀξῆς. *ferunt lactis*, ἀτροπος ἀτροπός non alens, *σαρίς ἀσαρίς* tua passiv., μικρός σμικρός parvus, *σαίρω ἀσαίρω* *εὐερίδο, εὐθιγῆ* abundans, *θρυλά θρυλλῶ, ἰνυλλῶ, ταυγαῖο ταυγιῶ, σῆκω ἐσῆκω, ἀληθῶ ὠμαι χαλιθῶ ὠμαι*. Multa præterea sunt vel Barytona vel circumflexa, *ἐπίπρωξίπρωξίω, κύνω κύνω, ζῆνω ζῆνω, εἶδω εἶδω, δόκω, vnde δύξω & δοκῶ*: τρίζω & τριζῶ, vnde *πετρυζῶ μύρος*. Alia & Barytona & circumflexa & in μι, εἶδω, εἶδω, εἶσθιμι. Alia in diuersis coniugationibus, *διδάσκω δίδασκω*: quorum omnium varietas legendis authoribus est obseruanda.

Ionica reduplicatio per
 Ὅτις κω μοριον, Futurum θασῶμαι. Aoristus secundus ἔθωνον à θείνω, Præteritum *πέθνηκα*. Infinitiuus *πέθνηναι*. Participium *πέθνηάς* à *πέθνημι* præsentis, quod reduplicatum per ἐ, vnde fit *πέθνησσι* tertia pluralis, vt *ἔσθιμι*: quamquam potest *πέθνησσι* præteritum esse pro *πέθνησσι*, per crasin, vt etiam infinitiuus *πέθνησθαι* per ἄ circumflexum pro *πέθνησθαι*. Participium autem *πέθνηάς* à θείνω *πέθνημι*. Præteritum Bæoticum *πέθνηκα* per ει, & Ionicè *πέθνηκα, πέθνησας*, & ablato *ιπέθνησας*, pro quo poetæ *πέθνησας μοριωνος*.

I Dorismus.
 Ἰδῶμαι pro ἰσῶμαι, scimus, more Dorico, vt ἰσῶν ἰσῶν, ὄσφρακτος, vt dictum est. *Ἰκνύμαι* *peruenio*, Futurum ἰξῶμαι. Aorist. secund. med. ἰκόνυμι ab ἰκῶμαι. Sic ἀφικῶμαι *uenio, peruenio*. Præterit. pass. ἀφικῶμαι, Aoristus secundus medius ἀφικόνυμι. Ἰπτάμαι *nolo, as*, Futurum ἰπῶμαι. Aorist. secund. ἰπτόνυμι, med. ἰπτόνυμι, participium *ἰπτόνυμι*, ἀπὸ ἰπτόνυμι euolans. Infinitiuus *ἰπτόνυμι*, & α verso in ε dicitur *ἰπτόνυμι* ὅτι πτόνυμι deuo' ἄσθ. quamquam sunt quedam vel primæ vel secundæ coniugationis, vt *πέθνημι* à θείνω vel θινάω *morior*, ita fuerit *ἰπτόνυμι* à *πτόνυμι* ἰσῶνιμι. at *πτόνυμι* à *πτόνυμι* sic composita ἀφίπταμαι *euolo, κρηθίπταμαι* *deuolo*. Præterit. pass. *πτόνυμι* vel ἀφίπταμαι, vel ἀφίπταμαι, multa enim nunc reduplicatio sunt affecta, nunc carēt, *σπῆμι* ἰσῶνιμι, *τλήμι* πέθνημι *tolero*, & consimilia.

Annnotatio de reduplicacione.
 Ἰσῶν sciendum ab ἰσῶ sciō. Præterit. pass. ἰσῶνιμι ἰσῶνιμι, verbale εἰσῶν: at εἰσῶν dicitur reiecto ε, vt ἰμάσπον *vestmentum*, sine diphthongo: quum tamen fiat ab ἰμα εἰματος *vestis*.

K. Ἰσῶν eundem, & pleonasmō ἰπτόνυμι, ab ἰπῶ *uado*. Præterit. actiuum esset ἰπῶ, passiuum ἰπῶνιμι ἰσῶνιμι: vnde εἰσῶν, & ἰσῶν, vt fit in εἰσῶν & ἰσῶν: contrā fit in θέμα, θέσις *positio*, ἀφίσις, *remissio*, & huiusmodi. siquidem factum est θέμα à præterito passiuo, πέθνημι: vnde regulariter deduceretur θέσις, sed dicitur θέμα, reiecta subiunctiua: aut habenda est ratio legitimi præterit. pass. neglectis Bæoticis, quomodo diceremus ἰσῶνιμι, perfectum πέθνηκα. Passiuum πέθνημι *corripiendo penultimam*. vnde θέμα, θέσις: & ἰπῶνιμι *perfect.* ἰπῶνιμι *passiuum* ἰπῶνιμι *dimissus sum*, vnde ἀφίσις. & ita in cæteris.

A. Καθίξωμαι *sedeo*, Futurum secund. med. καθίξωμαι: cur autem per σ scribatur, supra dictum est.

Q. Κάθηνμαι *sedeo*, Futurum καθίξωμαι, de hoc supra.

O. Καλῶν *fortior*, καλῶν *sumo*, λαυθαῖω *lateo*, & μαυθαῖω *disco*, tempora sumunt à κῶ, λῶ, λαῶ, λῶ, & μαθῶ.

H. Οἶομαι *puto*, & syncope οἶμαι, Imperfect. ὄμιμι. Futurum οἶσθιμι. Aorist. ὄμιμι ab οἶομαι.

I. Οἶσθι *nosce*, ab οἶσθι *scio*, Præterit. med. οἶσθι, secunda persona οἶσθις, & Æolicè οἶσθις: deinde pro syncopen οἶσθις. Est autem pleonasmus θα familiaris personæ in οἶσθις οἶσθις, ἀφίσθις, ἰσῶσθις, ἰσῶσθις, ἰσῶσθις, ἰσῶσθις, vel ἰσῶσθις per η.

O. Οἶος *pro oīos qualis, potens, possibilis*, vt ἐφ' ὅτι *pro ἐφ' ὅτι*: nam Ionicè abundat particula πη. Ομῶς & ὁμῶς *inuro*, Futur. ὁμῶς ab ὁμῶς. Præterit. Atticum ὁμῶμοχθ. Οὐδέν, *pro ὐδην nihil, nullum*, Doricum est, vt ἐξῶδην *pro ἐξῶδην pro nihilo habeo, sperno*.

I N V E S T I G A T I O

tatur, ὄσιω ἐπίσιω incutio, σημαίνω significo, ἐνοσημαίνω insignio, significo.

Τ

Τέμνω seco, Futurum τέμνω à τμήνω. Aorist. secund. ἔτεμον vel ἔτεμον. Participium τεμών vel τεμών.

Τίτω pario, Futur. τίτω à τίτω. Praterit. med. ἔπεινα. Aorist. secund. ἔπεινον per i: nā secundo Aoristo verti i in α, id seimē sit praesente aliqua immutabili, δέρω ἔδαρον excorio, πλέκω ἔπλεον plico.

Τιτρώσκω vulnero, Futurum τιτρώσκω à τρώσκω. Sepè Barytona quoque habent reduplicationem, δέρω δίδρώσκω fugio, μνύω μμνύσκω in memoriam venoso.

Τρίχω curro, Futur. θρήξω per θ. Præterit. δίδραμνησά à δραμῆω. Aorist. secund. ἔδραμον à δρίμω. Futur. secund. med. δράμοῦμαι.

Τρώγω comedo, Aorist. secund. ἔφαγον à φήγω. Futur. secund. med. φάγομαι pro φαγῶμαι, vti ἔσομαι & πίομαι edam, bibam.

Τυλάω sum; fortior, nanciscor, Futur. τεύξομαι à τεύχω. Aoristus secundus ἔτυχε. Præterit. τετύχησά à τυχῶ. at τέτυκται, tertia præteriti passivi pro τέτυκται à τεύχω. vide in ἀφελῆς inenitabilis.

Υ

Υπαχθῶμαι promitto, Futurum ὑποχθῶμαι. Præteritum ὑπέχθην. Aoristus primus ὑπέσχετο. Aoristus secundus medius ὑπέσχετο ab ὑποσχῶμαι; at futurum ὑποσπῶμαι ab ὑφίσταμαι. Aoristus secundus ὑπέσπην.

Φάσκει dicere, præterit. φημί: φάσαι verò per ἄ, primus aoristus à φάσκει, pro quo & φάσαι. ἀποφάσαι demonstrare, vti μᾶσαι μῶσαι, sedare.

Φέρω fero, Futurum φέσω ab οἴω. Aoristus primus ἔφερα, secundus ἔφερον, ab ἐφέρω.

Præteritum medium: Atticum ἐφόρα, διενέφορα, ab ἐφέρω. Aoristus primus pass. ἔφερον. Participium ἐφέρας: sic ἀπέφερα, ἀννήχθη, ἀννήχθεις, refocillatus. Cæterum per syn copen dicta sunt φέρει φέρειν, φέρω φέρω, vnde φέρω. Imperativi secundus Aoristus φέρε, ἔσφερε, ἔσφερε, vti φέρε. Aoristus primus ἔφερα. Futurum φέσω, εἰσφέσω, inferam, admittam.

Φθάνω asssequor, Futurum φθάσω à φθάω. Aoristus secundus ἔφθην à φθῆμι. Optativus φθαίλω.

Φθίρω tabesco, futurum φθίσω à φθίω. Complura in ῶ, dum tempora formant, negligunt v, φθῶω, φθῆω, πῶω, tanquam φθῶω, φθῶω, πῶω.

Φύω produco, futurum φύσω. Aoristus secundus ἔφυα à φύω.

X

Χαίρω gaudeo, futurum χαρήσμαι. Aoristus secundus passivus ἔχάρην à χαίρω.

Χάσκω aspicio, hio, futurum χασῶμαι. Præteritum medium χέχλωα. Aoristus secundus ἔχασον à χαίρω.

Χίω fando, futurum χήσω. Aoristus primus ἔχασα. Imperativus χήσθι, ἔχασον. Infinitivus χήσαι, ἔχασαι. Aoristus secundus ἔχασον. Futurum secundum χήσω, ἔχασω.

Χρη, oportet, à χρεῖμι per apocopen χρεῖ, ἀπόχρη. Imperfectum ἔχρησεν & χρεῖω. Infinitivus, χρεῖσθαι.

Ω

Ωθίω expello, futurum ὤσω. Aoristus primus Atticè ἔωσα. Præteritum passivum ὤσθην ab ὤθω.

Ὀταρ pro ὄϊτάν: ἴσθις amicus, vnde ἔταρ, vti ἐρήμις ἐρήμιαν, μέγιστος μεγιστῶν, ὄϊτάν: sed synalæphe contrahit in ὄταρ.

Rimantibus verbotum themata præcipuum sit, vt in promptu & tanquam ob oculos habeant conjugationes τύπω, ποίω, & ἔδωμι: ac singulorum temporum exactè norint terminationes, deinde memores quomodo formentur tempora, sensim ascendant, donec statuendum sit præsens. Participium ὀφθῶσ ὀφθῶσ à futuro primo ὀφθῶσμαι. Aoristus primus ὀφθῶσ. tertia præteriti passivi ὀφθῶσται, prima ὀφθῶσμαι. Præteritum actiūm esset ὀφθῶσ, futurum ὀφθῶσ. igitur præsens ὀφθῶσ, ὀφθῶσ, ὀφθῶσ. ὀφθῶσμαι, ὀφθῶσται, ὀφθῶσμαι, vel ὀφθῶσται: sed adhiberit Lexicon monstrabit ὀφθῶσται, videro.

ACCENTVS.

ACCENTVS acutus afficit vltimam syllabam, penultimam, aut antepenultimam: Circumflexus vltimam, aut penultimam: Grauis vltimam tantum. Dictionibus autem quæ sic vel sic notantur, huiusmodi tribuerunt vocabula:

Accentuum sedes.

θεός <i>Deus</i>	ὀξύτονον, acutum in vltima.
λόγος <i>sermo</i>	παροξύτονον, acutum in penultima.
τύπλομαι <i>verberamus</i>	προπαροξύτονον, acutum in antepenult.
ποιῶ <i>facio</i>	ὀξεισώμενον, circumflexum in vltima.
βοᾶτε <i>clamatis</i>	προὀξεισώμενον, circumflexorū in penult.
τιμὴ <i>honor.</i>	βαρύτονον, graue in vltima.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quæ nec acuitur, nec circumflectitur: at signatur solum in vltima. Nam vltima acuta, fit grauis ob consequentiam dictionis, θεός ἡμεῶν. *Deus noster.* Excipe τίς interrogatiuum: τίς ἐποίησε; *quis fecit?*

Casuum & personarum accentus fermè manet in eadem syllaba, ὁ λόγος, τῶ λόγου τῷ λόγῳ: τύπλω, τύπλοις, τύπλει.

Quando autem mutetur accentus, aut è loco migret, sic est accipiendum.

Casuum & personarum accentus.

Σώμα σώματος, ὦ in ᾧ, quia antepenultima non circumflectitur.

Σώματα, σωμαμάτων. vltima si fuerit longa, non acuitur antepenultima. Excipe Attica, μέμελεως *Menelaus*, λέξεως, *ditionis*, & similia.

Βοάετε, βοᾶτε, ἀε in ᾧ ex acuto & graui fit circumflexus. Excipe πλὴν Δηῖος Δητῶ *Latonam*, & τῶ νόω ἀ νόος *mens*, & νόϊ νόϊ ab ἐνώ: dualia in ω semper acuuntur, etiam contracta.

Ἐσῶς, ἐσῶς, νό ἐσῶς, ex graui & acuto νό fit circumflexus. Ἐσῶς, ἐσῶτος. longa ante finalem breuem circumflectitur. Ἐσῶτες, ἐσῶτων. longa ante finalem longam acuitur.

Ἡρακλῆς *Heracles*. breuis non est capax circumflexi, nec item longa positione, sed natura: σῶμα *corpus*, τῆχος *mu-*

ἡ μήτηρ mater, θυγάτηρ filia, τῆς μητέρος, θυγατέρος, non μήτερος, θυγάτερος.

Particulæ α, ευ, δις crebrò accentum retrahút, παιδευτός, doctus, ἀπαιδευτός indoctus: ἄτακτος ordinatus, ἑὺτακτος: κινήτος mobilis, δυσκινήτος. sic ἐκὼν voluntarius, ἀέκων inuitus, & κράσι ἄκων: λόγος, ἄλογος, εὐλογος, &c.

Verborum & participiorum accentus obseruandi sunt in coniugatione verborum τύπω, ποίω & πῆμι.

Verború & participiorú accentus

Præterita & aoristi priore longa seruant accentum in compositis, εἶχον habebam, κρατεῖχον continebam, εἶξα misi, ἀφείξα dimisi, εἶμαι missus sum, ἀφείμαι dimissus sum, ἦξα misi, συνῆξα intellexi, præter οἶδα noui, σύνοιδα conscius sum, non σιωοῖδα.

Monosyllaba longa, relicta post apocopem, acuuntur, χεῖμι, χεῖ: post aphæresin autem circúflectuntur, ἔφλω ἔφης ἔφη, φῶ φῆς φῆ, & ἠὼ ἠς ἠ. At breuia sunt acuta ἔβαν βάν.

Quædã omnino carent accêtu, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, εἰ, ἔ, ὄκ.

Interdum præter accentum natium, qui vnus est tantum in vna dictione, asciscitur alter propter dictiones encliticas, quæ proprium accentum remittunt ad præcedentem syllabam. Sunt autem enclitica τις πινός, infinita τυ τω πινός τινί εἰμι & φημι toto præsentē: μου μοι με, σου σοι σε. aduerbia infinitè capta, ποθεῖ ποθί ποτέ, πως, πο, πη, που, τὲ, γέ: vt εἴ τις si quis, εἴπανα si quem, εἰπέ μοι dic mihi, σῶμα σου corpus tuum, ἠκουσέ μου audinit ex me.

Encliticæ dictiones.

Persona ἔστι principium orationis, aut subdita post ὄκ, χεῖ, ἀλλά, ὡς, εἰς, τῆ, το, remittit accentum in priorem syllabam: ἔστι πόλις, est ciuitas, χεῖ ἔστιν, ἀλλ' ἔστι, ὡς ἔστιν, εἰ, ἔστι, τῆ, τ' ἔστιν: alioqui in præcedentem dictionem, χαλός ἔστι pulcher est, ἀνθρωπός ἔστι homo si, σῶμα ἔστι corpus est. Et de accentu quidem hæcenus: reliquum est vt de cōstructione, quatenus est opus, agamus.

RATIO SYNTAXEOS.

DE Græcorum cōstructione tantum præcipiēda sunt ea, in quibus nobiscum non consentiunt.

Neutrum plurale verbo gaudet singulari, ὦζα

τρέχει pro τρέχουσι, animalia currunt.

Genitiuum multis adhibent, quibus nos ablatiuum: si quidem vterque casus ponitur absolutè. Latini me præsen-

Genitiui cōstructio.

SYNTAXIS.

Atticifmus. *te, Græci μου παρόντος.* Quandoque participium solum ἐλθόντων δὲ, *ubi autem venissent*, intelligendo casum rei convenientis. Atticè pro hoc genitio aliquādo est accusatiuus, & fermè cum ὡς & ὡς ὥρ: ὡς τὸν ἀνδρα τῷ το ποιήσοντα, pro τῷ ἀνδρὸς ποιήσοντος, *viro: stud facturo*: estque istud receptissimum in participiis impersonalium, δέον *cum deceat*, δεῖσθαι *cum oportuerit*, ἐξόν *cum sit permissum*, ἐξόν *cum liceat*, παροῦσθαι *cum deceat*, παρόν *cum adsit facultas*, ἐνδεχόμενον *cum fieri possit*, ἐξόν αὐτῷ ποιῆσαι, *cum ipsi permissum esset facere*: ὡς μηδ' ἐν αὐτῷ ἀσφύρον, *tanquam nihil eius intersit*: δόξα ἔμοι γράψαι, *ubi mihi statutum esset scribere*: ἀδελον ὄν, *cum sit incertam*, &c.

Comparat. & Superlat. cōstructio.
Verba affectuum.

Genitium postulant comparatiua & superlatiua, χαίνης διχαίστερος, βέλτερος ἀπαντῶν, *optimus omnium*.

Verba quæ animi affectionem significant, ἐρῶ, ἀμω, ὄπιθυμῶ *desidero*, & similia.

Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copiae & inopiae: quorum exemplis super sedendum duximus, monuisse tantum contenti.

Ad hæc verbalia per α priuatiuum facta, ἀγίατος ἀληθείας, *qui non spectauit veritatem*.

Verbalia in αs.

Verba in αs, ποσειδῶς τῆς ὄπιπιδέων *supeditor idoneorum*.

Et adiectiua plurima, ἀξίος, ἀνάξιος, ἀσπερος *dignus, indignus, inexpertus*. & alioqui quoduis adiectiuum partitiuè positum, οἱ γνήσιοι τῆς φίλων, *qui inter amicos ingenui sunt*, quale illud Plinianum, *Onorum oblonga*.

Verbi substantiui cōstructio.

Præterea verbum substantiuum ἐμὶ & γίνομαι: τῶν ὄπιν ὀπλάτων, *horum, aut de numero horum est Plato*. quod verbum quandoque omittitur, vt ἐδὲ τῆς ἀδικούτων ἐγώ *neque ego sum de numero nocentium*.

Partitionis genitiuus in casum partitiuum mutat.

Partitionis genitium mutant in casum partium, οἱ ἀπρωτοι οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί: pro, τῆς ἀπρωτων *huminum alij robi, alij improbi*. sic τοῖς φίλοις, τῆς μὲν ἀπέλειπε, τῆς δὲ πεινήτας ἀπέδειξε, pro τῆς φίλων, *amicorum alios quidem interfecit, alios verò pauperes reddidit*, & ita per omnes casus.

Crebrò etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἄνεκα, εὐδαιμονίζο σὲ τῆς τύχης, hoc est ἐνεκα τῆς τύχης, *ob felicitatem*.

tatem, aut quod ad felicitatem pertinet: vtrunq; enim significat εἶχε. & ὁ μαχόμενος τῆς θείας, beatus qui ista videris.

In genitio ponitur materia, πεποίηται λίθος factum est de lapide.

Pars, ἐπιον τῷ οἴνου, bibi e vino, λαβόμενος τῷ ποδός, accipiens pede.

Pretium, ὠνησάμενος δύο ὀβολῶν, emi duobus obolis.

Tempus, νυκτός καὶ ἡμέρας παύσασθαι, noctu ac die studet.

Temporis verò continuas in accusatiuo, ὅλιον τιὸν ἡμέραν εἰργασάμενος, tota die operatus sum: quod & in datiuo, εἰκοσιν ὄλοις ἔτεσιν ἀποδημίσασι, x x totis annis peregrinatus sum. Genitiuum regunt ἄλις, εἶνεκα, χέρον, ἀνευ, δίχην, πλὴν, μετὰ ξίφι, παρρησίαν, φεῦ, ὦ, βαλεῖ, ἡρώδης, οἱμοί, & huiusmodi exclamationes: etiam εὐθύ, πύρρον, ἀπο, pro ἀποθεῖ, ἔξω, χαεῖς: & aduerbia localia ποῦ, ποθεν.

Datiuo tribuuntur verba sequendi, ἀκολουθεῖ, ἐπομνησθῆναι. Datiui constructio.

Certandi, ἐλέζω, contendo, πολεμῶ, belligero, ἀγωνίζομαι, certo, μάχομαι, pugno.

Quæcunque passivè capiuntur, πεποίηται μοι, factum est mihi, pro ὑπὲρ ἐμῶν, ἀγνωστοῖς τοῖς πολλοῖς, vulgo ignotum.

Composita à σὺν & ὁμοῦ, σὺν τρυφῶν, ὁμοῦ μετὰ, consentiens.

Datiui item calus est instrumentum, ἀπέκλεινε τῷ ξίφει, occidit gladio.

Causa, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, invidia hæc facit.

Modus actionis, πῶς γράφεις, quomodo scribis, & quandoque pretium: Chrylost. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποιῆμιον περιάμενος, propria morte gregem emens.

Datiuum habent cum genitio, ἀμφισβητῶ dubito, μετέχω, participo, κοινωνῶ communico, συγγινάσκω ignosco, φθονῶ invidio: & impersonalia δεῖ oportet, μέτεσι adest, μέλει cura est, μετὰ μέλει prænitet.

In datiuo pronominis αὐτὸς sæpenumero intelligitur præpositio σὺν, vt ἀποτεμὼν αὐταῖς ὀλέαις τὰ πτερά, hoc est σὺν αὐταῖς ἑνὰ cum ipsis vlnis pennas amputans.

Accusatiuum admittit quoduis verbum nominis ab eo deducti, τοῖς τοῖς γάμοις γαμῶν, tales nuptias iniens: ἀδικῶ σε ἀδικῶ. Accusatiui constructio.

SYNTAXIS.

κίαν, afficio te iniuria: aut nominis relatiuum, ἡ ἀδικία τὴν ἀδικῶ σε, iniuria qua te officio.

Vbique locus est accusatiuo, si intelligas χυρῆ, Σύρος ἢ τέρομα ἢ τὴν πατείδα, Syrus & nomine & patria. sic Virgilius, Cætera Graius.

Et qualia sunt poëtis nostris vsitatiōra, fractus membra, & similia, iis Græci passim vtuntur, τὴν ῥίνα κορύζης μετός, naves mico plenus: κόσμιος τὴν ἀναβολῶν, ornatus vestem, τὸ σχῆμα εὐταρεπής, habitu decorus.

Passiua cū
actiuorum
accusat.

Passiua regunt accusatiuum verbi actiui, vt ἔπιβέπεις ἐμοὶ τὴν διαίτην defers mihi arbitrium: sic passiuè, ἔπιβέπομαι τὴν διαίτην deferor arbitrium, & ἐχειρίζομαι ταύτην τὴν ἔπιμέλειαν, commissam habeo hanc curam.

Verbalia in
3ov.

Verbalia in 3ov, verbi sui postulant accusatiuum, γράψτε μοι ἐμοὶ ἔπιτολῶν, scribenda est mihi epistola. Interdum secundus accusatiuus in vicem datiui succedit, ἰατέον τὴν νόσον ἀμελουῦντα τῆς αἰτίας, medendum est merbo ei qui negligit causam.

Atticè accusatiuus pro genitiuo, ἀποπερῶ σε τὰ χεῖματα, pro τῆς χημάτων, priuo te pecuniis: & pro datiuo, οἶά με ποιῆεις, pro ἐμοὶ, qualia mihi facis.

Infinitiu
costructio.

Quando infinitiuus & verbum præcedens ad eandē pertinent personam, non est opus accusatiuo. ἔφη ποιῆσειν, dixit facturū, nempe se: vt Terentius, Pollicitus sum suscepturū.

Infinitiuus non tam accusatiuum habet, quàm nominatiuum, φησὶν αὐτὸς ἀπίος γεγενῆσθαι, dicit se auctorem fuisse: ἔπας ἀπήχων πῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς μηδεὶ εἰδέναι οἶεσθαι, tam alienus ab arrogantia, vt cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Notio de
relatiuo.

Iunguntur infinitiuo ὡς, ὥστε, πρὶν, ἢ, ἐπειδὴ, ὅσον. Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente χεῖμα, οἷς ἔχω βιβλίους, vtor libris quos habeo, ὅκα τῆς ἔπιτολῶν ὡς ἐπέμψεν. hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἷω σοὶ, ἀνδρα οἷόν σε, viro simili tibi, virum similem tibi.

Participiū
pro infini-
tuo.

Participium tanquam pro infinitiuo cum verbis persequerandi, ἀγαπῶν με ἀγατέλει, amare me perge. Desistendi, παύσομαι φιλῶν, non cessabo amare. Et cum verbis affectionis

animi significantibus, μέμνημι ἰδάν, memini vidisse, ἔστωσαν μάττω πονοῦντες, non intellexerunt se frustra laborare: sic Virgilius, Sensit medios delapsus in hostes.

Articulo vestitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ θεός, *he-sternus*: quòd si iungatur præpositioni cum suo calu, intelligitur commodum aliquod participium, ὁ ἐν τοῖς ἔθρονοῖς, *in caelis*, nempe ἂν aut οἰκῶν *existens aut habitans*.

Articulus cum aduerbio & præpositionib⁹.

Præpositionum varia significatio variat regimen.

Genitium habent ἐκ vel ἐξ, significans locum, tempus, materiam, causam; ἐξ ab, coram, iurādi, officij: ἐν ante, locum, tempus: ὑπὲρ contra, super, de, ab: διὰ per: μετὰ cum: ὑπὲρ ab: ἀπὸ pro ἔπι circa, super, etiam tempus significat: ἐν pro: ὑπὸ ἀ, ex: ὑπὸ πρό, sub: ὑπὲρ pro, de, super.

Datiuum ἐν in: σὺν cum: ἐξ iuxta: ὑπὲρ apud: ἔπι propter, in potestate, post, super, contra: ἐν pro, in, circa: ὑπὸ sub.

Accusatiuum εἰς vel ἐς in, ad: ἀπὸ per: ὑπὲρ per, secundum, circa: διὰ propter: μετὰ post: ὑπὲρ ad, præter, propter: ἔπι ad, in: ἐν circa, circum, prope: ὑπὸ sub: ὑπὲρ supra, ultra.

De ἀμφι iudicandum, vt de ἐν, quod vsitatus est.

Dux ἐλλειπτικῶς ponuntur cum genitio, ἐν deficiente datiuo, εἰς deficiente accusatiuo: ἐν ἀδου, pro ἐν οἴκῳ ἀδου, *in aede Platonis*, εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἴκῳ διδασκάλου, *in domum præceptoris*.

Dicunt præterea οἱ ἐν Πλάτωνι, hoc est Plato: οἱ ἀμφὶ Σωκράτῳ, hoc est Socrates. Verùm istiusmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcicas phrasas attinet, doctissimè persecutus est Budæus in suis commentariis. Eum librum comparare sibi debet, quisquis seridò Græcari volet.

F I N I S.

Juanacalleja Diegoalleja

Bernabecalleja

dieg Mariaalleja

Milianacalleja

izodocermomano

Manuscript

1741

Numerus Græcorum.

10	20	30	40	50	60	70	80	90
ι	κ'	λ'	μ'	ν'	ξ'	ο	π'	ι'

1	α	ια	χα	λα	μα	να	ξα	οα	πα	ια
2	β'	ιβ'	κβ'	λβ'	μβ'	νβ'	ξβ'	οβ'	πβ'	ιβ'
3	γ'	ιγ'	κγ'	λγ'	μγ'	νγ'	ξγ'	ογ'	πγ'	ιγ'
4	δ'	ιδ'	κδ'	λδ'	μδ'	νδ'	ξδ'	οδ'	πδ'	ιδ'
5	ε	ιε	κε	λε	με	νε	ξε	οε	πε	ιε
6	ς'	ις'	κς'	λς'	μς'	νς'	ξς'	ος'	πς'	ις'
7	ζ'	ιζ'	κζ'	λζ'	μζ'	νζ'	ξζ'	οζ'	πζ'	ιζ'
8	η	ιη	κη	λη	μη	νη	ξη	οη	πη	ιη
9	θ'	ιθ'	κθ'	λθ'	μθ'	νθ'	ξθ'	οθ'	πθ'	ιθ'

100	200	300	400	500	600	700	800	900	1000
ρ'	σ'	τ'	υ	φ'	χ'	ψ'	ω	ϑ	ϰ

Large decorative flourish or signature.

Ματίαςμην

AB ALAVA.

